

BROJ 119

CENA 500.000 din.

NINJA



SENKE PREDAKA

3,40 DEM 30 ATS 25 SEK 2.600 DEN 150 SIT

Derek Finegan

SENKE PREDAKA



Derek Finegan
SENKA PREDAKA

Izdavač:
NIP, „DEČJE NOVINE“,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijeovski

Urednik:
Borivoje Lošić

Slog i štampa:
Štamparija Dečje novine

NINĐA 119 – APRIL 1993. GODINE

Izdaje NIP "Dečje novine", Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac.
Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032)
710 – 529 pretplata. Teleks 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u
Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u
Beogradu: 60811-620-16-257310-715301500.

Derek Finegan

SENKE PREDAKA

"Maserati" se blistao na mesečini dok je lagano usporavajući prilazio velikoj metalnoj kapiji iza koje se prostirao veliki park iza čijih drvoreda se krija ogromna kuća. Frederik Espozito se cerio na zadnjem sedištu prstiju zarivenih u gomilu novčanica koje je istresao iz velike torbe. Nije morao da broji. Znao je da mu na kolenima leži dva miliona dolara. Tačno toliko je koštao kokain. Isporučka je bila brza, tačna, bez problema sa policijom. Fredi Espozito je bio zadovoljan.

Njegov vozač, krupan crnac ružnog lica, zaustavi automobil tik ispred kapije. Iz džepa na besprekornoj uniformi je izvadio daljinski upravljač i uperio ga ka kapiji. Pritisnuo je dugme.

Kapija je trebalo da se otvori. Ali - nije se otvorila! Crnac je pokušao ponovo. Ponovo se ništa nije dogodilo i on nestrpljivo protrese elektronsku spravu.

- Šta se zbiva? - upita Espozito sa zadnjeg sedišta.

- Mora da su baterije - odgovori crnac natmureno. Otvorio je daljinski upravljač da proveri da li baterija stoji na svom mestu, a zatim je ponovo pokušao da pokrene kapiju. Reče kao za sebe: - Lično sam promenio bateriju prošlog meseca.

- Nesposobni kretenu! - proceđi Fredi Espozito. - Kako misliš da uđemo?

- Ne brinite, gospodine Espozito - zamumla crnac. Izašao je iz automobila, sa mukom prov-

laćeći ogromno telo kroz vrata. Bio je rešen da razvali kapiju, ako odbije da se otvori na sledeći pokušaj.

No, tek što je zakoračio prema kapiji, odnekle dolete nešto poput male, tamne, metalne munje i uz stravičan fijuk se zari u crnčev vrat presekovši mu arteriju!

Vozač se uhvati za vrat. Belc rukavice mu se obojiše u crveno. Nije osećao bol, ali po šikljanju krvi mu je bilo jasno šta se dogodilo. Jednom rukom je divlje stezao vrat, a drugom je pokušao da izvuče "luger" iz futrole pod pazuhom. Zverao je naokolo nadajući se da će ugledati neprijatelja, ali nije mogao nikoga da vidi.

- Prokleti. . . - zaustio je crnac i tada je doletela još jedna oštra i teška munja i zarila mu se u slepoočnicu.

Bol mu je eksplodirao u glavi i ogromno telo u besprekornoj uniformi se zaneslo. Rušio se na zemlju nalik na uniformisani panj. . .

Fredi Espozito nije mogao da veruje svojim očima. Nije mu bilo jasno šta je oborilo njegovog vozača i telohranitelja, ali je po obilju krvi zaključio da više ne može da se pouzda u njegovu zaštitu. Hitro je gurnuo ruku u torbu sa novcem. Na dnu

torbe se nalazio "uzi". Espozito otkoči moćnu mašinku i osvrnu se. . .

Nije video nikoga. Čekao je i osluškivao. Osim zvuka motora "maseratija" nije se čulo ništa. Fredi se nagnuo ka upravljaču i izvukao ključ iz brave - nastade sablasna tišina!

Imao je mnogo neprijatelja. Više nego što jedan čovek za jedan život može da poželi. Ali, od jednih je bio zaštićen mitom, od drugih obostranim interesima, od trećih oružjem. Ipak, verovao je da se niko neće usuditi da ga napadne tako neposredno. I to baš sad - kada je u torbi imao dva miliona dolara od prodaje te droge. . .

- Klarens - šapnuo je sam sebi Fredi Espozito. Bilo je to ime čoveka kome je prodao kokain i koji mu je, uz osmeh, isplatio dva miliona. Fredi Espozito je verovao da Klarens i njegovi ljudi sada pokušavaju da ga ubiju i povrate svoj novac. . .

Znao je da mu automobil ne pruža nikakav zaklon ni zaštitu. Morao je da izađe iz kola ako je uopšte želeo bilo kakvu šansu.

Pre nego što je oprezno otvorio vrata automobila, gurnuo je torbu sa novcem ispod prednjeg sedišta. Bude li imao sreće uzeće je kada se sve završi.

A ako ne bude imao sreće bar će svojim neprijateljima pružiti priliku da se iznerviraju što ne mogu odmah da pronađu novac.

Fredi Espozito iskoči iz velikog "maseratija", pravljenog po porudžbini i plaćenog gotovim novcem, uz urlik. Čim se našao van kola, pritisnuo je obarač "uzija" i snop kuršuma se prosu oko njega. Trčao je prema kapiji i pucao nasumce naokolo, naprosto nemajući u koga da cilja. Računao je na iznenađenje i na prirodnu potrebu bilo koga ko je stajao ili čučao u tami da se treba ukloniti od vrelog mlaza olova iz automata.

Stigao je do kapije i poslednjih nekoliko metaka ispalio u elektronsku bravu na kapiji. Gurnuo je nogom kapiju čudeći se u sebi što napadači ne odgovaraju na njegovu vatru. . . Kapija se otvori dovoljno da je mogao da se provuče.

Osetio je izvesnu sigurnost kada je ušao na svoje imanje. Odbacio je prazan automat i potrčao prema kući najbrže što je mogao. . .

Nije načinio ni desetak koraka. Umalo nije jednostavno pao od iznenađenja!

Ispred njega je, na stazi koja je vodila prema kući, stajao čovek obučen u nekakav čudan, sjajnocrni kostim koji mu je

prekrivao i lice, i ruke i celo telo. Ta spodoba je držala ruke prekrštene na grudima i u tim rukama dugačak mač. Oštrica stravično blesnu na mesečini!

- Vašljivo pseto! - zadahta Fredi Espozito. - Ko si ti?

Nije dobio odgovor. Umesto odgovora ta prilika u crnom se pokrenu brzinom od koje Frediju zastade dah.

Nikada ga više nije povratio. Jer, dugo sečivo sevnu i uz šištav zvuk kao da se provuče između Fredijevih ramena i glave!

Fredi Espozito oseti kako mu je glava klimnula unazad. Više nije bio u stanju da je vrati u normalan položaj. . . Bila je sasvim odvojena od tela!

Umro je bez bola! Samo mu se telo refleksno trzalo još neko vreme, dok je krv liptala po asfaltu.

* * *

Ulazeći u svoj automobil Tabasko Pit dodirnu usne. Na njima je još uvek bilo ostataka ruža. Koni, koja mu je taj ruž ostavila ne samo na usnama sada je, razmišljao je Pit, sigurno ležala na postelji, utrnula od zadovoljstva, umorna i pospana i mislila o njihovom sledećem susretu. Tabasko Pit je bio sigu-

ran da ona želi taj sledeći susret kao što je i on želeo. Koni je bila visoka, vitka crvenokosa dama sa jedrim bokovima i čvrstim grudima. Onakva kakvu bi Pit u svako doba svrstao u najlepše žene na svetu. Uz to, nije mnogo govorila, nije bila radoznala, nije od njega očekivala suviše nekakvog kavaljerstva, romantike niti bilo šta slično. Koni je bila jednostavna i Pit je žarko želeo da tako i ostane. Zato joj nije ni obećao taj toliko željeni sledeći susret, jer mu je iskustvo govorilo da se prilikom sledećih susreta žene obično menjaju i prestaju da budu jednostavne.

Povezao se Bulevarom Ridig, pogledavši na časovnik. Bilo je nešto iza dva ujutru i bulevar je bio gotovo prazan. Pritisnuo je papučicu gasa, opustio se i pomislio na to kako će, kada stigne u svoj stan, ispiti jednu veliku konzervu piva, istuširati se i zaspati.

Kada je na pola milje ispred sebe, upravo kod skretanja za San Hoze, kuda je trebalo da stigne, ugledao rotaciona, plava policijska svetla, oči mu same skretoše na brzinomer.

- Šezdeset milja! Pite, budalo! Sada ćeš sigurno platiti kaznu - izgovorio je glasno i naglo smanjio brzinu.

Očekivao je da ga policija zaustavi, legitimise i kazni zbog prebrze vožnje. Ali, umesto toga, upravo je kod skretanja za San Hoze zatekao pet ili šest patrolnih kola, neuredno raspoređenih po bulevaru oko jednog belog "mercedesa" koji je stajao poprečen nasred kolovoza. Vozio je sasvim sporo. U susret mu je krenuo uniformisani policajac sa lampom u ruci. Tabasko Pit zaustavi.

- U čemu je nevolja, pozorniće? - upita Pit trudeći se da zvuči bezbrižno, kao što je uvek razgovarao sa policijom.

- Bojim se da ćete morati da sačekate otprilike pola časa, dok se ne izvrši uviđaj, gospodine - reče vrlo ljubazno policajac. - Osim ako ne želite da okrenete vozilo i vratite se do prethodnog skretanja sa bulevara.

- Ne razumem? - reče Pit. - Šta se dogodilo?

- Nesrećan slučaj - reče policajac. - Uviđaj će potrajati, rekao sam već, oko pola časa. Ako vam se žuri, bolje će biti da izaberete drugi pravac.

- Sačekaću, pozorniće - reče Pit. - Potrošio bih više vremena vozeći naokolo.

- Kako hoćete - reče policajac pokazujući očiglednu namenu da prekine svaki dalji razgovor.

Tabasko Pit je već znao da u ovom slučaju naprosto ne sme da udovolji svojoj radoznalosti. Silno je želeo da izađe iz automobila i da pronjuška naokolo i dozna šta se zaista dogodilo. Ali, pretpostavljao je da policija uopšte ne voli kada se pojedinci suviše zanimaju za lokalne uviđaje na bulevarima San Franciska. Zato je mirno sedeo pokušavajući, ipak, da iz kola vidi šta se događa.

Prvo što mu je upalo u oči bila je činjenica da taj "mercedes" o kome se, bilo je očito, radilo, uopšte nije bio oštećen. Dakle, nije bila u pitanju saobraćajna nesreća. Jednostavno, automobil je stajao tako, poprečen, a dva policajca su vredno merila trakom dužinu tragovala kočenja. Pit je pomislio da je "mercedes" možda udario nekog pešaka, ali, ma koliko se trudio, nije uspevao da vidi povrednog, a činjenica da uz patrolna kola nije bilo i ambulantnih govori da nema ranjenika.

Samozadovoljan osmeh pređe preko lica Tabasko Pita kada mu sinu sledeća ideja - možda nema povredjenih, ali je sasvim verovatno da ima mrtvih. Jer, upravo u tom trenutku je iz "mercedesa" na kome su sva vrata bila otvorena,

izašao čovek sa karakterističnom lekarskom torbom u rukama. Štaviše, taj čovek je u torbu upravo gurao stetoskop. Gotovo istovremeno odnekle se pojavi policajac sa fotoaparatom u ruci. Snažni blic sevnu nekoliko puta, a snimatelj promeni nekoliko uglova. Mada nije video koga to ima u unutrašnjosti "mercedesa" Pit je bio gotovo sasvim siguran da je taj lekar ustanovio smrt, i da je taj snimatelj snimio položaj leša.

Strpljivo je čekao da mu se onaj policajac koji je razgovarao sa njim ponovo približi. Kada je to dočeka, otvorio je prozor i skoro veselo upitao:

- Pozorniće, koliko je leševa u tom "mercedesu"?

- O čemu govorite? - uzvрати policajac, ali tako oštro službenim glasom da je Pit bio gotovo siguran da on isuviše dobro zna o čemu to on, Tabasko Pit, govori.

- Šalio sam se - reče Pit. Nije hteo da vrši preterani pritisak na predstavnika zakona. Bio je ubeđen da je već dobio odgovor.

Nekoliko minuta kasnije Tabasko Pit umalo nije podvrstio od zadovoljstva. Jer, tada je na mesto događaja, uz promukao zvuk pokvarene sirene, sti-

gao kombi policijske mrtvačnice. Pit pogleda u retrovizor i ustanovi da se iza njega nakupila sasvim pristojna kolona vozila. Pitao se koliko vozača u toj koloni zna da je taj kombi došao samo da pokupi leš. Doduše, na kombiju nije pisalo ništa što bi jasno i glasno označilo da se radi o mrtvačkim kolima, ali Pit je već znao o čemu se radi.

Nekoliko trenutaka kasnije gotovo sva znatiželja Tabasko Pita bila je nagrađena. Ljudi iz mrtvačnice izvukoše leš. . .

Pit ga je video na svega nekoliko sekundi. U stvari, samo u međuvremenu od momenta kada su ga izvukli iz "mercedesa", pa dok ga nisu položili na nosila i spakovali u veliku, crnu, plastičnu vreću. No, i to je bilo dovoljno. . .

Ma ko da je bio taj u "mercedesu" bio je mrtav da mrtviji nije mogao biti. Jer, kroz glavu mu je bila prosvirana čelična strelica! Vrh je virio iz desne slepoočnice dobrih pet, šest inča, a zadnji deo, sa krileima od perja, iz leve strane glave. Pit se naježio videći taj prizor. Ne zbog mrtvaca. Tabasko Pit je video mnogo leševa u životu. Ali, takvu strelu?!

Takvu strelu je mogao da vidi još samo na jednom mestu. . .

- Upravo ovakva - rekao je Pit držeći strelu u ruci.

- Jesi li siguran? - upita Leslie pogledavši prema Sumiko koja je stajala po strani, napeto prateći sve ono što je Pit govorio.

- Sasvim siguran - odgovorio je sa izvesnom čvrstinom Pit. - Ista dužina, isti materijal. Čelik, zar ne?! Zatim, vrh. . . Krileca. Sve isto. Osim boje. Tvoje strele su sasvim tamne. Ona je bila takođe crna, ali sjajna, gotovo plavičasta, ili se bar meni učinilo pod onim policijskim osvetljenjem.

- To izgleda vrlo čudno - rekla je Sumiko zabrinuto.

- Pa da. I meni se odmah učinilo čudno - reče Tabasko Pit voljan da nastavi razgovor. - Mislim, video sam već- kakvim strelama se služe sportisti. U San Francisku postoji nekoliko streličarskih klubova. Jednom sam čak bio u nekakvom lovu sa tipom koji je lovio samostrelom. Ništa što sam ranije video nije slično ovome.

Pit podiže strelu koja je pripadala Lesliju. Bilo je to klasično, samurajsko oružje. Leslie je svoj luk dobio od učitelja Tanake. Bio je to veoma poseban luk, sačinjen od izvanredno

čvrstog drveta, sa tetivom od svilenih vlakana upredenih tako čvrsto da se to nije moglo meriti sa bilo kakvom žicom od metala. Strele je nabavljao u Japanu.

- Kažeš da je strela prošla kroz lobanju? - upita Leslie.

- Sasvim - potvrdi Pit. - Po mom računu, strela je mogla biti ispaljena iz velikog samostrela, ili je strelac bio snažan koliko pet ili šest snagatora. Hoću da kažem, ne verujem da postoji luk kojim bi strela mogla biti izbačena tako silovito da jednostavno prosvira lobanju.

- Dobar strelac, iako ne raspolaže velikom fizičkom snagom, može to da učini - reče Sumiko. Ona je znala ponešto o tome.

- Onda je to morao biti dobar strelac - osmehnu se sa nevericom Tabasko Pit.

Lesli se pokrenu. Prišao je plakaru ugrađenom u zid, otvorio ga i odatle izvukao veliku kutiju od mahagonija. Pažljivo je otvorio. U njoj je bio njegov luk, sjajan i moćan. Les se osmehnu prilazeći Pitu i uzimajući iz njegove ruke strelu. Potom je prišao prozoru koji je gledao na njihov mali vrt, ispod kojeg se penio Pacifik.

- Vidiš li kamen ispod onog hikorija? - upita Leslie Pita.

- Kamen?! - iznenadio se Pit. Kamen koji je Leslie pokazao bio je oveća gromada granita, od otprilike tri stope u prečniku. - Vidim. Pa šta?

Lesli nije ništa rekao, ali je zato vrlo pažljivo i precizno namestio strelu na tetivu, a zatim rastegnuo luk. U tim pokretima kao da je bilo nešto od magije, nešto od posvećenosti tom oružju. Pit je zadržano gledao u mirno lice prijatelja. Izgledalo mu je kao da nekakav sveštenik sa likom Leslija Eldridža ne izgovara molitvu, već je izvodi - upotrebljavajući luk i strelu.

Načas im svima zastade dah, a onda Leslie ispali strelu, koja zazuja kroz vazduh strahovitom brzinom. . .

Začu se tup udarac. Načas tišina odzvoni umesto strele koja nije vibrirala, jer je jednostavno - prošla kroz kamen!

- Šta?! - izgovori Tabasko Pit uzdahnivši.

- Dobar hitac - reče mirno Sumiko.

Vrh strele je bio sa jedne strane velikog kamena, a krileca sa druge! Kamen nije pukao!

- Ovo je čudo! - Pit je zinuo od čuda.

- Ne - reče spokojno Leslie. - To je veština. Ovladavanje tom veštinom traje ponekad godina-ma. . .

- Strelom kroz kamen?! - šaputao je Tabasko Pit. - Svega mi, to možeš samo ti!

- To može i taj strelac koji je udesio tog čoveka iz tvog "mercedesa" - reče Sumiko.

- Aaaaah. . . Možda je ipak pucao samostrelom? - reče Pit.

- Nije - reče Leslie. - Ne postoji samostrel koji može da ispaljuje ovako dugačke strele. Bio je to luk. Sličan mom.

Leslie je vrlo pažljivo, kao da želi da ne povredi plemenito drvo luka, spustio oružje u kutiju od mahagonija. Zatim je kutiju vratio u plakar. Nekoliko trenutaka je razmišljao, a onda rekao:

- Bio je to majstor strelac, nema sumnje. Ali, taj "mercedes". . . Da nisi možda bio pronicljiv da zapamtiš broj registarske tablice?

- Zar misliš da je Tabasko Pit ovca? - osmehnu se široko Pit. - Pa i najgluplji žaca zna da je osnovno uzeti prokleti broj. Bio je to: K 104 HG!

- Onda valja proveriti čiji je to automobil bio - reče Leslie. - Jutarnje vesti ništa ne govore o ubistvu na bulevaru, što znači da policija još nije spremna to da objavi jer, naprosto, ne zna o čemu se radi.

- Stari dobri Pit je i to učinio za tebe - isceri se Tabasko. -

Znao sam da će te interesovati kome pripada taj "mercedes". E, pa, po registru pripada tipu po imenu Blejk Džordan.

- On bi mogao biti nastradali - reče Sumiko. - To je logično.

- Možda - reče Leslie. - Mada bi prvo trebalo da doznamo ponešto i o Džordanu. Sumiko, možeš li da uđeš u kompjuter. . .

- Sudski? - osmehnu se nestajno Sumiko. - Bez problema.

Pridoše kompjuteru koji se nalazio u drugom kraju sobe. Leslie je bio siguran da će Sumiko pronaći način da proдре kroz šifre koje kriju ulaz u banku podataka za koju sudovi u San Francisku misle da je dostupna samo njima. Sumiko nije bila klasičan, zagriženi haker, ali je samo njoj razumljiva ženska logika i ogromno znanje o mogućnostima kompjutera uvek pronalazila put. . .

- Evo! - objavila je Sumiko ne bez izvesnog ponosa u glasu.

Na ekranu se izređaše prvo brojevi, nerazumljivi Pitu, a zatim kao sam od sebe počeo da se ispisuje dosije Blejka Džordana. . .

- Vidi, vidi - uzdahnu Tabasko Pit. - Pa ta zverčica je veoma poznata sudu i, naravno, policiji. Dva puta kažnjavan kao maloletnik zbog posedovanja droge, jednom zbog rasturanja. . . Četiri godine zbog trgovine

opojnim sredstvima. Pod istragom zbog krijumčarenja. . . Ako je zaista on bio onaj tip sa strelom u glavi, onda to i nije nikakvo čudo. Ljudi poput Džordana imaju mnogo neprijatelja.

- Čekajte! - reče Leslie. - Ovo me podseća na nešto.

- Na šta? - upita Tabasko Pit.

Umesto odgovora Leslie pride malom stolu na kome su stajale čaše i jedna konzerva piva, za Pita. Ispod primerka "Harpers bazara" koji je Sumiko prelistavala pre nego što je stigao Pit, nalazio se najnoviji broj, jutarnje izdanje "San Francisco kronikla". Leslie podiže novine i okrenu ih tako da su Pit i Sumiko mogli da vide stranu na kojoj je bila fotografija velike vile okružene raskošnim vrtom. Iznad fotografije je krupnim slovima bio ispisan naslov: "U OBRAČUNU DILERA STRADAO KRALJ KOKAINA!"

- Ne razumem? - reče prosto-dušno Tabasko Pit. - Šta hoćeš da kažeš?

- Ovo je vest da je ubijen Fredi Espozito, čuveni diler sa Hilsboroua - reče Leslie mirno. - Ako dobro računam, onda ispada da su dva velika dilera stradala u roku od dvadeset četiri časa. Jedan je ubijen samurajskom strelom, a drugi. . .

Leslie je zastao spuštajući po-

gled na članak o smrti Fredija Espozita. Pronašao je ono što je želeo da pročita:

- Piše tačno ovako: "Zapanjuje brutalnost samog čina ubistva. Naime, do sada nije zabeleženo da se žrtva obračuna dveju bandi ubija na način na koji je ubijen Espozito. Njemu je bukvalno odsečena glava. Čime, to policija još nije utvrdila. Poznato je samo to da drugih rana na telu nije imao. . ."

- Oho! - izusti Tabasko Pit.

- Da ne čitam sve - reče Leslie. - Piše da je u ruci mrtvog Espozita pronađen "uzi" sa ispražnjenim magacinom, a naokolo je sve bilo izrešetano. Ipak, Espozito je ubijen hladnim oružjem. U stvari, nečim nalik na. . .

- Na katanu! - uzviknula je Sumiko i istovremeno pokazala rukom na ekran kompjutera na kome je još uvek stajao dosije Blejka Džordana. - Uz ovog čoveka to je. . . to je. . .

- To mi liči na neke vesti iz novina iz vremena kada je ninda imao posla - iskezi se Tabasko Pit.

- Tačno - reče Leslie. - Samo, stvar je izgleda u tome što ninda nije imao posla u poslednje vreme.

Pogledi im se izmešale i zavezale u tajanstveni čvor. Iako

nijedno od njih troje nije ništa izgovorilo, u vazduhu se snažno osećao miris tajne. Tajne koju treba rešiti.

* * *

Vrata velikog kombija policijske mrtvačnice se zatvoriše i kombi se bez žurbe pokrenu manevrišući ne bi li se provukao kroz uzak prolaz između dve oronule zgrade u starom kvartu u blizini luke. Detektiv Klajd Morning se počea po gustim brkovima. Pogledao je svog partnera Bila Rasela i rekao:

- Ovako nešto još nisam imao prilike da vidim.

- Ni ja - reče kroz nos Rasel. Bio je prehladen već treći dan. - Ružan način da se sa lica sveta ukloni jedno takvo đubre kao što je bio Dejvid Glinski.

- Mnogo šta ne razumem - priznao je Morning. - Glinski je očito bio doveden ovde. Sudeći prema modricama na zglobovima bio je vezan. Ali. . . - Ima mnogo tih "ali" u ovom slučaju - reče Rasel. - Mislim da će biti pametnije da sačekamo nalaz otisaka prstiju. To što je on držao u ruci taj nož ne mora da znači da je sam sebi rasporio stomak.

- Čak i ako su otisci na nožu

njegovi, mene niko neće moći da ubedi da je Glinski sam sebi prosuo creva - reče Morning neveselo. - Mene čudi, u stvari, to što ovo uopšte ne liči na obračun među dilerima.

-Zašto ne? - upita Rasel i ušmrknu se u papirnu maramicu. - Pre dve godine su jednog dilera njegovi konkurenti istranžirali poput teletine. Sećaš li se?

- Sećam se - klimnuo je glavom Morning. - Ali, tu "teletinu" su bacili u more. A Glinskog su doveli ovamo, u ovu smrdljivu rupu prepunu špriceva i izmeta... Mislim, čak i pozornici u ovom kraju znaju da se u ovoj kući skupljaju narkomani već godinama. I onda su Glinskog doveli, vezanog po svoj prilici, ovde da prospe utrobu po svim tim smrdljivim špricovima, polomljenim iglama i svom tom narkomanskom đubretu. Shvataš? Meni se čini da je neko želeo Glinskom da pokaže šta to on, u stvari, čini preprodajući drogu i trujući klince naokolo! Kao da se pojavio nekakav osvetnik zabludelih mladića i devojaka! Tako nešto.

- Suviše si romantičan - odmahnu rukom Rasel. - Siguran sam da ćemo pronaći trag koji će nas dovesti do druge grupe dilera i da će se tu negde pro-

naći ljudi koji su isekali creva Glinskom. Prvo, ovo nije mogao da učini samo jedan čovek. Mislim, to, da uhvati i veže Glinskog i da ga dovede ovamo. Glinski je, koliko ja znam, imao dvojicu ili trojicu "gorila", od kojih se nije odvajao. Oni uvek imaju nekakve telohranitelje. Možda ćemo više doznati o svemu kada njih pronademo. Drugo, ne znam ko bi mogao da sveti narkomane. Povređeni roditelj nekog klinca? E, taj je morao da bude ili profesionalac ili da okupi čitavu malu vojsku da otme Glinskog i dovede ga ovamo i prospe mu creva...

- U svakom slučaju, San Francisko ima još jednog dilera manje - reče Morning krećući prema automobilu kojim su stigli na uviđaj. - Uz Espozita i Džordana, Glinski je treći. Imam osećaj da će među dilerima zavladati panika. Ova epidemija nije zdrava za njih.

- Zaustaviće im posao, ako ništa drugo - reče unjkavo Rasel. - Bar za neko vreme se neće usuđivati da se mnogo kreću, a to će uticati na promet drogom. A, što se tiče trojice dilera manje na tržištu, bojim se da to neće značiti ništa. Postoji uvek neko ko će zauzeti mesto mrtvog dilera. Zbog love ili zbog droge, svejedno!

- To je sasvim tačno - reče Morning. Uključio je motor i pokrenuo automobil.

Na zidu sobe se nalazio ogroman poster sa likom koji je bio poznat većini stanovnika San Franciska. Bio je to lik devojke koja se sa desetina hiljada plakata zalepljenih na fasade grada smešila držeći u ruci "Sonijeve" minijaturne televizore. Džuli Litl je bila vrhunski model. Zarađivala je pet hiljada dolara za jedan jedini dan snimanja, a bilo je malo dana kada je sebi mogla da dopusti da odbije snimanje. Njoj je bio potreban novac. Mnogo novca. Džuli Litl je imala lepotu, šarm, inteligenciju, dobre veze, i porok - kokain!

Sada je gledala u poster sa svojim likom ležeći zabačene glave na velikoj postelji koja se nalazila na sredini njene sobe, dok je među njenim dugim nogama koje su izazivale uzdahe čitalaca modnih časopisa dahtao Derek Rajli. Džuli je gledala u svoje lice i pokušavala da ne misli ni na šta. Licem su joj prelazili u talasima bolni i gorki grčevi, ali njena usta su mazno ponavljala:

- Nastavi, mili, ti mi to tako dobro radiš! Dublje, dragi!

Rastrgni me, tigre! Aaaaaah!
Uh, uh, uh ... To je dobro! To
je tako dobro!

Žgoljavi muškarac među njenim nogama, Derek Rajli, imao je četrdeset i neku, dve kuće u otmenijim delovima grada, ženu i dvoje gotovo odrasle dece, punu garažu skupih automobila, legalno prijavljenu firmu za promet nekretninama i milione u raznim bankama, i u Sjedinjenim Državama i u inostranstvu. Derek Rajli je od svoje četrnaeste godine trgovao drogom, prvo marihuanom, zatim heroinom i LSD-om, potom kokainom, penjući se na lestvici ugleda u tom tamnom svetu onom brzinom kojom je bolje varao svoje konkurente i brže delio drogu stičući svakim danom nove klijente. Sada je bio na vrhu. Već nekoliko godina nije ni video kesicu sa drogom. To mu više nije bilo potrebno. Stotina ljudi je to radilo umesto njega, a on je samo sakupljao novac, brojao ga i raspoređivao, ulažući u nove poslove. Pred zakonom je bio ugledni trgovac nekretninama. Pred sobom je bio isti onaj Derek Rajli koji je, u želji za novcem i svim onim što se njime može kupiti, u četrnaestoj prodao prve kesice sa "travom" - bio je podmukao, lukav, spreman da slaže, preva-

ri, udari iznenada i mučki, sa leđa ako je moguće, žedan i gladan onog bogatstva koje još nije stekao, neosetljiv na bilo čije patnje, bez morala i smrtno zaljubljen u samog sebe.

Ona oseti da se Derek grči, stenjući i škrgućući zubima, što je bio znak da okončava svoje oznojeno uvijanje među njenim nogama. Laknulo joj je.

I sama je trznula nekoliko puta telom, još uvek gledajući preko glave u svoj blistavi lik na posteru. Zatim je osetila kako je mršavo Derekovo telo nešto otežalo i kako on naslanja glavu na njene moćne, čvrste dojke, režeći od zadovoljstva.

- Kako je bilo? - upita Derek Rajli šišteći, sav zadihan.

- Kao nikad! Dragi, ti si moćan! Ti si moj strašni gorila! Uvek je predivno sa tobom, ali ovoga puta... - Džuli zadahta kao da želi da mu pokaže koliko je bilo dobro. U stvari, više nije uspevala da pronađe reči kojima bi ga lagala.

- Obećaj mi da se nećeš tuširati bar do sutra! - reče Derek Rajli. - Hoću da me nosiš u sebi i da mirišeš na mene.

- Obožavam da osetim tvoj miris! - reče mazno Džuli. Još uvek je gledala u poster, izbegavajući da pogleda Dereka u lice. Naravno, jedva je čekala da se

Džuli je poslušno ustala navlačeći na lice nekakav čudan osmeh, kao mešavinu gađenja, ushićenja i pohote, i počela je da korača kroz sobu. Na vrhovi-

- Ribo, ponekad zažalim što moram da se vratim onoj mojoj krpi od žene - isceri se Derek

Rajli. - Ali, ako me razumeš, ja sam sa njom zbog dece.

- Razumem - reče tiho Džuli.

- Ne znam kada ću moći da ti dodem sledeći put - reče Derek navlačeći rublje. - Imaću nekih poslova sledeće nedelje, a posle toga vodim decu na krstarenje ... I, onda, kad se vratim sa krstarenja, moram na mali put, u Meksiko. Sranje! Ispada da ti neću dolaziti bar tri nedelje, a možda i više.

- Šteta - reče beživotno Džuli. Znala je da je Derek već u fazi kada uopšte nije u stanju da sluša bilo koga drugog do sebe.

- Nadoknadićemo to kada se vratim, budi sigurna - on je zakopčavao pantalone. - Izmisliću da moram nekoliko dana da putujem negde. To za ženu. A, za to vreme ćemo ti i ja... Kuda bismo mogli da odemo?

- Svejedno mi je. Samo da sam sa tobom - izgovori posivelim glasom Džuli Litl. Već je osećala potrebu za kokainom i postajala je nestrppljiva.

- Smislićemo već nešto, zar ne! - iskezi se Derek Rajli. Već je bio sasvim obučen. - Bežim sad! Aha... Pa da... Čini se da sam nešto zaboravio! Zašto me ne podsetiš?

Ona se samo nemoćno osmehu. Imala je želju da uzme

nešto od odeće i navuče na sebe, jer se osećala gola kao da na sebi nema ni sopstvenu kožu. Ali, znala je da bi to razljutilo Dereka.

- Okej, ribo! Pošto ti neću dolaziti mesec dana, evo... - reče on i iz džepa izvuče neveliku metalnu kutiju. - Ovde imaš trista grama čistog. Moj poklon za tebe, šećeru! Pazi samo šta radiš! Ova "koka" je dinamit! Čista kao sneg! Budi oprezna i uzimaj sasvim polako. I, gledaj da ti potraje...

- Paziću - reče Džuli, a oči joj se zablistaše. Nije skidala pogled sa metalne kutije.

Po navici Derek Rajli pride prozoru da proveriti da li se ispred kuće nalaze njegovi ljudi i njegov automobil. Na ulici je bio uredno parkiran veliki, beli "Volvo", a na kola su bili naslonjeni Tom i Huanito. Derek otvori prozor i mahnu im rukom, dajući znak da budu spremni za polazak. Potom se okrenuo ka Džuli sa namerom da nešto kaže. . .

Međutim, u tom trenutku zazvoni zvono na vratima njegovog stana.

- Šta je to? - upita unezvereno Derek Rajli. - Očekuješ nekoga?

- Ne - procedi Džuli tiho. Govorila je istinu.

- Idi, otvori i vidi ko je, ali ne puštaj nikoga unutra! - naredi Derek Rajli. Nije imao oružje pri sebi. Nije voleo da nosi revolver. Bio mu je težak i nezgrapnan. Uostalom, imao je Toma i Huanita.

Džuli iskoristi ponovljenu zvonjavu na vratima da hitro dohvati veliki kućni mantil i da se obuče. Progutala je gorčinu idući ka vratima. Bilo joj je svejedno ko zvoní. Osećala je zahvalnost prema tom "bilo kome", jer je ubrzao Derekov odlazak.

Bacila je brz pogled kroz špijunku na vratima. Videla je obris velikog buketa cveća koji je u rukama držao oniži mladić sa ogromnom bezbol kapom na glavi tako da mu se lice nije videlo. Na nekakvoj crvenkastoj bluzi je bio zakačen naziv cvećare iz koje je stiglo cveće. Džuli uzdahnu i otvori vrata...

Iznenadila se i skoro zasmejala kada joj je taj mladić bez reči gurnuo veliki buket - ravno u lice. A onda oseti udarac!

Taj udarac nije bio jak. U stvari, ličio je na malo snažniji dodir prstom u pleksus. Međutim, i to je bilo dovoljno ne samo da Džuli ostane bez daha već i da joj se sasvim zatamni pred očima. Spustila se na kolena bezrazložno stežući buket cveća obema rukama. Kao

kroz maglu je čula Derekov glas:

- Ko si ti?! Šta je ovo?! Kopile vašljivo! Neeceee...

Usledilo je nekakvo krkljanje i težak, tup udarac, a zatim Džuli oseti naglo kretanje vazduha pored nje i ostatkom svesti zaključí da je to neko izašao kroz otvorena vrata.

Udahnula je posle nekoliko pokušaja dovoljno vazduha da je svest počela da joj se vraća. Pogled joj se razbistri. Odbacila je cveće i ustala pridržavajući se za nameštaj. Osećala je mučninu. Krenula je nazad prema sobi. Zastala je u vratima...

U prvi mah nije videla ništa i gotovo je pomislila da je Derek Rajli otišao, a onda je ugledala...

Vrisnula je užasno, prodor-no, promuklo kao da vrišti ne iz grla, već odnekle iz nepoznatih dubina utrobe!

Na podu sobe, pored postelje, ležao je Derek Rajli, a glava mu je bila raspolovljena od temena do brade, otkrivajući krvavu masu mozga koji je još uvek pulsirao!



Sala škole borilačkih veština koju je, uistinu neredovno, vodio Tabasko Pit tog jutra je izuzetno bila gotovo prepuna. Osim grupe mladića iz Nihon-

mačija, dela San Franciska u kome žive Japanci, tu su bili i rekreativci, redovni posetioci, u stvari jedna povelika grupa ljudi raznih godišta i zanimanja, koja se borilačkim veštinama bavila iz čiste zabave. Za razliku od rekreativaca, mladi Japanci iz Nihonmačija nisu bili redovni, ali su zato bili prilično temeljni u vežbanju. Sada su izvodili vežbe zvane NEBARI - uporne napade na više protivnika, koristeći se šinaima, drvenim mačevima za vežbu. Salom se prolamalo od uzvika pri izvođenju udaraca.

Tabasko Pit je izbegavao gužvu i, dok su rekreativci skakutali u jednom uglu sale, a mladi Japanci huktali u drugom, on je sedeo u kancelariji, odvojenoj od sale debelim staklima, i ulivao pivo u sebe okrećući brojčanik na telefonu. Ispred njega su bile raširene novine. Veliki naslov je pozivao čitaoce da pročitaju tekst o smrti Dereka Rajlija.

- Halo, Les! - progovorio je Tabasko Pit čim se veza uspostavila ne čekajući da čuje ko će se javiti.

- Les nije ovde - odgovorila je Sumiko. - Mogu li ja pomoći, Pite?

- Jesi li čitala najnovije vesti, lepotice? - upita Pit.

- Les je rekao da će doneti novine u povratku - rekla je Sumiko.

- Onda je bolje da ti ja kažem - reče Pit. - Još jedan diler je stradao. Neki Derek Rajli. Čini se da su mu rascopali lobanju hladnim oružjem, tako nekako piše. Valjda će Lesli čitati o tome usput.

- Samo zbog toga si zvao? - upita Sumiko.

- Uglavnom - rekao je Pit. - Zar i ti ne misliš da čitava ta stvar smrdi?

- Priznajem da je čudno... - rekla je Sumiko. - Hej! Sačekaj malo! Evo ulazi Lesli. Hoćeš li da razgovaraš sa njim?

- Volco bih - reče Tabasko Pit. - Hoću da ga pitam šta ćemo preduzeti...

- Preduzeti?! - Sumiko zazvuča hladno. - Ne mislim da je pametno uopšte bilo šta preduzimati.

- Daj mi Leslija, ipak - reče Pit.

- Mogu li da pogađam šta hoćeš da mi kažeš? - oglasio se Lesli. - Da samo vidiš kakvo lice je napravila Sumiko odmah bi ti bilo jasno da ne misli ništa dobro nama dvojici. O čemu se radi?

- Jesi li čitao današnje novine? - upita Pit.

- Nisam još - odgovorio je

Lesli. - Kupio sam ih, ali nisam stigao da ih otvorim.

- Ja sam ih otvorio. Unutra stoji da je još jedan diler ohlađen. Derek Rajli. Ubijen u stanu ljubavnice. Oštrim predmetom mu je raspolovljena glava. Da ti pročitam opis? Veoma je živopisan.

- Poštedi me - reče Lesli. - Zadovoljiću se tvojim opisom. Mislim da želiš da mi kažeš da je gospodina Rajlija neko sredio mačem ili nečim sličnim?!

- Isti rukopis, Les! Kladim se da jeste - reče Pit.

- Osećam ti u glasu izvestan entuzijazam, Pite - reče Lesli. - Kao da se spremaš u lov ili nešto slično.

- Šta ćemo da uradimo? - upita Pit.

- Ovog trenutka me Sumiko gleda sa napetom pažnjom i tačno znam šta bi ona odgovorila na tvoje pitanje - reče Lesli. - Što se mene tiče... Odgovor je isti. Ne mislim da treba bilo šta učiniti. To je posao za policiju.

- Ne verujem da su ti šmokljani u stanju da reše slučaj - reče Tabasko Pit sa nadom u glasu.

- Ne verujem da bi iko od nas imao bilo šta od toga kada bi u rešavanju slučaja pomogao policiji - reče Lesli. - Jeste čudno, ali računam da neće biti

previše štete od toga što će neko nama nepoznat da sredi nekoliko dileru. Ako je neko poželio da za svoj račun očisti grad od đubreta, ko smo mi da se mešamo u to.

- Oh, Les... Slušaj, ortak, zar te ne interesuje ko maše katanom po San Francisku?

- Interesuje me - odgovori mirno Lesli. - Ali, prvo treba da me ubediš da je zaista u pitanju katana!

- A, strelac? Jesam li te bar ubedio da je onaj iz "mercedesa" ukokan na samurajski način?

- Najverovatnije da jeste - reče Lesli. - Ali, ostali ... Ne znam. Trebalo bi mi mnogo više dokaza da bih se zaista upustio u potragu za majstorom.

- Više dokaza, a? - reče Tabasko Pit gotovo kao da govori sam sebi. Onda na brzinu dodade: - Uglavnom, pročitaj novine, Les, hoćeš li?

- Naravno, ortak - reče vedro Lesli.

- Okej! Poljubi Sumiko umesto mene! Videćemo se večeras - izgovori veselo Tabasko Pit. Potom je spustio slušalicu.

Još jednom je vrlo pažljivo pročitao tekst iz novina. Već je imao plan ...

Hitro je ustao i izašao iz im-

provizovane kancelarije. Pogledao je na veliki zidni časovnik. Bilo je nekoliko minuta do devet. Rekreativci su se polako spremali da prekinu vežbe, jer su imali plaćeno do devet. Ali, mladići iz Nihonmačija su imali termin do deset. Pitu se žurilo. Zazveckao je ključevima od sale i krenuo prema mladim Japancima.

Bilo ih je dvanaest i u mačevalačkoj opremi su izgledali zaista kao pravi istočnjački borci, mada je Pit bio gotovo siguran da čak ni očevi tih mladića nisu nikada stupili nogom na tlo Japana. No, oni ne samo što su izgledali kao borci već su se i kretali kao borci, a pojedini udarci su bili izvedeni tako vešto da je čak i Tabasko Pit morao biti zadivljen.

Prišao je momku koji je, kako je izgledalo, vodio vežbe.

- Hej! Momak! - pozvao ga je Pit. - Moram nešto da te zamolim!

- O čemu se radi, gospodine? - upita učtivo mladi Japnac na svom maternjem jeziku - engleskom, sa snažnim kalifornijskim naglaskom.

- Iskrsnuo mi je nekakav posao u gradu, pa moram odmah da pođem, a nema ko da zatvori salu kada vi završite - objasni Pit. - Da li bi, recimo, ti mogao

da preduzmeš na sebe da pogasiš svetla i zaključaš? Ključ posle možeš da ubaciš u poštansko sanduče. Uštedeo bi mi mnogo vremena.

- To ne bi trebalo da bude problem, gospodine - reče mladić. - Pogasićemo svetla, zaključati i ubaciti ključ u poštansko sanduče. Bez problema.

- E, baš ti hvala - osmehnu se Tabasko Pit. - A, vidim, ide vam od ruke ovo. Krv nije voda!

- Kako to mislite, gospodine? - upita momak.

- Pa, tako mislim - reče Pit. - Japanske borilačke veštine, a vi ste svi ovde ...

- Mi smo Amerikanci, gospodine - reče mirno mladić. - Amerikanci japanskog porekla.

- Okej! Okej! - Pit raširi ruke. Znao je da su ponekad ljudi osetljivi na etničke stvari. - Nisam mislio ništa ružno da kažem. Lepo radite sa mačevima! To sam hteo da kažem!

- Hvala, gospodine - reče mladić.

- Uzgred - osvrnu se Pit, mada je već bio krenuo ka izlazu. - Kako je tebi ime?

- Kris, gospodine - odgovori mladić gledajući Pita ravno u oči. - Kris Taiši!

- Okej, Kris - reče Pit. - Pod-

seti me da vam sledeći put kada budete dolazili da vežbate produžim jedan čas. Besplatno! Da odužim ovo danas ...

- Syakako ću učiniti to, gospodine - reče Kris Taiši, ali nije bio siguran da ga Pit čuje, jer je krupni čovek već izlazio iz sale dugačkim koracima.

Tabasko Pit je žurio. A kada Tabasko Pit žuri, onda nikada ne vozi svoj automobil, već se vozi taksijem.

Zaustavio je taksi i rekao mu da vozi u Golden Gejt park, tačnije - tačno ispred zgrade tamošnje policijske stanice. Taksista je bio nekakav mršavi dugokosi momak sa izrazom lica kao da pati od hronične opstipacije. Takve je Tabasko Pit najviše voleo, jer nisu bili skloni praznom razgovoru i postavljanju izlišnih pitanja.

Taksista vešto izbeže gužvu u glavnim ulicama i, vozeći vešto kroz sporedne, za manje od deset minuta stiže na odredište. Pit mu ostavi bogatu napojnicu i čvrstim koracima se uputi žgradi policijske stanice.

Dežurni u policijskoj stanici odmeri Pita pogledom preko kojeg Pit pređe misleći kako ima, što ljudi koji znaju da gledaju čoveka kao da je kriv za nešto, čak i kada nije.

- Tražim detektiva Rasela -

reče Pit ljubazno. - Da li biste mogli da mi pomognete da ga nađem?

- Rasel?! Aha! - dežurni policajac je otezao koliko god je mogao duže. - Ovde je. Soba 438. Lift vam je na kraju onog hodnika.

- Hvala - reče Pit uz pristojan osmeh. Dok je išao hodnikom, na sebi je osećao isti drski pogled dežurnog U svakoj drugoj prilici Pit bi mu već pokazao da ima zube, međutim sada se nije ni osvrnuo.

Nije bilo poteškoća pri pronalazenju sobe 438. Na vratima je pisalo: "Detektiv B. Rasel i K. Morning". Pit pokuca, ali mu niko ne odgovori. Bacivši brz pogled duž hodnika, Pit prisloni uho na vrata ...

I, u tom trenutku vrata se otvoriše!

- Nepristojno je prisluškivati - reče unjkavo čovek koji je držao papirnu maramicu na nosu.

- Izvinite - Pit proguta pljuvačku - Hteo sam samo da proverim da li ima nekoga. Tražim detektiva Rasela.

- Našli ste ga - reče bezvoljno čovek ne uklanjajući se sa vrata. - Kojim povodom?

- Pročitao sam u novinama da očekujete saradnju građana na rasvetljavanju slučaja Rajli -

reče Tabasko Pit. - Mislim da mogu pomoći.

- Svedok?! - upita Rasel još uvek se ne mičući sa vrata. Kao da nije imao nameru da pozove Pita u kancelariju.

- Ne - odmahnu glavom Pit. - Nisam bio ni blizu. Ali, ja držim školu istočnjačkih borilačkih veština.

- Da li bi to trebalo nešto da mi znači? - upita Rasel brišući ponovo nos.

Tada se iza Rasela ukaza još jedno lice. Pit pomisli: "Hvala Bogu, ovaj neće brisati nos dok razgovara sa mnom!" To lice spusti ruku na Raselovo rame i reče:

- Neka uđe, Bile. Imam osećaj da čovek zna o čemu govori.

Bil Rasel se pomerio samo toliko koliko je bilo dovoljno da se Pit provuče u kancelariju. Onaj drugi reče:

- Ja sam detektiv Morning. Klajd Morning. Kako se vi zovete?

Pit umesto odgovora izvuče iz džepa svoju vozačku dozvolu i pruži je detektivu Morningu.

- Da čujemo šta imate da nam kažete!

- Mogu li da sednem? - upita Pit.

Morning mu pokaza stolicu. Pit udahnu duboko i počeo da govori ...

* * *

Ulazna vrata velikog apartmana na poslednjem spratu jednog oblakodera u Aveniji Frenklin zatvoriše se iza trojice ljudi u besprekornim odelima. Dvojica od njih stadoše sa strane i prekrstiše ruke na grudima. Na licu su imali tamne naočari i nije se moglo odrediti na koju stranu gledaju. Treći se osmehnu čoveku koji im je otvorio vrata. Taj treći je imao ispeglašano lice bivšeg plejboja, umorne oči sa modrim podočnjacima i veliki dijamant u kravati.

- Sigurno me čeka u svom staklenom vrtu, zar ne?! - reče treći čovek domaćinu.

Domaćin je bio mladić nevjerovatno širokih ramena, niskog čela i zlih, sitnih očiju. On reče:

- Tamo je, kao i uvek.

- Povedi me! - naredi nehajno gost šireći krajeve svog sakoa u želji da pokaže mladiću da nije naoružan. Mladić ipak priđe i pređe dlanovima po telu gosta, koji se samo blago nasmeši, kao da želi da kaže da razume mladića, jer, eto, ovaj samo radi svoj posao.

- Pođite za mnom, gospodine Klaudi - reče mladić i pođe kroz stan, ne osvrćući se na dva pratioca gospodina Klaudija. Znao

je da se njih dvojica neće micati od vrata.

Prošli su kroz veliki apartman i našli se na prostranoj terasi sa koje je pucao pogled na veći deo centra San Franciska, i još dalje, na zaliv. Jedan deo terase je bio pretvoren u staklenu baštu. Ispred ulaza u baštu na ležaju od bambusa ležala je crnoputa devojka raskošnih oblina, gotovo sasvim gola, prelistavajući lenjo nekakav časopis i pijući nešto zeleno iz visoke čaše, i to na slamku. Gospodin Klaudi joj se osmehnu u prolazu, ali devojak ga i ne pogleda.

- Nova družbenica, zar ne?! - reče gospodin Klaudi i ne očekujući da mu mladić odgovori.

Ušli su u stakleni vrt. Unutra je vladala nesnosna vrućina i osećao se težak miris vlage u vazduhu. Jedva su se kretali kroz gusto rastinje egzotičnih biljaka. Grane sa ogromnim listovima bile su isprepletane i kao da su pravile ogradu oko malog prostora na sredini vrta. Na tom prostoru se nalazio mali sto i na stolu televizor na čijem ekranu je upravo išao jedan od starih, crno-belih trilera. Ispred televizora, u invalidskim kolicima sa električnim pogonom, sedeo je starac.

- Stigao je - reče mladić obraćajući se starcu, koji im je bio okrenut leđima.

- Možeš da ideš, Bobe - reče starac iznenađujuće bistrim i snažnim glasom. Mladić nestade stavljaajući gospodina Klaudija da stoji iza invalidskih kolica.

- Pređi ovamo, ispred televizora - reče starac gotovo zapovednički. - Volim da vidim sa kim razgovaram!

- Kao da me ne poznajete, gospodine Šternic - podsmehnu se Klaudi, ali ipak poslušno priđe i stade pored televizora.

Starac je izgledao sasušen. Gotovo bezoblična masa prekrivača skrivala je sitno telo sastavljeno od kostiju i skoro uštavljene kože. Klaudi je znao da ima preko devedeset. Takođe je znao da starac već decenijama boluje od nekakve kostobolje, možda čak i umnišyene, i zato gotovo nikad ne napušta staklenu baštu u kojoj je sebi načinio tropsku mikroklimu. Pored vlage i toplote, Šternic je voleo i tamnopute, mlade devojke. Niko nije znao šta on, tako star i sprečen, radi nasamo sa njima.

- Nikoga ja ne poznajem, Klaudi - reče starac. - I nikome ne verujem. Mogla je bilo koja budala da se predstavi kao

Klaudi. Bob i drugi moji ljudi su suviše glupi da primete razliku.

- Nemate baš visoko mišljenje o svojim ljudima - reče sa otvorenom ironijom Klaudi. Osećao je izvesno poštovanje za godine Kurta Šternica, ali je bio svestan da su u svemu ostalom barem jednaki. - O tebi mislim još gore, ako baš hoćeš da znaš - reče starac neumoljivo jetko. - Znaš li zašto sam te pozvao?

- Znam - reče suvo Klaudi. - Espozito, Rajli ...

- Džordan, Glinski, takođe - reče starac. - U redu, Espozito i Rajli su bili tvoji ljudi. Šta se dogodilo sa njima?

- Mrtvi su - odgovori Klaudi što je mogao mirnije.

- Ne pravi se mnogo pametan - odbrusi starac. - Znam da su mrtvi. Voleo bih da znam zašto su mrtvi! Ne događa se svaki dan da takvi ljudi stradaju, a sada su stradala četvorica! Možeš li mi objasniti zašto?

- Ne mogu - reče hladnokrvno Klaudi. - Ne mogu ni sebi to da objasnim.

- Postoje samo dva čoveka u Frisku koja su u stanju da narede da nestanu ljudi poput Džordana ili Glinskog - reče starac. - Ta dva čoveka smo ti i ja, Klaudi! Ja znam da nisam

pravio nikakve ugovore za te ljude. Nisam imao razloga. Slali su mi uredno moj procenat i ja sam poslednji koji bi želio njihovu smrt. Zato hoću da znam koji ih je đavo odneo.

- Vi kao da sumnjate da sam im ja namestio igru? - Klaudi izvadi iz džepa platinastu tabakeru, otvori je i stade da bira cigaretu.

- Ne bih ti preporučio da pušiš ovde - procedi starac. - Pušenje može biti smrtonosno!

Klaudi se osmehnu i vrati tabakeru u džep. Slegnuo je ramenima govoreći:

- Bio sam u dobrim odnosima sa svim tim ljudima. Imao sam koristi od njih. Ni ja nisam imao razloga da tražim njihovu smrt.

- Moraćeš dobro da se potru-diš pa da me nateraš da ti poverujem u to - isceri se starac. - Sedim ovde već dva dana i razmišljam i mislim da sam smislio šta se događa tamo, na polju.

- Radoznao sam da čujem - osmehnu se Klaudi.

- Zinula ti je zadnjica, Klaudi, pa si pritisnuo ljude na ulicama i tražio veći procenat nego što su oni bili spremni da ti daju - starčev glas je pomalo odjekivao kroz stakleni vrt. - Onda su oni odlučili da te elegantno iz-

begnu, preskoče, prođu pored tebe, preko tebe, kroz tebe ... Svi zajedno su ako, dobro smisle plan, mogli biti jači od tebe. Mogli su da uspostave veze sa nezavisnim snabdevačima. Nisu morali da se drže tebe, zar ne? Ja mislim da su oni to i pokušali, ali ih je prerana smrt sprečila da te unište. Bez njih bi tvoja veletrgovina propala, naravno. To nisi smeo da dozvoliš, zar ne?!

- Ne verujem da možete da pronađete i jedan jedini valjani dokaz za tu vašu priču - odvрати spokojno Klaudi. - Nije bilo nikakvog narušavanja ravnoteže na tržištu. Sve je teklo sasvim normalno. Bilo je robe, snage reda i zakona se nisu mnogo mešale ... Sve je bilo sasvim uobičajeno. Ipak, eto, četiri dobra čoveka više nema!

- Klaudi, moram da ti kažem nešto što te neće obradovati - reče Šternic i isključi televizor pritiskom na dugme daljinskog upravljača. Kao da je želao da nikakav zvuk sa strane ne poremeti njegove reči. - Rekoh da ćeš morati dobro da se potrudiš da me razuveriš u mojim stavovima. Ti si još mlad, Klaudi. Mozak ti radi valjda, kako-tako. I, sigurno se sećaš da si i ti, kao i svi drugi, postao to što jesi zahvaljujući meni. Ja sam smi-

rio glupe duhove i sprečio haos na tržištu pre trideset godina! Ja sam pronašao sistem nabavke i distribucije, koji ni do danas nije narušen. Osim, možda, ovim glupim ubistvima. Ravnoteža se izgubila. Za koji dan će na ulicama izbiti panika. Znaš li koliko ljudi u San Francisku zavisi od našeg snabdevanja? Kokain, heroin, LSD, PCP, HTC, marihuana, hašiš, opijum ... Važni ljudi u distribuciji će jednostavno odbiti da rade, bojeći se za svoje glave! Jesi li svestan toga?

- Razmišljao sam o tome - reče hladno Klaudi.

- E, pa, sada šec', mladiću, imati još o ponečemu da razmišljaš - reče starac sipljivo. - Pošto sam ja odnekle uveren da si ti posredno ili neposredno kriv za smrt te četvorice, dajem ti priliku da me opovrgneš. Imaš tri dana, sedamdeset dva časa, da pronađeš ubice! Ako ih ne pronađeš, napraviću ugovor na tvoje ime! Znaš li šta to znači?

- Da ne preterujete malo, gospodine Šternice? - Klaudi ne pokaza ničim da su ga reči moćnog starca žacnule više nego što je bio spreman da podnese.

- Možda i preterujem - reče Šternic mirno. - Ipak, moraćeš da se potrudiš i pronađeš krivce

za paniku koja će nastati. Hoću ubice! Hoću njihove glave! Hoću da prestane ubijanje naših dilera! Ti bi morao da znaš koliko je love u igri! Morao bi da znaš i koliko smo već do sada izgubili smrću Espozita, Džordana, Glinskog i Rajlija! Ja se samo bojim da se njima četvoricom spisak neće završiti. Možeš li mi o tome reći nešto više?

- Nisam razumeo pitanje - odvrati hladnokrvno Klaudi. - Zar zaista mislite da ja imam veze sa tim ubistvima?

- Dobro ... Recimo da ću se praviti kao da verujem da nemaš - reče Sternic. - Za sada.

- Imate li još nešto da mi kažete? - upita što je mogao mirnije Klaudi.

- Nemam - reče starac suvo. - Možeš da ideš.

- Okej! - reče Klaudi. - Videćemo se za tri dana.

- Nadam se da hoćemo - promrsi starac i ponovo uključi televizor.

* * *

- Dakle, kažeš da je maca bila strašna, a?! - Tabasko Pit se isceri i ponudi cigaretom uniformisanog vratara zgrade u kojoj je stanovala Džuli Litl. Stajali su u predvorju zgrade.

- U stvari, Džuli je deset puta bolja riba u prirodi, uživo, tako reći, nego na fotografijama, ako možeš da mi veruješ - reče vratar. Težio je skoro tri stotine funti i izgledalo je da nema vrat.

- Zašto ti ne bih verovao - reče Pit. Već je saznao da još od dana ubistva Dereka Rajlija Džuli Litl više nije dolazila u svoj stan. - Šta misliš, gde bi ona sad mogla biti?

- Davo bi ga znao - reče vratar. - Dolazio je jutros jedan čovek iz nekakve agencije za nekretnine. Raspitivao se o stanu i uopšte... Ko je dolazio na dan ubistva i slične stvari. Rekao sam mu da sam već sve rekao policiji i da tog dana nikoga, osim tog žgoljavka Rajlija, nisam video da ulazi u zgradu. Onda mi on reče da će Džuli prodati ovaj stan. Logično! Ko bi živeo u stanu u kome su ti na rođene oči ukokali tipa?

- Sasvim logično - potvrdio je i Tabasko Pit. - Da li je ona i ranije odlazila na duže nekuda?

- Često je išla na snimanja - reče vratar. - Oni to rade na skupim, otmenim, egzotičnim mestima. Meksiko, Bahami, Sejšeli, takva mesta. Ali, Džuli nikada nije ostajala duže od dve ili tri nedelje. Ponkad je išla na smučanje, mislim u Skvo Veli. Znam i da je jednom išla na

krstarenje. Da ja imam jahtu išao bih bar svakog vikenda, ali Džuli je za ovih nekoliko godina samo jednom, koliko ja znam, plovila tim svojim koritom od pola miliona dolara!

- Meni bi bilo dovoljno i tri metra čvrstog čamca - reče Pit kao nehajno.

- A za koje novine ti radiš, drugar? - upita vratar.

- Za "Bej Art njus" - odvali Pit izmisliš u trenu. - Jesi li čitao moj članak o trgovini drogom u Frisku?

- Nisam - reče nesigurno vratar. - Bojim se da nemam vremena baš sve da čitam. U stvari, ja volim sport i takve stvari.

Pit zaključi da neće moći od vratara da dobije više nikakvu upotrebljivu informaciju. Zato uzdahnu i umesto pozdrava reče:

- Nadam se da će "Fortinajnersi" u sredu pobiti one glavonje iz Njujorka!

- Ja sam se već kladio da hoće - doviknuo je vratar, misleći kako, eto, i među novinarima ima prijatnih ljudi.

Tabasko Pit je bio zadovoljan. Doznao je nešto što je moglo biti veoma važno. On je čak bio ubeđen da tu nema greške. Bio je iskreno spreman da polaska samom sebi - njegov razgovor sa detektivima ispao je

više nego plodan, jer je doznao šta je hteo a sada je i na tragu Džuli Litl, koja je, izgleda, jedina videla bar nešto malo od napadača koji je rascopao glavu Dereku Rajliju...

U policiji je ubedio detektive da je već iz opisa u novinama prepoznao način na koji su ubistva izvršena. Uveravao ih je kako se takve rane mogu napraviti samo tradicionalnim japanskim, samurajskim mačevima. Naveo ih je na trag, ili je bar bio ubeđen da jeste. Zauzvrat je, iz razgovora sa njima, doznao sve ono što u novinama nije pisalo. Između ostalog, doznao je sve što se moglo doznati o - Džuli Litl!

Osećao se veoma prepreden i sposoban za sve. Bio je samouveren i gotovo da je bio sasvim siguran da će na kraju tog dana moći da kaže Lesliju mnogo šta što Lesli neće znati. Do dna srca je verovao da Lesli nema nikakve veze sa ubistvima, mada su načini izvršenja mogli govoriti i drugačije. Utoliko ga je više zanimalo šta se, u stvari, to dešava sa dilerima po San Francisku. Bio je sasvim ubeđen da želi, hoće i može da pronađe pravu istinu.

Osmehivao se sedeći u taksiju koji ga je vozio ka marini u Stinsonu. Pitao se da li će ga se Ursula uopšte setiti...

Ursula je bila devojka sa kojom je Pit imao nekoliko meseci velike muke. Na prvi pogled, sećao se Pit, izgledala je kao žena koja jednostavno nije mogla da ga privuče. Nije bila ni visoka, ni dovoljno obla, ni crvenokosa. Bila je sićušna, ljupkog lica i jednostavnih pogleda na život. Ipak, potrošio je nekoliko napetih meseci udvarajući joj se, a zatim još nekoliko nedelja divnih i strasnih. Sećao se Ursule možda bolje nego bilo koje žene koja je prošla kroz njegov život. Bio je uveren da bi mogao sa njom da ostane veoma dugo - samo da nije sebe smatrao osobom koja naprosto nije sposobna za duge veze.

Ona je radila u marini u Stinsonu, mestu koje je okupljalo skoro sve jahte najbogatijih stanovnika San Franciska. Pit je mislio: "Ako Ursula ne zna kako mogu da pronađem jahtu Džuli Litl, onda sigurno da ne postoji druga osoba koja mi to može reći!"

Izašao je iz taksija ispred glavne zgrade u marini i odmah kroz velika stakla upravne zgrade ugledao Ursulu. Nije se izmenila nimalo. Sedela je za pisanim stolom i nešto poslovala uz pomoć kompjutera. Pit nije žurio da uđe. Nekoliko

trenutaka je uživao u pogledu na Ursulu, stojeći ispred vrata.

Ursula Bils podiže pogled i ugleda Tabasko Pita u času kada je njegova ruka krenula ka vratima. Osmehnula se, iznenađeno i srećno, kao da vidi starog, dobrog prijatelja koga odavno nije srela. Hitro je ustala od stola i krenula mu u susret. Pre nego što je Pit mogao i da udahne kako treba, ne bi li nešto izgovorio, ona mu je naprosto uskočila u zagrljaj.

- Pite, nisam te videla vekovima - šapnula je obradovano Ursula.

- Ovaj... Pa, samo sam svratio - zamucio je Pit.

Ona ga brzo poljubi u obraz i uzmače se ne puštajući mu ruke. Video je iskrice u njenim očima. U tom času, negde duboko u grudima, Pit oseti žaljenje što se sve ono lepo što se zbilo između njih dvoje nije nastavilo. Ursula reče:

- Izgledaš dobro, Pite. Ništa se nisi promenio.

- Ti izgledaš divno - uzvрати Pit i sabra se malo, pa joj se osmehnu. - Izgledaš zaista dobro. Da li se tako i osećaš?

- Naravno, Pite - osmehnu se Ursula. - I, ako hoćeš da znaš zbog čega je to, onda...

- Onda?! - upita Pit.

- Pre tri dana sam se vratila

sa svadbenog puta - ona je uistinu blistala od sreće. - Mislim da mogu da ti kažem da sam srećna koliko nikada u životu nisam bila.

- Da... da... pa... Drago mi je - Pit je jedva pronalazio reči, koje su mu se gubile negde u grlu. To što mu je ona rekla bilo je zaista iznenađenje. - Veoma mi je drago. Uživanje je videti te srećnu!

- Da sam znala tvoju adresu ili bar telefon, sigurno bih te pozvala na venčanje - reče Ursula. - Sedi! Hoćeš li kafu? Pivo nemam.

Tabasko Pit je bio iskreno zbunjen. Ona mu je prvo uskočila u zagrljaj, a onda rekla da je neizmerno srećna zbog toga što se udala za nekog sasvim drugog, a onda mu stavila do znanja da još dobro pamti kakvo piće on pije.

- Kakvi te dobri vetrovi dovede u Stinton? - upita Ursula nalivajući kafu. - Da nisi kupio jahtu, pa hoćeš da je privežeš baš u moju marinu.

- Ja i jahta! - nasmeja se Pit rešen da nadalje izigrava hladnokrvnog tipa. - Nisam ja te sreće. Nešto drugo je u pitanju.

- Pa, reci!

- Tražim jednu jahtu - reče Pit. - Znam ime vlasnika, ali ne znam ni kako se zove jahta, ni

gde je na vezu. A važno mi je!

- Kladim se da je u pitanju žena! - Ursulino lice zablista i ona se nestašno zakikota. - Jesam li u pravu?

- Jesi - zaklima glavom Tabasko Pit. Na sopstveno iznenađenje, osetio se polaskan njenim rečima. - Ona se zove Džuli Litl.

- Čekaj! - Ursula malo nabraćelo, što je bilo posebno privlačno kod nje. - Da to nije... Jeste, sigurno! Čitala sam novine. To je ona Džuli Litl, maneken i model, umešana u nekakvo glupo ubistvo... Ubistvo u njenom stanu! Je li tako?

- Bojim se da jeste - reče Pit mirno. - Možeš li mi pomoći?

- Ne znam - reče prostodušno Ursula. - Njena jahta nije u mojoj marini. Da jeste, ja bih to sigurno znala. Ipak...

- Šta? - upita Pit sa nadom.

- Mislim da bih kompjuterom mogla da se raspitam. Jer, vidiš, postoji centralni registar plovila - objasni Ursula. - Ako Džuli Litl ima brod, on mora biti u centralnom registru, a tamo stoji i gde je plovilo na vezu. Mislim da ću moći da ti pomognem.

- Nemaš pojma koliko bi mi to značilo - reče Tabasko Pit.

- Reci mi samo... - ona zaškilji na njega - zašto ti to treba?

- Ne bih želeo da te gnjavim dugačkim pričama - reče Pit izbegavajući direktan odgovor. - U svakom slučaju, moram da nađem Džuli, a pretpostavljam da se od čitave frke zbog ubistva sklonila na jahtu.

- Razumem - reče Ursula kao da zaista razume, mada je Pit bio siguran da nije ni naslućivala. - Sad ću ja to, za tren oka.

Zaista, nije dugo potrajalo, a Džuli mu je predala list, odštampan na štampaču, na kojem je stajalo sve što se moglo znati o jahti čiji je vlasnik bila Džuli Litl. I ime, i dužina, i težina, i nosivost, i broj članova posade i, naravno, mesto gde se jahta nalazi na vezu, pa čak i odredište prema kojem je jahta isplovila!

- Isplovila?! - Pit se zapanji. Nije računao na tu mogućnost, iako ni sam nije bio načisto zašto je uopšte mogao biti siguran da je jahta privezana uz kopno. - To znači da jahta nije ovde negde, već na debelom moru?!

- To upravo to znači, Pite - osmehnu se Ursula. - Da bi pronašao svoju Džuli moraćeš da se snađeš za nekakav čamac.

- Ufff! - proglavi Pit razočarano. Ipak, nije propustio da list sa podacima o jahti

pažljivo savije i smesti u džep. Rekao je pomalo zamišljeno:

- U svakom slučaju, hvala ti, Ursula!

- Ne izmotavaj se, Pite - odvrati ona veselo. - Znaš i sam da bih za tebe učinila i više.

Potom su, nezaobilazno, morali da pročaskaju malo o starim, dobrim vremenima. Pitu nije bilo mrsko da o tome razgovara sa Ursulom, ali je gorco od nestrpljenja da javi Lesliju šta je pronašao. Na sreću, posle nekih pola časa vedrog razgovora zazvoni telefon i neko pozva Ursulu u drugi kraj upravne zgrade. Trebalo je da ode i odnese nekakva dokumenta. Ona se osmehnu i reče:

- Vraćam se odmah. Nemoj mi pobeći. Uskoro ću na pauzu, pa možemo da skočimo do kafeterije na mali ručak. Odavno nismo ručali zajedno.

- Nemam ništa protiv - reče Pit i pogleda u telefon. - U međuvremenu... Mogu li da budem drzak pa da iskoristim tvoj telefon?

- Samo navali, Pite - uzvratila ona. - Samo pod uslovom da nećeš zvati Peking, ili Moskvu!

Nije sačekala njegov komentar, već je hitro pronašla to što je trebalo da odnese nekuda i još hitrije izašla iz prostorije. Pit se poput gladne zveri baci na

telefon okrećući broj paničnom brzinom...

Javila mu se Sumiko:

- Odakle zoveš, Pite? Lesli te traži od jutros. U stvari, tražio te je, ali je morao da ode...

- Da ode? Kuda je otišao? - upita Pit. - Moram da razgovaram sa njim!

- Ne verujem da ćeš moći to da uradiš danas - reče Sumiko. - Možda ni sutra.

- Zašto? Gde je on? - upita Tabasko Pit.

- Oputovao je u Watsonvil, u zalivu Monterey - odgovori Sumiko. - Mislim da će se tamo sresti sa Džuli Litl. Pomenuo je nekakvu jahtu. Mislim da se zove "Monklova". Jahta treba da bude tamo usidrena večeras, a na njoj se, izgleda, nalazi gospođica Litl...

- Stani malo! - prekide je Pit bez daha. Brzo je izvukao papir iz džepa. Raširio ga je jednom rukom i zurio u njega dok je Sumiko govorila još nešto. Nije razumeo ni reč!

Na papiru je, između ostalog, pisalo: "Monklova" ... odredište: Watsonvil, zaliv Monterey! - Kako?!? Kako?!? - šaputao je Pit ne sasvim svestan da drži telefon u rukama. - Kako on to uspeva?

- Pitaj me nešto lakše - rekla je Sumiko sa druge strane telefonske žice.

* * *

- Zamisli, još do pre nekoliko godina ja ovde, na Hajt Esberiju, bilo stecište hipika?! Onih dugokosih, naduvanih, prljavih osoba - rekao je Gaston Leklerk, čovek šezdesetih godina, ugladenog držanja i jakog francuskog naglasaka. Njegovo vrlo brižljivo izbrijano lice se rastegnulo u gotovo pohotano smeh. Gaston Leklerk se uvek pohotno smešio kada bi razgovarao sa muškarcima. - A, sada! Sto hiljada stanova za gornju srednju klasu, kvart privatnih apartmana, sedam stotina placeva za vile, mondenski trgovački centar, "Hajat", sedam zatvorenih klubova ... Kao što je moja "Žuta mačkica" ...

- Nisam došao da mi to objasniš - odbrusio je grubo Klaudi. Sedeo je za stolom, dok je Leklerk stajao i sa ponosom gledao po svom restoranu. Malo ljudi u San Francisku su mogli da znaju kako je taj stari homoseksualac mogao da dođe do toliko novca da sagradi takav klub.

- Znam, znam, Klaudi, dečko dragi - Leklerk je mljacnuo usnama i još jednom se osmehnuo sa izvesnom nasladom. - Stari, dobri Gaston uvek mora sve unapred da zna. Moj zanat je da

sve znam unapred, dečko dragi.
To je moja sudbina!

- Ne zovi me "dečko dragi"!
- zareža Klaudi.

- Hajde, hajde, ne budi nak-
raj srca, mili! - osmehnu se još
jače Leklerk. - Reci mi, čemu
toliko žurba?

- Prokleti pederu! Jednog
dana će ti neko slomiti kukavni
vrat ako nastaviš da se tako
ponašaš - procedi Klaudi.

- Možda, mili - uzvratilo mirno
Leklerk. - Ali, to svakako nećeš
biti ti. Dakle, da čujem šta želiš
da znaš.

- Rekao si da već znaš zašto
sam došao u ovu tvoju vašljivu
rupu - isceri se Klaudi. Dva nje-
gova telohranitelja su stajala
pored vrata.

- Naravno da znam - reče
Leklerk. - Ali, uvek volim da
prvo čujem pitanje pre nego što
počnemo da se pogađamo коли-
ko вреди odgovor.

- Ko ubija dilere? - upita
brzo Klaudi. - To hoću da
znam!

- Pretpostavljao sam tako
nešto, dečko dragi - reče Lek-
lerk uz izvestan podsmeh - Na-
ravno, znam i zašto ti se žuri.
Neki misle da ih ti ubijaš, zar
ne?! Zato ti moraš da se potru-
diš i saznaš ko su prave ubice.
U protivnom, zaista će tebe
smatrati krivim, a onda, dečko

dragi ... Onda nećeš doživeti da
vidiš pogreb starog dobrog Gas-
tona, zar ne?!

- Proklet bio, pederu! - pono-
vi Klaudi, ali tiše.

Uvek kada bi nekome
važnom iz polusveta tog dela
Kalifornije bila potrebna infor-
macija, bilo kakva i o bilo
kome, dolazio bi kod Leklerka.
Taj stari Francuz, koji je navod-
no pobegao iz Evrope od rata, a
u stvari je došao u Ameriku sa
svojim tadašnjim ljubavnikom,
znao je sve o svakome. Njegove
usluge su bile skupe, a njegovo
znanje opasno. On lično je
pričao kako je svako ko kod
njega dođe po odgovor na bilo
koje pitanje - njegov potencijal-
ni ubica.

- Ja sam proklet od rođenja,
dečko dragi - izgovori pomalo
setno Leklerk. - I, nemoj biti
grub prema meni. Mnogi koji su
dolazili kod mene i bili grubi,
morali su da plate trostruku
cenu za ono što su hteli da doz-
naju. Nežniji dečaci su plaćali
mnogo manje.

- Koliko tražiš - prasnu Klau-
di. Leklerk mu se gadio.

- Ne tražim ništa - reče mir-
no Francuz. - Ništa za ništa,
dečko dragi! Naime, ja nemam
pojma ko ubija dilere.

- Šta?! - zabezeknu se Klau-
di.

Gaston Leklerk dodirnu Klaudija vrhovima prstiju po obrazu i okrete se. Nije se ni osvrnuo odlazeći. Zamakao je kroz vrata svoje kancelarije pre nego što se Klaudi povratio od iznenađenja. Bio je gotovo siguran da će mu stari homoseksualac pružiti bar neku korisnu informaciju i pomoći mu da izađe iz ćorsokaka u kome se našao.

Nekoliko minuta je Klaudi proveo sedeći ukočen za stolom, osećajući bes, slepi bes prema svima i svakome. Najednom su mu svi na svetu bili krivi za položaj u kome se nalazio. Zurio je u čašu ispred sebe, a onda je obema rukama zgrabio čitav sto i prevrnuo ga žestoko psujući. Staklo pršte!

Okrenuo se ispunjen gnevom i - zastao!

Njegovi telohranitelji nisu stajali pored ulaza. Nije ih bilo na vidiku!

Klaudi zausti da ih dozove po imenu i tog časa oseti tišinu koja ga zagluši! Tišina ga udari po ušima poput vazdušnog udara. Mašio se rukom za revolver ispod pazuha i sa teškom mukom ga izvukao, jer - prsti ga nisu slušali ...

Osvrnuo se oko sebe skoro panično. Pogledao je prema kancelariji Gastona Leklerka. Zaključio je da bi tamo bio naj-

sigurniji, i zakoračio je sa namerom da zalupa na vrata i zatraži da ga Francuz pusti unutra dok se momci ne pojave ...

Nije se usuđivao ni da pomisli šta se moglo dogoditi sa njima. Već šest godina ta dva mladića su bili uz njega gotovo dvadeset četiri časa dnevno, sedam dana u nedelji, dvanaest meseci u godini. Već sam pogled na njih ga je smirivao i dokazivao da je još uvek na vrhu. Sada ih nije video i panika je umesto krvi tekla njegovim venama.

Imao je osećaj da se okrenuo hitro i zakorači brzo prema Leklerkovo kancelariji. U stvari, okrenuo se ukočeno, sa mukom ...

U tom položaju ga je pogodila duga, čelična strela!

Vrh je uz tup zvuk ušao iza levog uha i izašao kroz desno oko!

Klaudi je osetio oštar, munjevit bol, koji je odmah prošao ...

Posle toga više nije mogao da oseti baš ništa. Bio je mrtav!

Na ulazu se tada pojaviše dva lika. Oba obučena u crnu svilu kao u tamni oblak koji je prekrivao svaki delić njihovog tela. Pogledima kroz uske proreze za oči ta dva lika predoše po prostoriji kluba. Zatim se tiho okrenuše i laganim koracima nestadoše sa scene, pre-

skačući preko leševa Klaudijevih telohranitelja.

* * *

"Monklova", jahta duga nekoliko četrdesetak stopa, ljuljuškala se lenjo u marini Brigs, nadomak Vatsonvila, u zalivu Monterey, dok je Lesli pokazivao svoju novinarsku legitimaciju čuvaru marine, izgledajući najpitomije što je bio u stanju. Za tu priliku je izmenio svoje lice, dodajući poneki detalj koji mu je obično osiguravao "prolaz" kod nepoverljivih čuvara ili portira. Jednom rečju - izgledao je kao prosečan američki novinar kakvog neupadljivog, slabije čitanog provincijskog časopisa.

Prilazio je "Monklovi" oštrim pogledom pokušavajući da ustanovi ko je sve na palubi jahte i da li postoji mogućnost da pod palubom bude još članova posade ili putnika. Dva preplanula mladića u izlizanim farmericama i majicama poslovala su nešto na pramcu. Primećio je i na komandnom mostu jednog čoveka, koji nikako nije mogao biti mladić. Iskustvo mu je govorilo da se radi o mornarima. Ali, nije njih tražio.

Prišao je sasvim i stao ispred uske metalne daske sa malom

ogradom, preko koje je mogao lako, u tri koraka, da stigne na palubu jahte. Stajao je dovoljno dugo da ga ljudi sa jahte primeće.

- Tražite nekog? - upitao je jedan od mladića, prilazeći mostiću.

- Reklo bi se da tražim - odvratio je ljubazno Lesli. - Tražim gospođicu Litl. Džuli Litl.

- A ko ste vi? - upitao je mornar. Po izrazu njegovog lica Lesli je mogao sa sigurnošću da kaže da neće biti lako ukrcati se na "Monklovu".

- Novinar - reče Lesli mornaru i podiže ruku sa legitimacijom.

- Bojim se da ste uzalud dolazili - reče momak iskeživši se. - Gospođica Litl ne želi nikoga na brodu. Najmanje novinare.

- Recite joj da sam prijatelj čoveka po imenu Rajli - reče čvršće Lesli. - Zamolite je da me primi. Neće zažaliti.

Načas je izgledalo kao da mladić nema nameru da usliši Leslijevu molbu. A onda, ipak, momak klimnu glavom i uputi se stepenicama koje su sigurno vodile u salon u potpalublju. Lesli se osmehnu. Igrao je na jedinu moguću kartu. Da je došao bilo koji drugi novinar, više nego sigurno bi bilo da ga Džuli ne bi primila. Ali, kada bi taj novinar bio u vezi sa pokoj-

nim Derekom Rajlijem ... E, tu bi stvar stajala sasvim drugačije. To nije bilo teško zaključiti. Lesli je razmišljao o tome šta je devojka poput Džuli Litl, koja je imala i slavu i novac, mogla tražiti u društvu sa šljamaom kao što je bio Rajli. Računica je bila prosta i rezultat je bio samo jedan ... Droga!

Nije dugo čekao. Ali, umesto mladića koga je Lesli očekivao da mu donese dozvolu za ukrcavanje na jahtu, pojavila se lično - Džuli Litl!

Nije izgledala kao na fotografijama ili na posterima. Lesli je pred sobom imao žensko biće uvijeno u ogroman kupaći mantil, sa kapuljačom na glavi i velikim tamnim naočarima na licu. Kroz takav kostim jedva se nazirala rasna, jedra lepota jedne od najlepših žena Amerike. Ona pride ogradi jahte i nasloni se nesigurno na nju posmatrajući Leslija.

- Kako vam je ime?

- Lesli Eldridž - odgovori Lesli mirno. Nije imao razloga da krije svoje ime, iako je mogao da izmisli bar tucе drugih, isto tako ubedljivih.

- Derek nije imao prijatelja sa takvim imenom - reče Džuli Litl. Po boji glasa, po načinu na koji je stajala, po usporenim pokretima, Lesli je osetio da je pod uticajem droge.

- Derek je, uopšte, imao vrlo malo prijatelja - reče Lesli. - Možda ih je baš zbog toga krio. Ali, za vas bi bio dobar bar jedan od njih, zar ne?!

Džuli Litl je okrevala. Osvrnula se tek toliko da Lesli zaključio da osim moranara na jahti ima još nekoga i da je taj neko svakako zadužen za sigurnost gospođice Litl. Možda je baš u tom trenutku taj neko odnekle gledao ravno u Leslija? Možda i preko revolverске cevi?

- Nisam došao u svom interesu, ako razumete šta hoću da kažem - reče Lesli.

Ona je još uvek bila neodlučna. Lesli je sećao da joj treba malo vremena da se uhvati u malu zamku koju joj je pripremio. Računao je na to da je smrću Dereka Rajlila Džuli Litl izgubila bogat izvor droge. Svaki drugi će joj verovatno izgledati kao dar sa neba. Uzdržao se da ne prasne u zadovoljan smeh kada je ona rekla:

- Ukrcajte se!

Stupio je na palubu držeći ruke tako da svakome, pa čak i gospođici Litl bude jasno da nema nameru da posegne za bilo kakvim skrivenim oružjem. Praveći se da mu je vruće svukao je sako, ispod koga je imao samo košulju kako bi pokazao da ne nosi revolver.

- Gde možemo na miru da razgovaramo? - upita je Lesli.

- Ovde - odgovorila je Džuli Litl. Još uvek je bila razumljivo nepoverljiva.

Oštrim i iskusnim okom jednog pravog boreca Lesli uoči deo lica u jednom od malih, okruglih prozora. Nije bilo sumnje da je to telohranitelj koji je svakako bio spreman da učini sve da zaštiti Džuli Litl, ako za to bude potrebe. Lesli je bio zadovoljan što taj čovek nije u blizini. Mogao je da razgovara sa Džuli bez prisustva radoznalih slušalaca.

- Došao sam zbog samo jedne stvari - reče Lesli. - Da mi kažete sve ono što niste rekli policiji, u vezi sa ubistvom.

- Ne! Ne želim da govorim o tome! - gotovo uzviknu Džuli Litl. Podigla je ruke u gestu koji je značio da želi da se odbrani od nečega.

- Razumem da ste još pod snažnim utiskom svega toga - reče Lesli. - Bilo je stravično, zar ne?!

- Rekla sam već ... Ne želim ... - ponovila je nesigurno Džuli.

- Pokušajte da me razumete - reče Lesli. - Derekovi prijatelji žele da pronađu počinioca tog gnusnog dela. Oni moraju biti kažnjeni. Policija je nesposobna za te stvari. Uostalom, to nije

njihov posao. Sve mora da ostane u porodici, ako me razumete.

- Vi ste saradivali sa Derekom? - upita Džuli Litl. Lesli oseti prizvuk nade u njenom glasu.

- Vrlo blisko - slaga ne trepnuvši. - Derek je pao kao žrtva podle zavere. Njegove ubice će skupo platiti sve to!

Izgovarajući te reči Lesli se okenu tako da je bio ledima okrenut onom prozoru sa kojeg ga je posmatrao njen telohranitelj. Bila je to mala predostrožnost. Nije želeo da po micanju usana bilo ko pročita i reč sa njegovih.

- Ne znam ... - još uvek je odugovlačila Džuli Litl. - Mislim da sam policiji rekla sve. Nije bilo mnogo šta da se kaže. Taj tip je ušao i onesvestio me. Nisam ni stigla da vidim kako je izgledao. U stvari, nisam ni mogla da vidim, jer je ispred sebe gurao taj ogromni buket ...

- Ponovite mi sve što ste rekli policiji! - reče Lesli, glasom koji je bio mešavina narednja i molbe.

Džuli Litl uzdahnu. Načas je skinula tamne naočari sa lica i Lesli ugleda izmučeno, gotovo smežurano lice jedne nadaleko čuvene lepotice.

Ona je oklevala još nekoliko trenutaka, a onda mu brzo, ne

zastajući čak ni da udahne kako treba, ispriča sve što je mislila da treba da mu ispriča. Leslie zaključuje da je sasvim verovatno da je istu priču ispričala i polici-ji.

- Taj mladić ... Nosio je, kažete, neku vrstu uniforme? - upita Leslie kada je ona završila.

- Crvenkasta bluza - odgovori nervozno Džuli Litl - Pisalo je nešto, ali ne znam šta.

- Pokušajte da se setite - reče blagim glasom Leslie.

- Ne mogu, ne mogu ... - odgovori prebrzo Džuli Litl. - Danima mi se ista slika vrti pred očima! Ne spavam! Mučim se ... Ne znam više ništa!

- Dozvolite - izgovori tiho Leslie i hitro, ali mekanim pokretom svuče joj tanke naočari sa lica.

Ona trepnu i zausti da se pobuni. Bila je i zbunjena i naljućena tim gestom.

- Sačekajte! - prekide Leslie njen pokušaj pobune. U jednoj ruci je držao njene naočari, a drugu ruku je zavukao u džep od košulje i odatle izvukao kesicu sa belim prahom.

Bio je to kokain. Leslie je u drugom džepu imao kesicu heroína. U trećem malo marihuane. U četvrtom LSD. Bio je siguran da je ključ za razgovor sa Džuli Litl droga, ali nje znao

koja. Zato je, za svaki slučaj, poneo od svake pomalo. Izmučenoj lepotici zablistase zenice.

- Ovo je mali poklon - reče Leslie izmenjenim, dubokim glasom. Uhvatio je njen pogled i zario svoje oči u njene. - Čujte me, sad! Slušajte dobro! Setićete se svega, kao da sada baš stojite tamo, ali sa strane ... Niko ne može da vas ničim ugrozi, ali vi ponovo vidite sve što se dogodilo!

Svaka izgovorena reč kao da je nalazila nekakvu rezonansu u sluhu Džuli Litl. Njene oči se prvo ukočiše, a zenice joj se raširiše. Lice se opusti. Bila je hipnotisana brže nego što je slutila da je uopšte moguće. Leslie je pretpostavio da će uspeti uprkos tome što je, očigledno, Džuli pod uticajem kokaina. Jer, psihički šok zbog ubistva poremetio je ne samo njenu psihičku stabilnost već i uobičajenu reakciju na drogu. Džuli Litl je bila otvorena za hipnitički uticaj, sasvim otvorena ...

- Sad! - izgovori Leslie. - Da li je na toj crvenkastoj bluzi tog momka koji je doneo cveće bio nekakav natpis, znak, bilo šta?

- Da - odgovorila je Džuli Litl.

- Šta je pisalo? - upita Leslie.

- Nije se dobro videlo - odgo-

vori Džuli govoreći tiho i ravnomerno. - Nije se dobro videlo ... Nije se videlo ime cvećare ... Nije se dobro videlo ...

- Šta se videlo? Recite šta se videlo! - reče Lsli.

- Trg ... - reče Džuli Litl. - Pisalo je da je trg ... Trg! Tako je pisalo.

- Koji trg?

- Komstok - odgovori Džuli posle izvesnog naprezanja. - Videla sam da je pisalo tako. Videla sam dva broja, verovatno zadnja ... Od tog cveća nisam mogla bolje da vidim. Dva broja! Sedam i dva. I pisalo je: Trg Komstok! Ništa više nisam mogla da vidim ...

Bilo je to dovoljno. Lesli zapucketa prstima i pruži slavnoj Džuli Litl tamne naočari. Ona zatrepta, probuđena iz hipnotičkog sna, nesvesna onog što se dogodilo. Prihvatila je naočari i stavila ih na lice. Prenervoznim pokretom je zgrabila kesicu sa kokainom. Zatim je ustala. Činilo se da je pojavom droge svaki razgovor za nju bio završen. Lesli je to i očekivao - osmehnuo se iako je u duši osećao sažaljenje prema toj ženi - uzalud lepota, novac, ugled i slava ... Uzalud jedan mladi život! Lesli je znao kuda vodi put kokaina, jedine droge koja zavisnika tera vremenom da je

uzima sve više i više. Budućnost Džuli Litl nije bila ružičasta. Uostalom kao ni prošlost ...

- Kako vas mogu pronaći? - upita Džuli Litl naglo, neodlučna da li da odmah ode i ušmrkne "koku" ili da sazna na koji način može doći do još droge.

- Nema potrebe da se trudite - odgovori Lesli. - Mi ćemo pronaći vas. Toliko možemo učiniti u ime zajedničkog prijateljstva prema Dereku.

Znao je da Džuli Litl nije u stanju da mu ne veruje.

* * *

Buket koji je odigrao izvesnu ulogu u ubistvu Dereka Rajlija ležao je, već skoro sasvim uveo, na stolu detektiva Rasela dok je Bil Rasel ušmrkivao nos po ko znao koji put tog dana. Za drugim stolom je nervozno pušio detektiv Morning.

- Ovo je bilo sasvim uzaludno - reče Rasel kroz nos. Oči su mu bile crvene od prehlade i nespavanja. - Tri dana obilazimo kao ludi sve cvećare po gradu i sve što smo doznali to je puka činjenica da gotovo sve cvećare imaju na prodaju iste ovakve bukete, koji se prave u rasadniku u San Rafaelu. Nula!

- Bar smo se provozali malo naokolo kao što odavno nismo - reče Morning pokušavajući da se našali. U stvari, bio je veoma zabrinut. - Čini mi se da u ovom slučaju i nećemo postići ništa osim što ćemo se vozikati po gradu. A imamo osam leševa!

- Klaudi je ključ svega - reče unjkavo Rasel. - On je jedan sa vrha. Svi ostali su sitni. I Rajli, i Glinski, i Džordan i ostali. Te lohranitelji su ubijeni samo da ne bi smetali. U stvari, ubeđen sam da je neko samo hteo da ukloni Klaudija!

- Ne zvuči logično - reče namršteno Morning. - Da je Klaudi bio cilj, onda bi ubica, ili ubice, što je meni verovatnije, uklonio ljude ko njega ... Mislim, samo ljude oko njega. Ali, ubijeni su dileri koji nisu bili u niukakvoj vezi sa Klaudijem! Samo Espozito i Rajli su bili u poslovnoj vezi sa Klaudijem. Džordan i Glinski su Klaudija poznavali prilično slabo, ako su ga uopšte i poznavali. Ugalvnom, nisu bili u istom krugu raspodele droge sa njim

- A šta ako je neko hteo tim ubistvima samo da skrene pažnju, da zavara ... Možda i samog Klaudija? - reče Rasel. - Nas je, naravno, potpuno zbunio.

- Budemo li strpljivi uskoro

ćemo znati da li je Klaudi bio cilj - reče Morning. - Udeše li još jednog dilera, onda će to značiti da se neko zarekao da ukloni sve dilere iz San Francis-ka!

Neko vreme su ćutali. Zaista nisu imali mnogo uspeha u istrazi, iako su uložili prilično napora i angažovali mnogo ljudi.

- Onaj instruktor borilačkih veština je, izgleda, u pravu - rekao je Morning, ugasivši jednu i zapalivši drugu cigaretu. - Činjenica je da su svi ubijeni hladnim oružjem i sasvim je moguće da je sve to oružje iz arsenala nekog samuraja. Ili više njih?

- I to je samo fol - Rasel glasno kihnu između dve rečenice. - Ja bih rekao da sve to rade ovejani profesionalci, sposobni da zbune sve naokolo, uključujući i nas. Ubiti petoricu velikih dilera nije jednostavno. I mora da je veoma skupo ...

- Možda smo krenuli pogrešnim putem? - reče Morning. - Možda bi trebalo prvo da razmislimo ko bi imao zaista koristiti od njihove smrti?

Rasel živnu. Ideja mu se svi-
dela. Pljesnuo je rukama i prevrnuo brzo nekoliko dosijea, koji su se nalazili pred njim, na stolu. Pobedonosno je podigao jedan ...

- Evo! To je to! - uzviknuo je. - Bleki Fern.

- Muška kurva - reče Morning, jer je znao ko je Bleki Fern. - Ništa nam nije rekao, osim onoga što više nije važno, jer su i Džordan i Glinski mrtvi. Da nam je to rekao dok su bili živi, jurili bi njih dvojicu, a ne njihove ubice.

- Bleki je pomenuo jedno ime - objasni Rasel. Od uzbuđenja je ponovo počeo da kija. Kada je završio nastavio je: - Šternic! Dasa koji je već decenijama pod sumnjom da stoji u samom vrhu trgovine drogom u gradu. Naravno, nikada mu ništa nije dokazano, a sumnjam da će to ikada biti jednostavno. Međutim, ako je tačno ono što je rekao Bleki, Šternic drži sve konce droge u Frisku u svojim rukama. Rukovodi svima! Dileri su, svi odreda, ma kako mali ili veliki bili, samo njegovi momci za raznošenje. Ko bi drugi mogao imati bilo kakve koristi od smrti tolikih dilera?

- Imam osećaj da hoćeš da mi kažeš da je moguće da su dileri, možda i udruženim snagama, krenuli da obaraju tog navodnog kralja droge! - Morning je od uzbuđenja zaboravio da puši. - Misliš da mi kažeš kako je ovo u pitanju rat koji za sada

dobija Šternic? Ima logike!

- Naravno da ima logike, drugar! - uzviknu Rasel. - Malo ko može da priušti sebi da plati toliki novac profesionalcima, a sam si rekao da su u pitanju profesionalci. Šternic ima novca, i ima načina da ga ponovo zaradi, i zato ne žali. Pretpostavljam da je platio čitavu grupu njih. Možda ih je doveo iz inostranstva, pa nam zato nije poznat način rada ...

- Čekaj! - Morning ustade sa stolice. - Japan! Instruktor bori-laćkih veština je rekao da je sve to japansko oružje samuraja, zar ne?! Istim takvim oružjem se služe japanske tradicionalne plaćene ubice! Taj Šternic je uvezao japansku robu, pakla mu!

- Zvuči verovatno - reče Rasel. - Među Japancima u San Francisku nikada nije bilo ničega sličnog. Način na koji su ubijeni svi ovi ljudi ukazuje da nije isključeno da su ubice Japanci. Pravi Japanci. Možda Šternic ima veze sa njihovim podzemljem? Kako se ono zovu?

- Jakuza - reče Morning. - Čini mi se da stvari počinju da se uklapaju!

- Šta čekamo, onda? - izgovori obradovano Bil Rasel. - Hajde da potražimo Šternica!

Možda će nam on nešto reći.

- Polako - Morning ponovo sede. - Polako ... Ne smemo žuriti. Svaki pogrešan korak bi mogao samo da nas udalji od traga. U stvari, osim pukih pretpostavki, nemamo ništa opipljivo. Ništa što bismo mogli iskoristiti kao argument u razgovoru sa Šternicom.

- Kao da gledam kroz tvoju tvrdu lobanju - reče Rasel. - Imaš ideju, zar ne?!

- Nije nešto posebno - odvraća Morning uz osmeh. Činilo mu se da postoji mogućnost da ipak nekako pokrenu istragu. - Poslaću naše ljude da provere sve Japance koji su pristigli u grad u poslednje dve nedelje. Ako samo posumnjamo u neke od njih, možda bismo mogli da izblefiramo Šternica?!

* * *

Na trgu Komstok postojale su tri cvećare, ali samo jedna je imala kućni broj koji se završavao na - 72. Broj je bio 272 i iznad tog broja je pisalo velikim neonskim slovima "FLORA"! Sumiko udahnu i uđe.

Dočekala ju je visoka, lepa devojka kratke kose i iskreno uslužnog osmeha.

- Oprostite - reče Sumiko. -

Nadam se da sam na pravom mestu ...

- Verovatno jeste - odgovori devojka. - Čime mogu da vam pomognem?

- Stvar je delikatna - reče Sumiko. U ukosnici je nosila minijaturni mikrofoni i znala je da čitav razgovor pomno prati Lesli, sedeći u automobilu, parkiranom na drugoj strani trga. - Ne bih želela da pomislite da se žalim, ali ...

Devojka je, još uvek osmehnuta, bila pomalo zbunjena. Izgled lepe Japanke joj je ukazivao da ona ne želi da kupi cveće.

- Kada biste mi objasnili o čemu se radi, možda bih zaista bila u stanju da vam pomognem - reče devojka, ne želeći da odmah kaže kako nije razumela o čemu se radi.

- Vidite, moj verenik je ... - Sumiko je savršeno glumila nesigurnu osobu koja se pomalo stidi da jednoj stranoj osobi izgovori svoje intimne tajne.

- Gospođice, priznajem da vas vrlo malo razumem - reče devojka, još uvek ne pokazujući nestrpljenje.

- Malo mi je nezgodno - reče Sumiko, ali ipak nastavi: - On je poslao cveće jednoj ženi.

- Ko? - upita devojka.

- Moj verenik - odgovori Su-

miko. - Već tri godine pripremamo venčanje. Smatrala sam da mi je veran. I, sada, on šalje to cveće.

- Razumem - reče devojka. - Ali, ne mogu sasvim jasno da vidim kakve to veze ima ...

- Pa, ima! - prekide je Sumiko. - On je to cveće poslao od vas.

- Kako znate - upita devojka. Sada joj se u glasu osećalo nestrpljenje. Nikakvi verenički jadi joj nisu odgovarali.

- Našla sam račun - reče Sumiko. - Veliki buket. Vrednost ... Evo, ovakav buket!

Sumiko je dobro zapamtila kako bi trebalo da izgleda buket i pokazala je na jedan te veličine. Devojka je ljubazno klimnula glavom i pogledala u Sumiko sa iskrenim nerazumevanjem.

- Ovakav buket - ponovila je Sumiko. - On je taj buket poslao jednoj ženi. Jednoj mladoj ženi. Mislim da me on vara!

- Bojim se da ste pogrešili - reče devojka i osmehnu se nategnuto. - Mi nismo ni bračno savetovalište, ni detektivska agencija. Mi prodajemo cveće i raznosimo ga po zahtevu klijenata. Sve drugo nas ne interesuje.

- Ali, mene interesuje - uskoči spremno Sumiko. - Interesuje me kome je on taj buket

poslao! Interesuje me kako izgleda ta žena! Interesuje me sve to, razumete!?!

- Recimo da razumem - reče prilično hladno devojka - ali ne vidim načina da vam mi u tome pomognemo.

- Ja vidim - reče Sumiko. - Razmišljala sam. Vi sigurno imate momke koji raznose cveće.

- Imamo - odgovori devojka, naslućujući šta će ta Japanka reći sledeće.

- Pa, onda ... Jedan od njih je sigurno odneo toj ženi cveće - reče Sumiko. - Htela sam da vas zamolim da ubedite tog moka da mi kaže kuda je odneo to cveće!

- Bojim se da je to nemoguće - reče devojka. - Takve stvari su poslovna tajna.

- Shvatam - reče Sumiko. - Potpuno shvatam, ali shvatite i vi mene. Naša ljubav traje već godinama, a nikako da se završi brakom, uprkos obećanjima i planovima. Ne bih volela da se nađete u sličnoj situaciji. Razumete?!? Ako jedna tuđa žena pokvari ono što među nama postoji ... Onda ..

Devojka i nehotice prevrnu očima. "Zašto mi bog posla ovu neurotičarku danas", pomisli.

- Ne bih želela da me pogrešno razumete, ali sa

žaljenjem moram da vam kažem da vam ne možemo pomoći - rekla je glasno.

- Oh! Vi ste okrutni - izgovori Sumiko i poče da plače, jecajući. Preturala je po svojoj torbici neko vreme praveći se da tržai maramicu.

- Ne znam šta da radim!? Ne znam šta da radim?! - ponavljala je ucveljeno Sumiko.

- Čujte - reče devojkica naglo.

- Evo vam brojeva telefona naših momaka, pa se snađite kako znate, ali vas moram zamoliti da odmah izađete. Ne želim nikakve scene ovde!

- Ko pravi scene? - upita Sumiko plačnim glasom. Gledala je kako devojkica hitro ispisuje brojeve telefona i imena mladića iz dostave na papiru. U trenutku kada joj je devojkica predala taj papir Sumiko ne izdrža da ne doda: - Bog vas blagoslovio! Spasili ste jedan brak i jedan život!

Devojkica iz cvećare se naježi. Dahtala je od ljutine i zbuljenosti. Nije ništa rekla, samo je razmahivala rukama pokazujući na vrata.

Sumiko izbrisa lažne suze izađe, zahvalno gledajući preko ramena u devojkicu. Čim je napustila cvećaru žurno je prešla preko trga. Mahnula je papirom sa imenima i telefonima moma-

ka iz cvećare prema automobilu u kome su sedeli Lesli i Pit. Videla je kako se Lesli osmehuje i kako se Pit glasno smeje. Kada je prišla i ušla u automobil, Pit reče:

- Bila si sjajna! Za "Oskara"! Kako si znala da će popustiti?

- Oh! Ona je ipak samo žena - reče Sumiko.

- Dakle? - upita Lesli. - Da vidimo imena tih momaka!

Sumiko je pročitala glasno imena:

- Jan Pirs, Džejms Rendal, Mark Haris i Mat Vilijems! Hej! Pa ni jedno od ovih imena nema nikakve veze ...

Nije dovršila do kraja. Njena ideja je bila da dođu do tih mladića, i nadala se da je bar jedan od njih poreklom Japanac, što bi u mnogome pojednostavilo istragu koju su započeli. Naravno, nisu verovali da je momak koji dostavlja cveće mogao da počinii ubistvo na način na koji je ubijen Derek Rajli, ali je svakako mogao da pomogne ubici. Ako ničim drugim, onda da mu pozajmi svoju uniformu.

- U nečemu smo pogrešili - reče mirno Lesli. - Pogrešili smo što smo pretpostavljali da momak iz cvećare mora biti poreklom Japanac. Ali, mislim da možemo biti zadovoljni. Imam osećaj da će nas jedan od ovih

mladića odvesti na pravi put.

- To je za sada jedini trag - reče Sumiko.

Pit pokrenu automobil i čas kasnije su se vozili kroz Komstock Lod, zakrčenim ulicama. Uskoro Pit skrete ka mirnijem kraju. Nisu ništa govorili sve dok Pit ne progovori:

Ne bih želeo da ispradnem mnogo radoznao, ortak, ali kako znaš da sve ovo sa tim dilerima nije samo obračun u podzemlju?!? Mislim, zar to ne bi mogao biti rat između dve grupe dilera?

- Mogao bi - reče spokojno Leslie. - Ali, nije.

- Ja sam nešto razmišljao o tome - nastavio je Tabasko Pit. - Zar nisu svi ti dileri mogli zasmetati nekim drugim dilerima? Zar nisu ti drugi dileri mogli da unajme profesionalne ubice da obave posao umesto njih? Hoću da kažem, valjda samo takvi ljudi imaju dobar motiv da ubijaju sebi slične!

- Zaboravljaš jednu važnu stvar - reče Leslie mirno. - Način na koji su ubistva izvršena! Ru-kopis je prepoznatljiv, i sam si rekao tako nešto.

- Sve to zaista liči na ninducu - reče zamišljeno Sumiko.

- A šta ako oni to namerno rade? Ubice, mislim - reče Pit.

Da sam ja, recimo policajac, i da vodim istragu, bio bih potpuno zbunjen načinom izvršenja ubistva. Možda postoje profesionalci koji su tako nešto u stanju da insceniraju?

- Sigurno da postoje - nasmeja se Leslie. - Ali, u ovom slučaju se ne radi o profesionalcu. To nije nikakav ninda, koga su ovdašnji ljudi platili da ubija dilere.

Jesi li siguran u to? - upita Pit.

- Sasvim siguran - reče Leslie. - Seti se kako je ubijen baš Derek Rajli!

- Ušao je ubica, prerušen u momka iz cvećare. Ja nekako mislim da je mač bio skriven baš u buketu. Onda, onespособio je tu lepoticu i onda raspolovio glavu tom dileru! Tačno tako!

- Ninda ne ostavlja svedoke - reče Leslie. - Zatim, ako je tačno da je jedan od mladića iz cvećare pomogao ubici, onda će to potvrditi da se ne radi o nindi. Ninda radi sam!

- Nisam siguran ... - pokušao je ponovo Pit, ali ga je Leslie sasvim spokojno prekinuo rekavši:

- Osim svega toga ... ja ga ne osećam!

- Ufff! - izusti Pit i nastavi da vozi u tišini. Nikada nije do kra-

ja mogao da shvati koliko za Leslija znači taj nekakav osećaj, kakav imaju samo najposvećeniji ratnici.

* * *

Lift se uspinjao velikom brzinom ka vrhu oblakodera. Detektiv Rasel je brisao nos. Detektiv Morning je nervozno grizao filter nezapaljene cigarete.

- Ne razumem - reče Morning. - Od sto jedanaest Japanaca pristiglih iz Japana u zadnje dve nedelje nijedan se ne uklapa!

- Samo smo uludo trošili vreme - reče Rasel. Bilo je iza ponoći.

- Ipak, pokušaćemo da izblefiramo Šternica - reče Morning. - Nagovestićemo mu mogućnost da smo na tragu nekakvom Japancu.

- To ti velikodušno prepuštam - reče Rasel. Gledao je u brojčanik lifta koji je redao brojke spratova. Detektiv Rasel se nije baš ugodno osećao na tim visinama. Dodao je: - Savest bi mi bila mirnija da imamo nalog. Šternic može jednostavno da odbije da razgovara sa nama.

- Pa, moraćemo da zaigramo grubu igru - reče Morning uz uzdah. - Ne moramo da mu

kažemo da nemamo nalog. Budemo li imali sreće, Šternic se neće žaliti.

- Do sada nismo imali mnogo sreće - izgovori Rasel u trenu kada je lift stao na poslednjem spratu.

Izašli su iz lifta i našli se u prostranom hodniku iz kojeg su jedna vrata vodila na požarne stepenice. Druga vrata, u dnu hodnika, bila su vrata Šternicovog apartmana.

Morning zastade, na tri koraka do vrata.

- Gledaj!

- Šta? - upita unjkavo Rasel.

Detektiv Morning mu pokaza prstom - vrata behu otvorena!

Kao da zaista isto misle obojica istovremeno povadiše svoje službene revolvere. Rasel odskoči udesno, a Morning ulevo. Pogledali su se, a onda Rasel pokaza rukom da će prvi ući. Morning klimnu glavom i ispruženom nogom malo gurnu otvorena vrata, a zatim hitro povuče nogu. Bila je to uobičajena procedura provere, izvođena uz maksimalnu opreznost. Jer, nije se jednom dogodilo da policajac uđe kroz otvorena vrata gde ga dočekaju pucnjavom.

Pogledaše oprezno kroz vrata. Tamo nije bilo nikoga. Rasel vešto uskoči u apartman i skoči

uza zid držeći revolver spreman. Čim je on ušao, za njim uskoči i Morning. Nekoliko trenutaka su stajali i osmatrali ...

Prostorija je bila velika, ali, osim nameštaja, u njoj nije bilo nikoga. Iz nje su troja vrata vodila u ostale prostorije. Sva troja vrata behu otvorena, i to širom.

- Ovde policija! - viknu Morning. - Ima li koga?

Ne dobiše nikakav odgovor.

- Zovi pomoć! - šapnu napeto Rasel. - Ja ću paziti.

Detektiv Morning izvuče voki-toki iz unutrašnjeg džepa sakoa. izgovori šifru i pomenu adresu. Bilo je to sve. Obojica su mogli samo da se nadaju da je na dužnosti smena koja zna kako da hitno krene u pomoć kolegama.

- Ona vrata! - pokazala Morning ka najbližim vratima, njima sa desne strane.

Ponoviše prilaz. Sada je Morning ušao prvi. Našli su se u nekoj vrsti trpezarije u čijem je uglu bila mala kuhinja. Ni tu nije bilo nikoga.

Izađoše iz kuhinje oprezno. Rasel pogleda na časovnik i pomisli da će pomoć stići tek kroz petnaest minuta. S obzirom da se lift penje na zadnji sprat čitavih deset minuta.

- Ovuda - šapnuo je Morning i krenuli su ka vratima sa leve strane.

- Ovde je sablasno - šapnuo je Rasel. - Kao da nema žive duše!

- Bilo bi još sablasnije da svetla nisu upaljena - isceri se Morning.

Uvežbanim postupkom uskočiše u sledeću prostoriju. Bila je to spavaća soba. Ogromna, ali gotovo prazna, ako se izuzme garderobni plakar preko čitavog jednog zida i veliki krevet na sredini sobe.

Proveriše i kupatilo, koje je imalo ulaz samo iz sobe. Ni tamo nije bilo traga od života.

- Da nismo pogrešili adresu? - upita Rasel šmrčući.

- Adresa je u redu - šapnu Morning. - Ali, bojim se da će biti nekih stvari koje neće biti u redu.

Ponovo se vratiše u hodnik i uputiše se srednjim vratima. Sada više nisu bili naročito oprezni. Samo su držali spremne revolvare u rukama. Kroz otvorena vrata videše da ona vode na terasu. Terasa je bila dobro osvetljena. Ni na njoj nije bilo nikoga. Na drugom kraju terase videše nešto nalik na stakleni vrt.

- Šta je ono? - upita prilično glasno Morning.

- Saznaćemo kada vidimo - reče Rasel i zakorači prema staklenoj građevini.

Stakleni vrt je iznutra bio takođe osvetljen i njih dvojica videše da se iza stakla nalaze brojne biljke, velikih listova. Sve je bilo zeleno.

- Možda Šternic odlazi tamo da odmori oči - našali se Morning. - Vidi kako je zeleno!

Rasel prvi opusti ruku sa revolverom niz telo. Morning čak smesti revolver za pojas. Prilazili su staklenom vrtu sa istom mišlju - sasvim je izvesno da ni tu neće nikoga zateći, ali bar da priđu i vide to čudo na krovu jednog oblakodera.

- Ovde su vrata bar zatvorena - reče Rasel prilazeći.

Kada je sasvim prišao gotovo mahinalno je pritisnuo bravu na vratima i - ona se otvoriše.

Tada ugledaše!

Telo krupnog mladića bilo je prepolovljeno snažnim rezom od kuka, naviše, prema ramenu, i ležalo je izvaljeno u nekakvom egzotičnom žbunju!

Prizor raspolućenog tela bio je čak i za iskusnog detektiva kakav je bio Klajd Morning ipak nešto suviše, i on je bio zbunjen. Toliko zbunjen da je sasvim malo nedostajalo da se spotakne preko drugog leša!

Bio je to takođe mlad, krupan čovek. Očito jedan od Šternicovih telohranitelja. Njegova rana je bila jedva vidljiva.

Svega malo krvi na grudima. Ali, kada je detektiv Morning kleknuo i malo bolje pogledao sa lakoćom je utvrdio da se radi o ubodnoj rani koja je pogodila ravno u srce ...

- Hej! Klajde! Dodi ovamo! - Rasel je zvao odnekle, ali se od silnog rastinja, gustog kao usred džungle, nije jasno razaznavalo odakle dopire glas.

Klajd Morning se odluči da jednostavno izgazi to bilje ne bi li što pre dospeo do svog partnera.

Zažalio je što je žurio. Sledeći prizor mu izazva grčenje u utrobi!

Telo čoveka koji se za života odaziva na ime Šternic bilo je uredno raščlanjeno na trup, noge, ruke i glavu, i sve je to ležalo ispred njegovih invalidskih kolica, složeno po nekakvom suludom redosledu.

- Blagi Bože! - izgovori Morning gledajući kako Bil Rasel bez stida povraća u nekakvu žardinjeru sa orhidejama.

Preko čitavog prizora bilo je rasuto nešto belo, nalik na brašno. Kao da je neko sipao taj beli prah želeći da ga prospe preko svog zločina, ostavljajući tako nekakvu poruku. Detektiv Morning se saže i prstom dotače taj prah. Liznuo ga je i protrljao po desnim. Zatim je

sočno pljunuo.

- Kokain - šapnuo je.

* * *

Lesli je već treći sat sedeo u iznajmljenom kombiju ispred kuće jednog od momaka iz cvećare. Znao je da je mladić u kući. Ali, za sve vreme dok je osmatrao video je samo mladićevu majku, koja je poslovala nešto oko kuće, obučena u nekakvu staru odeću. I, uopšte, kuća nije odisala bogatstvom. Lesli je mogao lako da zaključi da mladić ne raznosi cveće samo da bi zaradio džeparac. Bez sumnje je to bio njegov glavni posao.

Nešto iza podneva je zazujao mali prijemnik - jedan od onih koje je Sumiko pravila u domaćoj radinosti - i to je bio znak da Sumiko, koja je bila u sasvim drugom kraju grada, želi nešto da saopšti Lesliju. On je izvukao iz džepa neveliku spravicu i pritisnuo crveno dugme. Sa druge strane veze se oglasio slab, šušketav glas:

- Les, ovde se ne dešava ništa. Ništa što bi navodilo na sumnju. Mladić pohađa jednu prilično uglednu školu, i raznošenje cveća mu je izvor džeparca. Ima svoj automobil. Druži se sa pristojnim klincima

iz boljih kuća. Mislim da bi i ti zaključio da on ne može imati veze sa ubistvima. Napuštam ga i krećem da potražim sledećeg. Telefonirala sam već i kažu mi da on trenutno radi. Pokušaću da se odvezem do cvećare i da ga tamo sačekam. Pratiću ga ma gde krenuo. Biću oprezna i diskretna, ne brini. Javiću ti se ako bude nešto važno.

Aparat je ponovo zazujao, a onda se veza prekinula. Sumiko je obavila svoj zadatak broj jedan. Lesli je znao da se Tabasko Pit trenutno nalazi u jednom iznajmljenim kolima i da je, po svoj prilici, na tragu četvrtom mladiću. Dogovorili su se da ustanove u kakvim uslovima žive momci, kakvu školu pohađaju, sa kakvim društvom se viđaju.

Bilo je dosadno sedeti za upravljačem kombija i posmatrati kuću u kojoj se nije događalo ništa. Ali, ninda ima beskrajno strpljenje. Vreme je prekraćivao mentalnim vežbama. Jedna od njih, njemu omiljena, bila je poprilično teška, čak i za čoveka njegovog kova. Sastojala se u povremenom isključivanju iz stvarnosti, dubokim poniranjem u nirvanu, pomoću meditacije, da bi zatim čovek u sećanju ponovio sve što je video ili osetio čulima, dok mu je duh bio daleko ...

Nekoliko trenutaka kasnije isplovio je iz nirvane, vraćajući se duhom u stvarnost.

Dok je čekao ispred mlađiceve kuće nekoliko puta je ponovio istu vežbu. Priželjkivao je da se taj momak pokrene, jer mu je već i vežba dosadila. Pitao se kako prolazi Pit ...

Kao odgovor na to pitanje začula se sirena automobila koji se upravo zaustavljao iza Leslievog kombija. On pogleda u retrovizor - bio je to Tabasko Pit. Leslie pomisli: "Šta on traži ovde?" Nije mu baš odgovaralo što Pit stupa sa njim u kontakt parkirajući se iza njega i uz to trubeći - mogao je da izazove radoznalost upravo onih ljudi koje je Leslie osmatrao ...

Tabasko Pit, međutim, nije razmiljao na taj način. On je gotovo razdragano izašao iz svog automobila i bez trunke opreznosti prišao Leslievom kombiju. Naslonio se na otvoren prozor i iskezio se.

- Les, ortače, ne moraš više tu da čučiš - rekao je Pit sa toliko samouverenosti da se i Leslie nehotice osmehnuo.

- Da li smem da pogađam? Pronašao si momka koga smo tražili! - reče Leslie.

- Bez ikakve sumnje - odgovori spremno Tabasko Pit.

- Da čujem priču - osmehnu

se Leslie. Njega je uvek beskrajno zabavljalo to što se Pit šepurio svojim uspesima.

- Mark Haris. Tako mu je ime - reče Pit spremno. - Živi u nekakvom iznajmljenom stanu. Nisam zapazio da ima roditelje, ali ima sestru, koja je od njega starija možda pet ili šest godina. Nisu baš lovani, ako me shvataš.

- Shvatam te - reče Leslie - Nastavi ...

- Pohada javnu školu - nastavio je Pit. - Jednu od onih koje nisu na dobrom glasu. Hoću da kažem, čak i ako je završi nema šansi da upiše Harvard. Osim što raznosi cveće, radi i kao raznoslač novina. To obavi rano izjutra, a onda, u zavisnosti od smene, raznosi cveće. Sobzirom na materijalno stanje, momak se trudi. Prilično se trudi.

- Sa kim se druži? - upita Leslie, jer mu još ništa nije ukazivalo da baš taj Mark Haris ima veze sa ubistvom Dereka Rajlija.

- Čekao sam da me to upitaš - reče Tabasko Pit i samozadovoljno se pljesnu po džepu od košulje, ali iz njega nije ništa izvadio. Rekao je: - Pretpostavljam sam da bi bilo dobro da dokumentujem ponešto od onoga što vidim, pa sam dozvolio sebi trošak da, sinoć još, kupim jed-

nu stvarčicu ...

- Skrećeš sa teme - reče blago Lesli. - Govorili smo o momku!

- O njemu govorimo i dalje - osmehnu se Pit i nastavi: - Dakle, kupio sam foto-aparat. "Polaroid", ali sa teleobjektivom. Zapanjio bi se kada bih ti rekao koliko su te stvari skupe, ali to sada nije važno, jer se isplatilo.

- Slušam te - reče Lesli.

- Ponco sam taj "polaroid" sa sobom i potrošio dve kutije fil-mova snimajući momka - Pit udahnu, kao da se sprema da saopšti nešto vrlo važno. - Ali, tek poslednji snimak govori sve što želimo da znamo.

- Ne zezaj, Pite! Reci šta imaš! - osmehnu se prijateljski Lesli.

Tabasko Pit teatralnim pokretima izvadi tada iz džepa jednu fotografiju. Poklopio ju je ogromnim dlanom i pružio Lesliju. Rekao je:

- Gledaj sasvim polako. Uživaj! Jer, uveren sam da je to pravi trag.

Lesli uze fotografiju i pogleda je - ne sasvim polako, i sigurno bez uživanja. Odmah mu je bilo jasno da je Pit u pravu. Obojica se osmehnuše izmenivši poglede.

- Okej! - reče pomalo zadiv-

ljeno Lesli. - Dobro si učinio što si kupio taj "polaroid". Idemo da kupimo Sumiko. Mislim da je ona sada na trgu Komstok.

Tabasko Pit je salutirao i otišao prema svom automobilu. Lesli pogleda još jednom na fotografiju ...

Na njoj se sasvim jasno video mladić, Mark Haris, kako grli jednu devojkicu, obučenu u kožnu jaknu ukrašenu srebrnim nitnama i svetlucavim lancima. Devojčino lice se videlo više nego dobro.

Imala je kose oči ...

Bila je Japanka!

* * *

Kafe "Admiral" se nalazio na vrhu strme ulice, u kvartu koji je u San Francisku bio poznat kao Nihonmači. U Nihonmačiju su živeli gotovo isključivo doseljenici iz Japana. Bilo je tu starih porodica, koje su u Americu došle još krajem devetnaestog veka. Bilo je tu onih koji su se doselili između dva velika rata. Bilo je i onih koji su imigrirali u Sjedinjene Države pedesetih i šezdesetih godina.

Sam kafe "Admiral" ni po čemu se nije razlikovao od bilo kojeg sličnog mesta iz predgrađa Čikaga, Mineapolisa ili Kansas Sitija. Osim što su i

osoblje i gosti bili upadljivo drugačijih crta lica od ljudi koji su sebe smatrali čistokrvnim Amerikancima. Svi su bili poreklom Japanci. Iza šanka su se osmehivale dve kosooke devojke u izbledelim uniformama konobarica. Pored reda automomata za igru su stajali mladići i devojke orijentalnih lica, ali obučeni u farmerice i kožne jakne. Služila se koka-kola. Govorio se čisto engleski u kome nije bilo nikakvog stranog naglasaka.

Za dugačkim stolom u uglu je sedelo društvo koje se od ostalih gostiju izdvajalo time što su svi do jednoga nosili iste kožne jakne ukrašene nitnama i lancima. Na leđima svake jakne je bilo upadljivim slovima ispisano - ALAMOSI! Smejali su se nečemu, pušćći i ispijajući koka-kolu. Među njima su bile dve devojke.

- Meri, ona je tvoja najbolja drugarica - rekla je jedna devojka drugoj. - Mora da ti je pričala šta ima toliko posebno u tom momku. Reci nam da i mi znamo!

- Nema tu šta da se priča - rekla je Meri smejući se. Ljubav ne poznaje nikakva ograničenja pa čak ni u boji kože i obliku očiju! Linda je zatreskana do ušiju i to je sve.

- Hajde, hajde, nemoj da vrdaš - rekao je jedan od mladića. - Zašto bi jedan bledoliki bio bolji od nas? Ima li bolja kola? Da li zna bolje da se ljubi? Ili bolje radi one stvari?

Svi se nasmijaše, pa čak i Meri. Najmlađi među njima imao je svega šesnaest godina. On se smejao najglasnije, verovatno zbog činjenice koju je skrivao od ostalih - da je još nevinn. Bio je srećan što ga ne zadirkuju zbog toga.

- Reci, Meri, da li ti je Linda pričala o njihovim ljubavnim doživljajima? - upade neko. - Taj njen frajer ... Da li ga je Linda probala?

- Ne znam - rekla je Meri, rešena da sačuva tajnu. - I da znam ne bih vam rekla.

- Mi smo ALAMOSI, sestro Meri - reče jedan od mladića. - Mi smo jedna porodica. Pred bandom niko ne sme da ima tajni. Kada si primljena u bandu rekli smo ti da pred nama niko ne sme ništa da krije.

- Neka vam onda Lidna ispriča - branila se Meri.

- Bogami i hoće! - uzviknuo je jedan od mladića. - Priprećemo joj da ćemo je izbaciti iz bande ako nam ne kaže kako se gađa taj njen tip!

- Reci nam bar kako su se njih dvoje uopšte sreli!? - upita

neko. - Već tri nedelje to traje, a mi ne znamo kako je Linda uopšte zakačila tog dasu.

- Ja znam - reče mladić čvrstog lica i najpribranijeg držanja. - Kada smo se zakačili sa onim vaškama sa Dorseta, DRAGONIMA, Linda je vozila stari "merkuri" svog oca. Kola su stala dok su je mamlazi Dragoni jurili, i ona je izašla iz automobila i pobegla u nekakvu diskoteku, dole u Oklandu. Tamo joj je dečko prišao, i tako je počelo.

- Prokleti DRAGONI! - reče neko.

- Prokleti "merkuri" Lindinog oca! Uvek se pokvari kad ne treba! - ubaci jedna od devojaka.

- Sada se više neće kvariti - zakikotao se jedan mladić. - DRAGONI su tako udesili ta stara kolica da je Lindin otac odlučio da ih odvuče na otpad. Za bolje nisu.

Ponovo su se smejali, zvonko, mladalački, sve dok mladić čvrstog lica nije podigao ruku i presekao smeh poput dirigenta koji prekida loše izvedenu partituru. Svi su ga poslušali.

- Nismo došli ovamo da se smejemo - rekao je.

- U pravu si, Kris - potvrdi prvi mladić do njega. - Čeka nas posao.

- Pre svega hoću da čujem gde su svi oni koji nisu ovde! - reče skoro oštro Kris. - Dogovorili smo se da u svako doba moramo znati gde su nam ljudi.

- Bagzi radi - odgovori spremno jedan od ALAMOSA. - Hjuj je u školi. Nevil i Džim popravljaju svoj automobil. Oliver ima problema sa svojim starcima. Valjda mu je otac bolestan, tako nešto.

- A, devojke? - upita Kris i pogleda u Meri. Sličnost njihovih lica je na nedvosmislen način pokazivala da su brat i sestra.

- Linda treba da stigne - odgovorila je Meri. - Telefonirala je samo da će malo zakasniti. Samanta neće doći. Ina zakazano kod zubara.

- Dok čekamo da stigne Linda ... - Kris pogleda u čoveka do sebe. - Majkl, kako stojimo sa lovom?

- Pa, ne baš sjajno - odgovori Majkl. - Imamo osamdeset dva dolara i petnaest centi.

- Malo - reče Kris. - U sledeći posao ćemo morati da uložimo bar hiljadarku, ako uopšte želimo da ga obavimo. Već sam vam rekao da nije lako ući u luku, a još teže se popeti na brod. Moraćemo da podmitimo čuvaru, a danas više niko ne gleda novčanicu ispod sto dolara!

- Snaći ćemo se nekako - reče jedan od mladića.

- Nemoj samo opet da mi predložiš da opljačkamo benzinsku pumpu - isceri se podsmehljivo Kris na mladića. - Rekao sam već da takve stvari više nikada nećemo raditi! Ne želim ničim da privučemo pažnju žaca! Upamtite to! Neću niko od vas čak ni da bude uhvaćen kako prebrzo vozi!

- Jasno, Kris! - rekoše tri ili četiri momka u jedan glas.

U tom trenutku se vrata kafea otvoriše i uđe devojka veselih pokreta i duge kose. Imala je istu jaknu sa istim natpisom kao i društvo u uglu. Ona im pride i osmehnu se svima sedajući pored Meri.

- Razgovarali smo o tebi - šapnu Meri. - Pričaću ti kasnije.

- Inaš li problema, Linda? - upita ozbiljno i brižno Kris.

Linda ga pogleda bez iznenađenja. Zнала je da on misli na njenu vezu sa ne-japanskim mladićem.

- Sve je u najboljem redu, Kris - odgovori Linda mirno.

- Okej! - Kris spusti dlanove na sto i reče tiho, kako ga ostali gosti u kafeu ne bi mogli čuti: - Već sam rekao. Treba nam hiljadarka, najmanje, i počnite da se prebrajate i smišljate kako da dođemo do tog novca do sutra

uveče. Odlučio sam da u luku pođemo ja, Majkl i Džek Jamato. Svi ostali ćete se pobrinuti da nas niko ne uznemirava dok smo tamo. U toku dana moram da proverim još nekoliko detalja, a onda ću vam izložiti precizan plan. Greške ne sme biti!

ALAMOS, svi do jednoga, sasvim ozbiljno klimnuše glavama.

Nisu ni mogli da primete da ih, sa druge strane kafea, sa šanka odmah pored prolaza prema toaletu, gledaju dva čeličnoplava oka. Pripadala su visokom, vitkom, ali snažnom čoveku čudnih crta lica. Njegove oči, pa čak i kosti lica govorile su da u njemu ima japanske krvi. Međutim, malo ko je mogao da vidi tako visokog Japanca. Taj čovek je sasvim spokojno ispijao bez žurbe svoju kafu. Izgledalo je da švrlja pogledom po kafeu bez cilja i razloga ... Međutim...

Lesli tada srknu još malo kafe pomislivši: "Valjda mi se sva ova šminka neće istopiti od ove grozne kafe ovde?!" Bio je zadovoljan što ga Linda nije primetila, a pratio ju je već čitav čas - od trenutka kada se rastala sa Markom, ispred njegovog stana. I sada je pažljivo osmatrao Lindu i njeno društvo. ALAMOSI su mu se činili vrlo za-

nimljivo. "Nikada ranije nisam video jednu maloletničku bandu iz predgrada sa tako divno kosim očima," pomislio je.

* * *

Na zidu detektivske kancelarije su bile poređane fotografije. Detektiv Rasel je stajao ispred njih i pogledom prelazio sa jednog lica na drugo. Lica su mu bila poznata. Imena takođe. Način na koji su ti ljudi umrli zbunjivao ga je. Motiv je još uvek visio negde u vazduhu. Detektiv Rasel je brisao nos papirnom maramicom i proklinjao prehladu i sva ta čudna ubistva. Podigao je ruku i kažiprstom počeo da dodiruje jednu po jednu fotografiju nabrajajući:

- Espozito, Džordan, Glinski, Rajli, Klaudi, Šterniel! Ne čini li ti se da su ovde svi veći dileri San Franciska?

Pitanje je bilo upućeno detektivu Morningu, koji je sedeo za svojim stolom i po ko zna koji put tog dana čitao iznova sve dosijee koje su oformili povodom slučaja ubistva dilera. Pola časa ranije obojica su stajali mirno ispred šefa detektivskog odeljenja, poručnika Selznika. Poručnik nije birao reči tražeći od Rasela i Morninga da ubrzaju istragu i već jednom donesu bilo kakve rezultate. Poručnik je rekao da je šef policije razgovarao sa grado-

načelnikom, a ovaj sa guvernerom, i svi su bili van sebe zbog toga što policija još nije imala baš ništa što bi moglo zadovoljiti bar novinare. I Rasel i Morning su znali da je ispred zgrade policije bilo parkirano četrdesetak automobila, i u svakom od njih je sedeo bar po jedan novinar. Novinari su vrebali jednog od njih dvojice.

- Ta činjenica me ne teši - rekao je Morning pomalo odsutno. Pokušavao je da misli o tri ili četiri različite stvari odjednom. - Znam samo da će svi narkosi u gradu početi da luduju. Jesi li čuo šta govore oni iz odeljenja za narkotike? Na ulicama je panika. Za gram kokaina narkomani nude i pedeset dolara! Za cigaretu marihuane deset! Šest apoteka je opljačkano! I dve bolnice! Tržište drogom je u rasulu. Narkosi će uskoro početi da ubijaju za jedan šprič!

- Zvučiš kao da hoćeš da kažeš da je mnogo bolje imati narkokriminal u San Francisku!?! - reče Rasel.

- Sve što ja hoću je da saznam ko ih je pobio i zašto - Morning podiže glavu sa spisa. Odustao je od pokušaja da misli na više stvari odjednom. - To je naš posao, drugar. A, bogami, čini mi se da ćemo ostati bez njega ako uskoro ne pronađemo bilo kakav trag.

- Čini mi se da slutim jedan - reče Rasel, pa se dobro ušmrknu u

maramicu i onda reče: - Sećaš li se iskaza one kurve sa Avenije Pacifika? One plave narkomanke!

- Bibi - osmehnu se Morning. - Naš najbolji doušnik. Za deset dolara bi nam u ruke predala celokupnu mafiju kalifornije, samo da zna nešto o njima. Uvek sam govorio da su kurve najbolji doušnici!

- Bibi - potvrdi Rasel. - Sećaš li se šta je rekla u svom iskazu?

- Nešto o tome kako će biti droge dovoljno da se svi narkici podave u njoj - osmehnu se Morning. - Oprosti, nju ne treba uvek uzimati preozbiljno. Meni se čini da je bila nakljkana kada smo razgovarali sa njom.

Svejedno - reče Rasel. - Pomenula je da je čula da će uskoro stići velika pošiljka iz Kolumbije. Morem. Tako je rekla. Tako je čula. Do sada su se njene priče uvek pokazivale kao tačne. Zašto da joj ne verujemo i sada?

- Okej! - reče Morning. - Hajde da joj verujemo! I, šta onda znači ta njena priča?

- Pre nego što smo krenuli kod poručnika, dok si ti bio u garaži, razgovarao sam sa Piterom iz odeljenja za narkotike - reče Rasel. - Rekao mi je nešto što se slaže sa Bibinom pričom. Oni su već saznali i za ime broda. Jedino ne znaju ko će preuzeti tu drogu. Spremaju raciju.

- Vidi, vidi! - Morning raširi oči.

- Znači, tržište još uvek funkcioniše. I, kada se bolje razmisli, onda se lako može doći do čoveka koji će krenuti u luku da preuzme taj veliki tovar, a taj isti čovek bi možda mogao biti onaj koji bi mogao imati motiv! Razmišljam li pravilno? Ako je neko od dileru pozeleo da očisti grad od konkurencije, onda ...

- Scenario bi mogao biti upravo takav - Rasel se osmehnu. - Da ponovimo: Espozito, Džordan, Glinski, Rajli, Klaudi i Šternic! Koliko ja znam, još samo jedan od dileru njihovog formata je živ i sposoban da trguje, ako se nije nasmrtno uplašio!

- Kolin Park! - uzviknu obradovano Morning. Osećao je da se obojica hvataju za slamku, ali i to je bilo nešto. Park! On je sarađivao i sa Šternicom i sa Klaudijem. Sada drži San Rafael, ali ...

- Po meni, on bi mogao biti taj - reče Rasel samouvereno. - U stvari, ubeđen sam da imamo razloga da ga proverimo.

- Sasvim sigurno - složi se Morning. - Ako Kolin Park pokuša da preuzme tu robu o kojoj pričaju momci iz odeljenja za drogu, onda ćemo morati da mu se nakačimo na vrat, jer će tako potvrditi našu sumnju.

- Stvar je suviše tanka da bismo od suda dobili nalog za pretres ili bilo šta slično - reče Rasel. - Ali, niko nam neće zameriti ako se pridružimo momcima iz narko-brigade

pri toj raciji. Siguran sam da ćemo doznati ponešto zanimljivo!

- Telefoniraću Piteru - Morning pljesnu zadovoljno rukama. - Zamoliću ga da nas primi kao dobrovoljce za tu akciju ...

* * *

Na krovu skladišta uz veliku ogradu doka broj 18 stajao je čovek sa mašinskom puškom. Nije se krio. naprotiv, kao da je želeo da ga vidi svako ko prođe. Ako prođe. Jer, bilo je tri i petnaest posle ponoći. Luka je bila pusta, ili bar naizgled pusta.

Pored kapije skladišta stajala su dva čoveka. Jedan je preko ramena imao prebačen "ingram". Drugi je držao "remington" sačmaru. repetirku u rukama. Pušili su i tapkali u mestu. Noć je bila sveža.

U kabini kamioneta parkiranog ispred ulaza u dok broj 18 sedeo je čovek sa "kalašnjikovim" na kolenima. Napeto je osmatrao oko sebe. Levo od njega se pružala duga ograda i mogao je da vidi čistinu sa obe strane. Desno od njega je bilo skladište i drugi deo parkirališta.

Na tom delu parkirališta bila su dva automobila. U oba automobila su sedeli naoružani ljudi. Izgledalo je da čekaju.

Osim nekoliko sanduka na pristanišnom platou nije bilo ničega i nikoga. Brod je bio privezan i na

njemu nije bilo svetla. Ipak, ljudi sa obale su mogli da vide da palubom koračaju, tiho, bez žurbe, i držeći se senki, ljudi sa puškama ili revolverima. Odnekle izdaleka se čula sirena voza, a nekoliko lučkih pasa lutalice otimali su se o neku kost, kevući jedni na druge.

Ulica kojom se od grada dolazilo do luke blistala se, vlažna, tek oprana. Svetiljke sa redova stubova sa obe strane ulice mutno su se održavale na vlažnoj površini asfalta.

Te iste svetiljke kao da su iznenada zasvetlele nešto jače kada se iznenada na ulici pojavio automobil. Bio je to veliki, crni "linkolu" čiji su farovi bili ugašeni. Automobil se približavao doku broj 18 veoma sporo. U njemu je, na zadnjem sedištu, sedeo debeljuškast čovek retke kose i bledeg lica. Zvao se Kolin Park. Bavio se trgovinom svim vrstama droge. Pored njega je sedeo njegov sin, Jan. Na prednjim sedištim a su sedeli vozač i jedan mladić nakostrešenog izgleda sa "uzijem" u rukama.

- Jesu li svi ljudi na svojim mestima? - upitao je pospano Kolin Park.

- Trideset dvojica su tu od sinoć - odgovori je Jan Park. - Obećao sam svakom po pet stotina za ovu noć.

- Razbacuješ novac - zavajka se Kolin Park. - Moglo je to i sa manje ljudi.

- Oče, znaš li šta bi se moglo dogoditi da nam ova pošiljka izmakne? Grad bi ostao bez robe, a mi ne bismo mogli da je prodamo - iskezi se Jan Park. - Po cenama koje rastu iz časa u čas. Ono što je juče koštalo deset dolara, sada košta tri-deset, a sutra će koštati šezdeset! Našu klijentelu hvata panika!

- To je opasno - reče zevajući Kolin Park. - Narkiči su nepredvidivi i opasni kad ih uhvati kriza. Ljudima na ulicama ne treba davati velike količine. Ako ih opljačkaju da šteta bude što manja.

- Pobrinuću se za to - reče Jan Park.

Pristizali su. Automobil još malo uspori, napravi krug po parkiralištu i zastade, okrenut ka brodu. Farovi se upališe, ugasiše, ponovo upališe, a onda definitivno ugasiše. Bio je to ugovoreni znak.

Sa palube broda odgovori baterijska lampa, koja se ugasi i upali tri puta. Kolin Park dade znak svom sinu i svojim ljudima da izadu iz automobila. On je ostao da sedi na zadnjem sedištu. Jan Park pogleda u čoveka na krovu kad je izašao iz kola. Nasmešio se. To je bila njegova ideja. Postaviti na vidno mesto stražara. Ako i bude nevolja, napadači će prvo pucati u njega, a to će biti znak za ostale da se povuku. Ako ne bude nevolja, onda će ispasti da je taj stražar zaplašio potencijalne napadače i Jan Park će

ubeležiti nove pozitivne poene kod svog oca.

Jan Park stiže do ulaza u dok i tu zastade. Okrenu se ka automobilu. Mahnuo je rukom ocu. Sve je bilo u savršenom redu. Nije uopšte sumnjao da će sa svojim ljudima ući na brod, uzeti tu drogu odneti je u parkirani kamionet, a zatim se vratiti u automobil, sesti pored oca i reći kako je sve okončano na njihovo veliko zadovoljstvo. Zatim je prošao kroz ulaz i odlučnim koracima krenuo ka brodu.

Kolin Park je mrzeo sina. Čak i sada, dok ga je gledao kako bodro kreće da njemu ocu, donese još nekoliko miliona dolara, nije mogao da se otme toj mržnji. Bio je svestan da Jan čini za njega sve što se od njega zatraži, pa i mnogo više od toga, ali ga je mrzeo, iskreno i duboko. Jan Park je suviše ličio na svog oca - u tom je bila nevolja! Kolin Park se sećao svoje mladosti, dana kada je počinjao da se bavi poslom sa drogom. Gledajući sina, video je sebe pre tridesetak godina, kako ulazi na dok, dok je u nekom drugom automobilu tada sedeo Kurt Šternic ... I, sećao se da je on, Kolin Park, tada, pre trideset godina, ispunjavajući svaku zapovest Kurta Šternica, sanjao i planirao i žarko želeo da jednog dana Šternic nestane i da ostane samo on - Kolin Park. Želja, san, planovi - sve mu se to nije ispunilo. I zbog toga je mrzeo rođenog sina.

Gledao je kako se Jan i dva njegova pratioca približavaju brodu, i kako se penju uz stepenice mosta. U sebi je računao koliko će moći da zaradi distribucijom droge koju će Jan doneti sa broda, sada kada su cene narkotika skočile. Mislio je: "Ma ko da je poubijao Šternica, Klaudija i ostale, učinio mi je veliku uslugu. Treba samo pametno to iskoristiti!"

Jan Park se uspeo na palubu gde su ga dočekali ljudi sa broda. Kolin Park ih je video još čas, a onda su krenuli u utrobu broda.

Tog časa se otvoriše vrata na "linkolnu"!

U magnovenju Kolin Park vide priliku u crnom koja je u ruci držala dugačko sečivo. Više refleksno nego razumom, Kolin Park se trže i pribi uz suprotna vrata. Još uvek nije osećao strah, već samo iznenađenje.

Oštrica mača sevnu ka glavi Kolina Parka i - promaši za inč!

- Upomoć! - urliknuo je Park grabeći bravu vrata jednom rukom, dok je drugom pokušavao da izvuče revolver iz futrole pod pazuhom.

Prilika obučena u čudan, crni kostim, kojoj se nije videlo lice, na začuđujuće lak način preskoči ravno preko krova "linkolna" u času kada je Kolin Park uspeo da otvori vrata i kroči na asfalt. Uspravi se. U ruci je držao revolver, ali je ta tamna prilika već bila ispred njega!

- Srrrrraaaaaanje! - zaurla Kolin Park prodorno i ispruži revolver prema napadaču.

Oštrica dugog mača sevnu i pogodi vrhom Parka po zglobu ruke u kojoj je držao revolver. Ruka klonu, a revolver odlete nekuda daleko!

Napadač je uzmahivao mačem sporim pokretima. Kao da je želeo da produži trenutak Parkovog straha, koji mu je ukočio očne jabučice i smanjio pluća tako da je disao brzo poput zeca, ne uspevajući nikako da udahne dovoljno vazduha i vikne još jednom.

Tada zaprašta naokolo!

Ljudi koji su stajali pored vrata velikog skladišta prvi su čuli urlik Kolina Parka i prvi videli priliku u crnom kako uzmahuje mačem i bez razmišljanja su pripucali ne vodeći računa što se na vatrenoj liniji nalazi i sam Kolin Park.

Čovek iz kamioneta im se pridružio nekoliko sekundi kasnije, sipajući rafal za rafalom!

Kolin Park oseti da mu je srce stalo od straha. Nije čak bio u stanju ni da pomisli da će umreti od vatre sopstvenih ljudi, ako ga već ne saseče taj mač koji mu se činio milju dugačak. Zatvorio je oči ...

Kada ih je, čas kasnije otvorio, nesvestan još sasvim da kleči i glavu pridržava obema rukama, ispred njega nije bilo nikoga! Tamna prilika beše nestala, ali pucnjava nije prestajala! Sada su pucali svi njegovi

vi ljudi, pa čak i dva ili tri čoveka sa broda.

Park se panično osvrnuo oko sebe. Učinilo mu se da vidi dve prilike u tamnom kako zamiču iza zgrade skladišta. Okrenuo se na drugu stranu - u strahovitim skokovima, razmahujući oko sebe mačem, nestajao je u tami malog parka, sa druge strane ulice, još je dan čovek u čudnom kostimu ...

Tog časa počese da zavijaju sirene policijskih automobila! Sa svih strana jurnuše prema doku broj 18 patrolna kola, presecajući prostor plavim rotacionim svetlima!

- Šta! - viknu zabezegnuto Kolin Park i tog trenutka oseti da su mu pantalone sasvim mokre. Dodirnu vlažnu tkaninu prstima, a zatim pri-nese prste nosu i nesvesno se namršti. Izgovorio je: - Gospode blagi Bože!

* * *

- Gospode blagi Bože! - reče detektiv Rasel. Dajte ovom čoveku nešto da se presvuče! Smrdi!

Policajac u uniformi, koji je stajao pored vrata prostorije za ispitivanje klimnu glavom i izađe, jedva suzdržavajući smeh. Kolin Park je sedeo na klupi, za dugačkim praznim stolom, dok su Morning i Rasel stajali u drugom uglu prostorije. Drugi policajac u uniformi je sedeo preko puta Parka i pušio izgledajući

potpuno nezainteresovano.

- Skinite mu lisice! - naredi Morning policajcu i ovaj to odmah učini. - Čovek nije uhapšen.

- Zašto ... Zašto ste me doveli ovamo ako nisam uhapšen? - upita Kolin Park sav bleđ u licu. Ruke su mu primetno drhtale.

- Zbog tvoje sigurnosti, kretenu procedi detektiv Morning. - Hoćeš li da te vratim na ulicu da te tamo pronađu ubice i otkinu ti vašljivu glavu?!

Moramo da razgovaramo s tobom - reče mirnije detektiv Rasel. Šmrknuo je, protrljao slepoočnice i dodao: - Treba da znaš da si ovde zbog pokušaja ubistva u kome si ti trebalo da budeš žrtva. Ono za drogu ... To će već videti momci iz drugog odeljenja. Ako nađu za shodno, možda ćete oni uhapsiti.

- Kakvu drogu? - upita slabim glasom Kolin Park.

- Ne pravi se idiot veći nego što jesi, Parki momče! - zareža Morning.

Tada u sobu uđe policajac sa pantalonama u rukama. Rasel baci pantalone Parku u lice. Zatim su gledali kako se Kolin Park presvlači. Detektiv Rasel je pri tom pomislio kako, eto, i najsuroviji kriminalac može da bude postuđen u određenom trenutku. Detektiv Morning dade znak policajcima da izađu i da ponesu mokru garderobu Kolina Parka. Zatim priđe stolu i

nalakti se iznad još uvek prilično unezverenog Parka.

- Govori! Kako je bilo?

- Šta? - upita bezvoljno Park.

- Kako te je napao taj ... kako si rekao? Demon? - upita Morning.

- Niotkuda - reče Kolin Park. - Došao je niotkuda. Otvorio je vrata automobila i pokušao da me probode tim mačem ili već šta je to bilo.

- Samo tako? - upita Rasel prilazeći stolu.

- Ne znam - reče nesigurno Park.

- Nisam ništa čuo pre toga.

- Tvoji ljudi su bili naokolo - reče Rasel. - Uхватili smo šesnaesticu tvojih ljudi, čoveče. Bio si okružen telohra-niteljima. Kako je bilo ko mogao tek tako da pride tvom automobilu i da otvori vrata i pokuša da te zakolje?!

- Ne znam - ponovi Park. - Nisam ništa ni video ni čuo, sve dok taj nije otvorio vrata.

- Da li je nešto rekao? - upita Morning. - Napadač. Da li je bilo šta rekao?

- Ne - reče Park. - Bio je prokleto tih. Promašio je ...

Znam da je promašio - iskezi se Morning. - Da nije, ti ne bi sedeo tu sada sa nama. I, šta je još bilo?

- Ja sam otvorio suprotna vrata i iskočio - reče Park.

- Jesi li bio naoružan? - upita Rasel.

- Ovaj ... Jesam - reče Park za-

muckujući. Nije mogao da se seti da li je revolver koji mu je napadač izbio iz ruke registrovan ili nije. - Ima sam revolver.

- Zašto nisi pucao? - upita Rasel.

- Hteo sam - reče Park. - Bio sam u panici. Taj tip je hteo da me ubije ... Kada sam izašao iz kola on je opet bio tamo, sa tim mačem! I ja sam uperio revolver na njega, ali mi ga je on izbio udarcem mača ...

Kolin Park podiže ruku sa nevelikom ranom na zglobu. Detektiv Morning prezirivo izgovori:

- Dobro je što ti to nije na glavu. Kako to da je on opet bio ispred tebe kada si iskočio iz automobila? Da li je obišao oko kola ili šta?

- Nisam video - reče Park. - Ali, mislim da nije mogao obići oko automobila. Kao da je preskočio. ...

- Preskočio preko "linkolna"?! - reče iznenađeno Rasel. - Kako je to izveo?

- Nisam video - reče Park. - Nisam mogao da vidim.

- Jesi li vikao? - upita Morning.

- Jesi li zvao upomoć?

- Jesam - reče tiho Park. - Onda je zapucalo ...

- Ko je pucao? - upita Rasel.

- Ne znam, ali je pucalo sa svih strana i nisam bio siguran da li pucaju na mene ili na njega - odgovori Park.

- Mi znamo ko je pucao, Parki momče - isceri se Morning. - Pucali su tvoji ljudi. Umalo da tebe ne

izrešetaju. Za utehu, ako ti to nešto znači, nisu uspjeli da pogode ni tvog čudnog napadača.

- I, šta je onda bilo? - upita mirno Rasel.

- Onda je on pobjegao - reče Park. - Video sam kako beži preko ulice. Ali, video sam još dvojicu takvih.

- Kakvih? - upita Morning.

- Isto tako maskiranih - odgovori spremno Park. - Video sam onog što je nasrnuo na mene sa mačem, i on je pobjega u park preko ulice. Na drugoj strani, kod skladišta, bila su još dvojica, ali nisam video da li su bilo čime naoružani.

- Hoćeš da kažeš da su bila trojica i da su sva trojica bili maskirani? - upita Rasel.

- Tačno. Video sam trojicu reče Park.

Ja mislim da si se ti samo usrao od straha - detektiv Morning coku jezikom. - Uplašio si se i video trojicu umesto jednog.

Video sam trojicu - ponovi Park. - Onog što je hteo da me ubije i još dvojicu. Ta dvojica su pobjegla iza skladišta.

- Dobro - reče Rasel. - Recimo da ti verujemo. Možeš li da ih opišeš?

- Nema šta da se opisuje - reče Park. - Bio je obučen u crno. Sasvim u crno. Od glave do pete. Čak su mu i šake bile u crnom ... Imao je nešto kao rukavice. Lice i čitava

glava mu je takode bila u crnom. Mislim samo da je imao otvor za oči.

Morning zavuče ruku u unutrašnji džep sakoa i odatle izvuče šarenu svesku stripova. Otvorio je svesku i listao neko vreme, a onda presavio list i gurnuo to pred Parkerove oči ...

- Ovako nešto, a?!? - upitao je Morning.

- Sranje! - uzviknu Kolin Park. - Tačno tako!

Sveska je bila otvorena na strani na kojoj se nalazio strip o nindi, a tri ili četiri kvadrata su prikazivala nindu u akciji, sa isukanom katanom i u kompletnom kostimu. U stripu je to izgledalo gotovo komično, ali Kolin Park svakako nije mislio da tu ima bilo šta smešno.

- Ninda, a?! - upita Morning.

- Ako se to tako zove, onda je to - odvrati Park. - Ovaj koji je krenuo na mene bio je tačno tako obučen, a i taj mač ... Ličio je na ovaj iz stripa.

- I, ti kažeš da si video trojicu ovakvih? - detektiv Rasel kuenu prstom po stripu.

- Trojicu - potvrdi Kolin Park.

- Sjajno! - reče detektiv Morning.

Neko vreme su ćutali. Rasel je, pri tom, mislio kako je onaj instruktor borilačkih veština bio potpuno u pravu, ali to još uvek ne znači ništa,

jer pravi trag nisu pronašli. Detektiv Morning je mislio o tome kako bi mnogo bolje bilo da je taj nepoznati ninda ubio Parka, a onda pao u ruke policiji, pa bi sada ninda sedeo ovde, i mogli bi da mu skinu masku i nateraju ga da objasni zašto su svi ti dileri morali da umru. Kolin Park je mislio samo na svoje mokre pantalone i želeo je da što pre izađe iz policijske stanice.

- Imaš li bilo kakvu ideju o tome ko je mogao da ti pošalje ovakve ljude? Znaš li da li postoji ugovor na tvoje ime, Parki momče? - upita Morning posle dužeg ćutanja.

- Nemam pojma - odgovori Park. - Zaista je mislio tako.

- Jesi li čuo, možda, o nekom nezavisnom dileru koji pokušava da preuzme posao? - upita Rasel.

- Nemam pojma - ponovi Park. Ovoga puta je pomislio: "Ovaj žaca nije glup. Kada dođem kući počecu da se raspitujem, možda zaista neko želi da preuzme kompletan posao... Možda Jan?"

- Jesi li čuo ranije za profesionalce koji rade na ovakav način? - upita Rasel. Bio je ubeđen da su ubice profesionalci.

- Nikada nisam ni čuo ni video ništa slično - reče Park.

Rasel i Morning se pogledaše. Da Park nije bio prisutan, verovatno bi obojica uzdahnuli bez olakšanja. To što su doznali nije, za sada, vrelo mnogo, gotovo ništa. Pogledi-

ma su se samo sporazumeli da je vreme da Parka prepuste momcima iz narko-brigade. Rasel je rekao:

- Ako se setiš još bilo čega važnog, javi nam. Mi smo Morning i Rasel.

- Hoću - klimnuo je glavom Kolin Park.

- Ako čuješ negde nešto o tvojim nindama, Parki momče, savetujem ti da ne pokušavaš da se lično obračunaš sa njima - reče Morning. - Šestorica tvojih kolega se hladi pod zemljom, i svu šestoricu su sredile ninde, ako baš hoćeš da znaš. Bolje bi bilo da odmah počneš da razmišljaš kako ćeš nas hitno izvesti, ako bilo šta doznaš ili primetiš!

- Već sam počeo da razmišljam tako - reče pomalo drsko Park. Osetio je da se razgovor bliži kraju.

- I ne zaboravi da nam vratiš te pantalone - podseti ga Morning prezrivo. - Samo pazi da i njih ne upišaš!

* * *

Meri Taiši i Linda Takašima izađoše iz svog automobila ispred napuštenog skladišta na uglu Ulice Nelson i avenije Nebraska, na rubu Nihonmačija. Visoka oграда na kojoj je pisalo "Za rušenje" nije bila prepreka za njih dve. Pronašle su otvor u ogradi i ušle unutra. Prešle su preko prostora zakrčenog otpadom i ušle u oronulu zgradu razbi-

jenih prozora. Uputile su se dugačkim hodnikom do stepeništa koje je vodilo u podrum. Jutarnji zraci sunca nisu dopirali na stepenište i Linda kresnu upaljač da bi videle kuda se kreću. Zamršen splet podrumskih hodnika su dobro poznavale, krećući se prilično brzo.

Na kraju jednog hodnika ugledaše svetlost baterijske lampe. Jedan od ALAMOSA je stajao ispred vrata. Osvetlio je Lindu i Meri snopom svetla, a onda ugasio lampu.

- Šta se dešava? - upita Meri. - Da li je sve u redu? Zašto nas je Kris pozvao ovako rano?

- Udite - reče mladić kosih očiju pokazujući baterijskom lampom preko ramena. - On će vam sve reći.

Ušle su u prljavu prostoriju u kojoj su ALAMOSI sedeli na starijim sanducima i ćutke pušili. Izgledalo je kao da je neko stradao. Meri ugleda Krisa i laknu joj. Bilo joj je samo važno da joj je brat tu.

- Šta se dogodilo? - upita Linda.

Neki od mladića pogledaše u Krisa, koji je grizao usne i ćutao. Svi su čekali da on progovori. Već pola časa nije progovorio. Konačno, Kris podiže pogled i prede očima preko svakog lica u prostoriji.

- Jesu li svi tu? - upita Kris.

- Svi su tu - reče neko bezvoljno.

- Kris, zašto je sve ovo važno? - upita Meri. - Zašto si nas zvao da

dođemo ovamo ovako rano?

- Čekaj... - reče tiho Kris. - Čekaj!

Još nekoliko trenutaka je ćutao, a onda je uzdahnuo i progovorio:

- Napuštamo sve! Odustajemo! Odlučio sam da odustanemo! Uništićemo sve... I oružje i odeću. Sve! Nema više nindi!

- Šta se dogodilo? - Upita Meri glasnije i nervoznije. Osvrnula se oko sebe i videla neka lica koja nisu gledala u Krisa i koja nisu bila iznenađena onim što je rekao. - Šta se dogodilo noćas?

- Promašili smo - reče Kris tiho. - Kolin Park je živ i neozleđen. Osim toga, policija se umešala u sve... Videli su nas.

- Dobro, nisu videli lica. Nisu mogli da vide lica - reče Majkl Kogo.

- Nema veze - reče Kris tvrdo. - Videli su nas i to je dovoljno. Sada će znati kako da se zaštite.

- Opet, čini se da je od svih njih samo Park preživio. To je visok procenat - reče Majkl gotovo veselo. - Da budem iskren, kada smo počinjali, nisam mislio ni da ćemo srediti dvojicu. A, sredili smo ih sve, osim Parka.

- To je manje bitno - reče Kris nervozno. - Tajna više nije netaknuta. Bez tajne ništa ne možemo da uradimo. Uostalom, sve to što smo uradili nije zakonito. Policija bi mogla...

Nije dovršio. Nije rekao šta bi to policija mogla. Setio se reči koje je izgovorio kada je sve počelo. Rekao je da je siguran da policija neće ni prstom mrdnuti da zaštiti dilere. No, kako je vreme odmicalo bio je sve manje siguran u to. Sada nije znao šta da kaže svojim ALAMOS-IMA. Sećao se kako su, kao klinici od dvanaestak godina, osnovali bandu. Hteli su da budu zajedno, da pripadaju nečemu i osnovali su bandu. Krali su nasitno i tukli se sa sličnim bandama i bili važni među vršnjacima u Nihonmačiju. Ponosili su se svojim kožnim jaknama, svojom snagom. Ponosili su se što liče na prave Amerikance, mada su uvek osećali da njihova boja kože, oblik njihovih lica, sve to nije deo one Amerike koja je sebe smatrala pravovernom.

A, onda je Barton potonuo... Kris odmahnu glavom i reče:

- Dosta je bilo! Moramo se primiriti. Na dugo. Možda zauvek!

- Šta to znači? - upita neko iznenađeno.

- To znači da sada odete kućama i obesite svoje jakne ALAMOSA u plakare. Neko vreme vam neće biti potrebne - odgovori Kris Taiši uzdahnuvši još jednom.

Zinuli su od iznenađenja u njega. Nastade tišina, koju čas kasnije prekide jedan njima nepoznati glas koji kao da je rascepio tišinu na dva dela:

- Mislim da momak ima potpuno pravo. Bilo je dosta igre!

Čovek je stajao u vratima. Bio je visok, vitak, obučen u trenerku. Nosio je patike na nogama i traku oko glave. Izgledao je kao neko ko je u tim jutarnjim časovima krenuo na džoging. Međutim, njegov čelični pogled, kojim je odmerio svakog od njih ponaosob, je govorio da tog jutra uopšte nije trčao.

Bili su zapanjeni. I ukočeni od zapanjenosti. Kris Taiši prvi dođe sebi. Napravio je pokret - ne korak - napred i stao malo raširenih nogu. Nekom iskusnom oku to je moglo izgledati kao priprema za prelazak u borbeni stav...

- Ko si ti?! - upitao je Kris Taiši. U glasu mu je vibrirao izazov.

- Recimo da sam prijatelj - reče čovek. On jedini u toj prostoriji nije bio čak ni poreklom Japanac. - Ako takvim želite da me smatrate.

- Prijatelju... - reče prezrivo Majkl Kogo ustajući sa svog sanduka. - Mi te čak i ne poznajemo.

- Ime mi je Lesli Eldridž i novinar sam - reče Lesli mirno. Ruke su mu bile prekrštene na grudima. - Međutim, to nije mnogo važno. Važno je da sam jutros imao odličan džoging... Sve od luke pa do ovog lepog mesta.

- On hoće da kaže... - zausti jedan od mladića.

- Dosta! - preseče ga Kris Taiši. - Ja ću da govorim...

Kris je gledao u Lesliejeve oči koje su se caklile pod svetlima baterijskih lampi. U strančevim očima je bilo nešto što ga je duboko uznemiravalo, ali i pored toga što se trudio, u tim očima nije pronalazio razlog za neprijateljstvo. Rekao je:

- Okej! Pratio si nas. Sada imaš odličan materijal za novine. Zašto ne odeš kući i ne napišeš ga?

- Nisam siguran da bi vam se to svidelo - reče Leslie i osmehnu se diskretno. - Uostalom, ja i nemam nameru da pišem o vama. Suviše je neverovatno.

- Zašto si onda ovde? - upita Kris. Znao je da će morati da spreči tog stranca da izađe iz skladišta, ali je istovremeno osećao da bi to zaista bio pravi zločin, pravo ubistvo, ubistvo nevinog čoveka.

- Rekoh već - izgovori Leslie spokojno. - Zato što možete da me smatrate, ako želite, prijateljem.

- Dobro, prijatelju, ako nećeš da pišeš o nama, šta hoćeš? - Majkl Kogo je zvučao izazivački. Leslie je osetio da mladić nema osećaj za pravu opasnost, ni dovoljno bistrine da shvati o čemu se radi.

- Hoću, otprilike, isto to što hoće i Kris - reče Leslie.

- Kako znaš moje ime? - upita Kris Taiši.

- Moj zanat je da znam sve što mogu - osmehnu se Leslie.

- Šta još znaš o nama? - upita Kris.

- Znam da ste vrlo umešno uklonili sa lica ovog sveta skoro sve veće dilere drogom u gradu - reče Leslie. Niste ostavljali tragove za sobom. Vrlo čisto, tiho, brzo... Osim Kolina Parka, noćas! Bilo je zaista glupo da se dogodi da promašite...

Zanemeli su. Gledali su ga ukočenim pogledima. Kris Taiši oseti kako mu se suše usne. Rekao je:

- Zašto ne odeš u policiju? Njima bi se ta priča mnogo više svidela.

- Možda - reče Leslie. - Bojim se samo da žace ne bi shvatile poruku te priče. Oni nemaju sluha za to.

- Šta to treba da znači? - upita Kris. Bio je zbunjen. Ono što je govorio stranac zvučalo mu je iskreno.

- Možda vam neće biti sasvim jasno, ali to je manje važno... - reče Leslie. - Uglavnom, ja sam ovde zato što želim da budem siguran da ćete zaista zakopati katane, lukove, šurikene i sve ostalo, i da ćete stvarno spaliti odeću za vaš stravični maskenbal. Nije za decu da se igraju takvih igara. Ugledajte se na Barbiku i Himena.

- Čemu sve to? - upita Kris. - Ne razumem!?!

- Ne moraš da razumeš, sinko - reče Leslie, namerno i nekako sa visine. - Ne verujem ni da ja sasvim razumem zašto ste sve to uopšte

počeli, pa ne tražim objašnjenja. Želim samo da budem siguran da više nećete juriti dilere po San Francisku.

- Radiš za nekog od njih? - upita Majkl Kogo narogušeno.

- To je glupo pitanje - odgovori mirno Lesli. - Da radim za nekoga od njih, mada ih je malo ostalo, sada bih ovde bio naoružan do zuba i uopšte ne bih razgovarao sa vama. Pucao bih!

- Za koga radiš? - upita Kris. - Jedno je sigurno... Da si zaista novinar, sada bi sedeo za pisaćom mašinom i pisao sve to što navodno znaš o nama...

- Možda - osmehnu se Lesli. - Ali, važnije od toga mi je da prestanete da se bavite tim glupostima. Pre ili kasnije biste počeli da ubijate ljude koji ni za šta nisu krivi, samo da biste sačuvali vašu malu tajnu. Recimo, sada morate bar da pokušate da ubijete mene, jer ja, eto, znam vašu tajnu!

- Govoriš gluposti, stranče! - siknuo je Majkl Kogo ratoborno. U stvari, hteo je da prikrije činjenicu da mu je ruka u džepu stezala šuriken.

- Koliko, u stvari, ti zaista znaš o nama? - upita što je mogao mimije Kris Taiši i obliza usne.

- Dovoljno - odvrati Lesli. - Znam, na primer, da ste prvo uhvatili Dejvida Glinskog. Verovatno ste ga ovde "obradili". On je jedini

pronađen naknadno, daleko od ovog mesta. Mora da je to sa njim trajalo danima. No, konačno ste od njega doznali imena, adrese i navike ostalih dilera, zar ne?!

- Zanimljivo - reče Kris drhtavim glasom. Bio je, u stvari, zadivljen.

- I meni je bilo zanimljivo kada sam shvatio kako se sve odigravalo - reče Lesli. - U stvari, najčudnije mi je bilo to što ste hladnokrvno ubijali telohranitelje, uklanjajući ih sa puta, a bili ste tako nežni prema jednoj ženi. Džuli Litl... Vidite, tada sam shvatio da je sve to amaterski rad. Profesionalci ne ostavljaju nikoga živog u blizini mesta zločina, ako postoji i najmanja opasnost da neko posluži kao svedok. Pravi profesionalci bi ne trepnuvši ubili Džuli Litl. Zato sam znao da to nije obračun između dilera. To je osveta, zar ne?!

- Majkl! - uzviknuo je u tom trenutku Kris...

Majkl Kogo odape šuriken brzinom koju ljudsko oko nije moglo pratiti. Ciljao je u strančevo čelo. Taj stranac nije smeo da preživi sve to što je znao!

Devojke vrisnuše!

Majkl se skameni!

Šuriken nije pogodio! Taj čudni stranac ga je gotovo nežno držao između tri prsta desne ruke, nekoliko inča ispred svojih očiju i razgledao kao zanimljiv komadić metala.

Zatim Leslie ugura šuriken u džep trenerke. Osmehnuo se i rekao:

- Deco, ove stvari su oštre! Nisu za igru!

- Gasi! - urliknu Kris Taiši i njegovi momci ugasiše baterijske lampe.

Na tren zavlada potpuna tama. Leslie hitro zatvori oči, znajući da će mu se zenice brže navići na tamu ako načas budu iza sklopljenih kapaka. Za svaki slučaj je raširio ruke, očekujući da mu neko od ALAMOSA, u pokušaju bekstva naprosto uleti u zagrljaj. Jer - stajao je na vratima te prostorije...

Osećao je kretanje vazduha. Uzbuđeno, gotovo histerično vibriranje u prostoriji. Čuo je šušketanje i škripanje gumenih donova... Ali, niko ga i ne dotače, kao da niko od njih nije ni pokušao da pobjegne!

Kada je Leslie otvorio oči, naviknute da vide i u tami dugogodišnjom vežbom, mogao je samo da zaključi da su ga ti mladići i devojke prevarili. Veoma uspešno!

U prostoriji nije bilo nikoga!

U uglu, ispod sanduka, koji je sada stajao sa strane, prevaljen, zjapila je velika rupa. Ona kroz koju su ALAMOSI pobjegli!

* * *

Mladić je sedeo na ivici stolice u kancelariji detektiva Rasela i Morninga. Sedeo je već duže od pola

časa i čekao. Rekli su mu da čeka kada im je on rekao da po svaku cenu mora da vidi baš njih dvojicu. Čitao je u novinama da oni vode istragu o ubijenim dilerima. Dežurni ga je čudno gledao. Kao da je on nešto skrivio i sada se Mark Haris zaista osećao kao krivac, iako mu je razum govorio da mu je savest čista.

Prethodne večeri je otputovao kući, u Frimont i razgovarao sa ocem. Bio je to dug i neprijatan razgovor. Marku je bilo teško da razgovara sa ocem, iako je između njih dvojice oduvek postojalo razumevanje. Bilo mu je teško da govori o Lindi. Voleo je Lindu, ali ono što je zaključio kada je čitao novinske izveštaje o istrazi bilo je preteško za njega. Dugo se lomio da li da razgovara sa Lindom ili sa ocem, a onda je došao do zaključka da Linda ne bi mogla da razume to što je on osećao. A, osećao je strah. Veliki. Toliki da tri noći nije spavao, mučeći se sa osećajem ljubavi prema Lindi i sa svojom sopstvenom savešću. Konačno - sada je bio tu, u kancelariji dvojice detektiva...

Rasel i Morning su bili obavešteni o poseti mladića po imenu Mark Haris. Dežurni im je rekao istog trenutka kada su ušli u zgradu. Ušli su u kancelariju ne pokazujući da su iznenađeni. Rasel je rekao još uvek unjkavim glasom:

- Zdravo, momak!

Mark je hitro ustao. Dlanovi su mu se znojili. Treptao je brzo. Promućao je nešto gotovo nerazumljivo.

- Sedi samo, mladiću - rekao je mirno detektiv Morning. - Ako nisi nikoga ubio, onda nemaš razloga da se treseš!

- Rekošće nam da hoćeš da razgovaraš baš sa nama - reče Rasel sedajući za svoj sto. - Zašto?

- Imam nešto da vam saopštim - reče tiho Mark.

- Nisam dobro čuo - reče Morning naslanjajući se na prozor i paleći cigaretu.

- Znam nešto što je možda važno - reče Mark. - Nešto u vezi sa ubistvima dilera.

- Pa, hajde! Reci nam - osmehnu se Morning.

Mark Haris pročisti grlo. Trljao je dlanove o farmerke. Bio je nervozan. Osećao je kako će sledećeg trenutka izdati Lindu. Osećao je kako će možda izdati i samog sebe. Ali, savest, o kojoj je razgovarao sa ocem veoma dugo, nije mu dozvoljavala da prećuti. Rekao je nesigurno:

- Čitao sam u novinama. Derek Rajli je ubijen u stanu gospođice Litl. Pisalo je da je ubica ušao u stan donoseći cveće. Ja radim kao raznoslač cveća u cvećari "Flora" na Komstok trgu.

- Čekaj! - Rasel obrisao nos papirnom maramicom i reče: - Nećeš

valjda da nam kažeš da si ti ušao u stan?!

- Ne! - uzviknu užasnuto Mark. - Ne! Nikako! Ja sam tada bio kod kuće. Sigurno!

- U redu je, momak - reče detektiv Morning želeći da smiri mladića. - Moj kolega se malo zaletio. Sigurno da ti nisi bio taj, jer sada ne bi bio ovde kod nas. Bar ne bi došao sam, zar ne?!

- Hteo sam da kažem... - Mark obrisao usne nadlanicom. - Taj momak... Ubica! Ušao je u taj stan u mojoj raznoslačkoj uniformi!

- Hej! - uzviknuo je detektiv Rasel. - Jesi li siguran?

- Mislim da samo moja cvećara ima crvene uniforme - reče Mark. - Opis se slaže. Osim toga, tog dana, kada sam krenuo na posao, moja uniforma nije bila na svom mestu. Trebalo je da bude na vešalici, u sobi, ali nije bila. Linda mi je donela kasnije...

- Linda? Ko je Linda? - upita detektiv Morning i pogleda u Rasela namignuvši mu značajno.

- Ona... - Mark udahnu plitko nekoliko puta. Lice mu je bilo sasvim crveno. - Ona je bila moja devojka. Zabavljali smo se nekoliko nedelja.

- Daj nam puno ime! - reče Rasel otvarajući beležnicu i uzimajući olovku u ruke.

Mark Haris se zgrči na tren. Potom se opusti i pogleda detektiva

Rasela ravno u oči. Izgovorio je sasvim jasno i glasno:

- Linda Takašima. Ona je Japanka. Živi u Nihonmačiju. Ona je član neke kao fol bande. Nazivaju se ALAMOSIMA. Mislio sam da je to sa bandom igrarija. Mislio sam da je to samo štos. Mnogi osnivaju takve bande, i sami znate. Linda mi je pričala kako vole da su zajedno i takve stvari. Svi su japanskog porekla.

- Aha! - reče gotovo zadivljeno detektiv Morning. - Znači tako...

- Znaš li tačnu adresu te tvoje Linde? - upita detektiv Rasel.

Mark Haris uzdahnu duboko. Sada je sve izgovorio i bilo mu je svejedno šta će se dalje dogoditi. Njegova savest je bila mirna. Rekao je:

- Znam. Odvešću vas.

* * *

Čovek uskih ramena i sa naočarima velike dioptrije na nosu ih je uveo u stan. Ušli su u neveliku dnevnu sobu natrpanu nameštajem. Leslie se osmehnu. Stan mu je izgledao kao mesto na kome su bili sakupljeni svi eksponati američke popularne kulture. Pomislio je: "Ovi ljudi su se svakako potrudili da izbrišu Japan iz svojih života!" Sumiko je držala Leslieja za ruku kad su ušli i sada mu steže prste, kao znak da nagađa o čemu on mis-

li. Ona je imala osećaj da ničim ne treba uvrediti domaćine.

- Sedite, gospodice - rekao je Joritomo Taiši. - Sedite, gospodine.

Joritomo Taiši nije bio iznenađen time što su neki ljudi došli da sa njim razgovaraju o Krisu. Navikao je na to. Ranije su dolazili profesori iz škole, socijalni radnici, psiholozi i sociolozi iz centra za omladinu u Nihonmačiju. Nekoliko puta je dolazila i policija, i u uniformi i u civilu. Bio je iznenađen što su mu se Sumiko i Leslie predstavili kao novinari.

- Kris nije kod kuće - reče Joritomo Taiši. - Već dva dana ga nismo videli.

- U redu je - reče Leslie. - Hteli smo da razgovaramo sa vama.

Leslie je hteo da objasni zbog čega su on i Sumiko došli u dom Taišijevih, ali reč mu je zastala u grlu. Tog trenutka u sobu je ušao starac u klasičnom japanskom kimonu. Sitno telo kao da je nestajalo u šarenoj svilennoj tkanini. Međutim, lice mu je, uprkos starosti, bilo čvrsto, a oči žive i prodorne. Zastao je kada je ugledao strance...

Načas se Lesliejeve oči sretoše sa starčevim. Leslie oseti nešto snažno uznemiravajuće. Gotovo mahinalno mu je telo krenulo u onaj čuveni japanski mali poklon, koji Japancima služi umesto rukovanja. Ipak, sačekao je da se starac prvi nakloni. Uzvratio je, a Sumiko je učinila isto.

- Moj otac - reče Joritomo Taiši.
- Časni Keno Taiši.

Starac se ponovo nakloni gostima. Lesli i Sumiko ponovo uzvratit će. Lesli nije morao ni da pogađa ni da pita. Bilo je sasvim jasno da je Keno Taiši rođeni Japanac, prvi u porodici koji je došao u Sjedinjene Države. Nije bilo iznenađenje što je starac progovorio iskvašenim engleskim:

- Dobro došli u moj skromni dom!

"To je bilo sve. Starac prođe kroz sobu i izađe na druga vrata. Sumiko je stegla Lesliejevu ruku očima mu obrativši pažnju na starčevu obuću. Keno Taiši je na nogama imao drvene sandale i čarape sa razdvojenim prstom. Sumiko nije morala da izgovori ono što je Lesli mislio: "Ovakav Japanac se retko sreće u Nihonmačiju!"

- Vi verovatno hoćete da razgovarate o Krisu - reče Joritomo Taiši isprativši svog oca pogledom. - Već su dolazili mnogi da razgovaraju o njemu. Ta njegova banda... Ja se ne slažem sa njegovim načinom života, ali... Kris me već godinama ne pita ništa. Dolazi ovamo ponekad da prespava. To je sve.

- Ko je ranije dolazio zbog njega? - upita Lesli što je moguće bezbrižnijim glasom.

- Razni ljudi - reče Joritomo Taiši. - Policija, takođe.

- Kris je jedini vaš sin, zar ne?! -

upita Sumiko. Sela je na ponuđenu fotelju, dok je Lesli ostao da stoji, razgledajući stan. - Imate i kćerku...

- Da... - odgovori nesigurno domaćin. - U stvari, bio je i Barton... Meri, moja kćerka... Ona sada takođe nije tu...

- Bio?! - upita Lesli. - Ko je bio Barton?

- Moj stariji sin - odgovori domaćin natmureno. - Umro je.

- Žao mi je - reče Lesli iskreno. - Nisam imao nameru da...

Nije dovršio. Shvatio je po grčenju vilica gospodina Taišija da bi razgovor o starijem sinu izazvao bolne uspomene.

- Vaša supruga... da li je tu negde? - upita Sumiko.

- Ona nije tu - reče Joritomo Taiši. - Umrla je pre petnaest godina. Ovdje smo samo moj otac i ja. Ali, vi ste hteli da razgovarate o Krisu!

- Nemojte pogrešno da nas razumete, gospodine Taiši - reče Lesli. - Mi bismo hteli da pomognemo... na svoj način.

- Pitajte sve što hoćete - reče Joritomo Taiši. - Navikao sam već da govorim o Krisu.

- Šta znate o njegovim ALA-MOSIMA? - upita Sumiko.

- To su gluposti - reče domaćin.

- Kris je okupio to društvo pre nekoliko godina. Klinci to svugde rade. U početku sam mislio da će ga to

društvo, ta banda, sačuvati od... od ulice i svega onoga što se na ulici dešava... Znae već; droga, kriminal...

- Mislili ste da će ga maloletnička banda sačuvati od kriminala? - reče pomalo iznenađeno Sumiko.

- On me je uveravao da je tako. Tada smo još uvek razgovarali kao otac i sin - reče Joritomo Taiši. - Rekao je da je bolje da bude sa njima, nego da... Bio je još dečak.

Začutao je naglo i nekoliko minuta nije progovorio ni reč, a vilica mu se stezala grčevito. Leslie je shvatio da postoji nešto što Joritomo ne želi da izgovori. Nije želeo da ga požuruje.

U početku su se samo okupljali, čitali stare knjige i razgovarali sa svojim ocem - nastavio je sigurnije gospodin Taiši. - Hteli su da znaju o Japanu sve što su mogli doznati. Gledali su filmove i obilazili starije ljude u susedstvu. U početku su pokušavali da se oblače na japanski način. Kris mi je tada govorio da ne smemo da zaboravimo pretke. Tada je želeo da otputuje u Japan. Svi su želeli da otputuju u Japan. Tada se i nisu zvali ALAMOSI.

- Razumljivo - reče Leslie. - Kako su se zvali?

- Zvali su se RONINI - odgovori Joritomo Taiši. - Kris mi je objasnio zašto takvo ime. Ronini su bili samuraji bez gospodara, u starom Japanu. Kris je tada čitao knjige o

samurajima. "Bušido" i druge.

- Zašto su promenili ime? - upita Sumiko.

- Dogodilo se... Dogodilo se nešto što je Krisa nagnalo da prestane da se igra tradicije - izgovori sa mukom domaćin. - Barton, moj stariji sin... On je umro.

- Kris je, izgleda, teško podneo bratovu smrt?! - reče Leslie tiho.

- Bili su bliski - reče Joritomo Taiši. - Kris je hteo da bude kao Barton.

- Kakav je bio Barton? - upita Sumiko.

- Bio je briljantan đak - reče Joritomo Taiši. - Dobio je stipendiju jednog privatnog fonda i upisao je koledž. Barton je voleo matematiku. Brojke su bile njegov svet. Kris nije mario za matematiku, ali je govorio da želi da se ugleda na Bartona i njegovu upornost i odanost jednoj stvari. Kris mi je tada rekao da oseća kako u Bartonu ima mnogo od samurajskog duha. Kris je bio oduševljen time. Ali, tada je bio još dečak.

Dok je gospodin Taiši govorio, Leslie je razgledao prostoriju u kojoj su se nalazili. Gotovo da je i njemu samom bilo čudno što nije odmah, čim su ušli, uspeo da vidi jedan mali ZUŠI, udubljenje u zidu u kome se nalazi mali šintoistički oltar. Usred nagomilanih predmeta američke civilizacije, ZUŠI se jedva primećivao. Ali, Leslie je prepoznao

u tom udubljenju mali kip boga mudrosti - OMOIGANE! Bio je više nego siguran da je to jedino mesto u kući pred koje odlazi da zastane u molitvi stari Keno Taiši. Nije mogao zamisliti Joritoma Taišija ispred ZUŠIJA.

- Kako je umro Barton? - upita Leslie iznenada oštrim glasom. Pogledao je Joritoma ravno u oči pogledom koji kao da nije mogao da otpri da mu se ne odgovori.

- Umro je... - zamucio je domaćin. - Tragično je umro.

- Kako? - ponovi Leslie sa čvrstinom koja je gotovo ličila na drskost.

- Znate li šta je to "predozirani špric"? upita tiho Joritomo Taiši, stežući pesnice.

- Bio je narkoman? - upita Leslie skoro blago. - Stradao je, dakle, od droge?

- Zarazili su ga na koledžu - reče domaćin siknuvši, u mržnji. - Mislim da je Barton iscrpljivao sebe učenjem i radom, i onda... Možda mu se učinilo da će povećati svoje mogućnosti, ako uzme tu prokletu stvar. Posle, nije bilo povratka sa tog puta smrti ...

- Kris je znao o tome? - upita Sumiko.

- Kris je znao od početka - reče Joritomo. - Nekoliko puta su se on i Barton tada sukobili ... jednom su se potukli zbog toga. Kris je hteo da ga otrgne. Umesto toga, Barton je

tonuo sve dublje. Nije imao dovoljno novca za drogu i počeo je ... I on je počeo da rastura drogu. Upleo se u kriminal. Hapsili su ga dva puta. Napustio je školu ...

Joritomo Taiši ponovo začuta. Ono što je izgovorio bilo je suviše teško i bolno za njega. Zatvorio je oči i disao plitko i brzo nekoliko minuta. Leslie i Sumiko nisu želeli da mu smetaju. Leslie je samo dao znak Sumiko da pogleda Zuši. Onda je Joritomo nastavio:

- Bartona su našli u nekakvom stanu gde su se okupljali njemu slični nesrećnici. Umro je od prevelike doze. Tako su rekli policajci. Tada se Kris izmenio. Potpuno.

- Kako se izmenio? - upita Leslie.

- Nagovorio je to svoje društvo da napuste ideju o Japanu i japanskoj kulturi - reče domaćin tiho. - Prestali su da se zanimaju za to. Promenili su ime bande. Prestali su da se oblače na japanski nači. Obukli su kožne jake i prozvali se ALAMOSI. Onda su počeli da kradu automobile i da se tuku sa sličnim bandama iz okoline. Kris je prestao da razgovara sa mnom. Sve češće nije dolazio kući. Kada sam ga upitao zašto sve to tako mora da bude rekao mi je da je Japan daleko i da oni žele i moraju da postanu pravi Amerikanci, ako žele da prežive. Nije više bio dete.

- Kris, pretpostavljam, nije uzimao drogu nikada? - upita Sumiko.

- Ne - reče Joritomo Taiši. - Nikada, koliko ja znam.

Lesli pogleda u Sumiko. Sada je sve bilo savršeno jasno. Ipak još uvek nisu smeli reći Krisovom ocu zašto su došli. Morali su prvo da pronadu Krisa i da sa njim i sa ostalim ALAMOSIMA razreše stvari.

- Imate li bilo kakvu ideju gde bi sada Kris mogao biti? - upita Lesli sa nadom.

- Znam da se ta njegova banda povremeno skuplja u jednom starom skladištu, spremnom za rušenje, tu u kraju - odgovori gospodin Taiši. - Možda je tamo. Možda je kod nekoga od prijatelja. Ali, ne znam tačno gde ... Nikada mi ne govori ...

Sumiko ustade. Njen pogled upućen Lesliju govorilo je da nema ju mnogo vremena.

- Da li je to sve što ste hteli da znate? - upita umorno Joritomo Taiši.

- Za sada jeste - odgovori Lesli. - Posetićemo vas opet, ako smemo. Želimo da nađemo Krisa i da razgovarimo sa njim.

- I ja bih voleo da ga vidim - osmehnu se tužno otac.

Krenuli su prema izlazu. Kada su izašli videše kako ispred kuće stoji stari Keno Taiši i pažljivo gleda u njih. Izmenjaše naklone u prolazu. Lesli je stegao ruku Sumiko, želeći da joj stavi do znanja da oseća nešto gotovo neprijatno u blizini tog starca

Oči Kena Taišija ispratiše ih sve do automobila, a onda otpratiše i automobil, sve dok nije zamakao za ugao ulice ...

Stari Japanac se okrete prema sinu koji je stajao u otvorenim vratima i reče tiho nešto na japanskom gledajući sina oštro u oči. Joritomo nije dobro čuo i reče na engleskom:

- Reci glasno, ako hoćeš da te razumem!

- Od suviše brbljanja majmun se zadavio - reče Keno Taiši na japanskom.

U tom trenutku počese da zavijaju sirene policijskih automobila sa svih strana. Ulica kojom je otišao automobil ta dva novinara koji su upravo bili u domu Taišijevih proključa od patrolnih kola, a nekoliko automobila iz sporedne ulice naprosto pregaziše travnjak oko kuće. Sirene su zavijale, a rotaciona svetla neurotično treperela naokolo.

- Šta?! - reče Joritomo Taiši.

Njegov otac, urpkos godinama, sa začuđujućom lakoćom u dva skoka uće u kuću. Kao da je naslućivao da će se svi ti automobili zaustaviti pred kućom i da će iz njih istrčati policajci naoružani do zuba i da će svoje puške i revolvare uperiti u kuću. Joritomo Taiši je premro od straha i iznenađenja i jednostavno nije nalazio razumnog opravdanja za takav postupak policije, koja je u jedva nekoliko desetina sekundi opkolila kuću!

Iz automobila koji je bio najbliže ulazu u kuću izađoše dva policajca u civilu i uputiše se, nenaoružani, bez trunke opreznosti, ravno prema Joritomu Taišiju. Jedan od njih je u ruci držao nekakve papire. Joritomo ih je gledao užarenih očiju od straha. Kada su prišli jedan od policajaca progovori:

- Moje ime je Rasel. Ovo je moj kolega Morning. Imamo nalog za hapšenje Krisa Taišija, i za pretres kuće! Molimo vas da ne pokušavate da pružite otpor! Da li je Kris Taiši u kući?

- Ne - dahnu zapanjeno Joritomo.

- Pogledaćemo - reče detektiv Rasel i dade znak svojim pomoćnicima da uđu u kuću i proveriti. Pet ili šest policajaca u civilu, sa uperenim revolverima, utrčaše u kuću.

- Govorite li dobro engleski, gospodine? - upita Morning osvrćući se oko sebe. Očekivao je da se oko kuće okupi uobičajena gomila radoznalaca. Međutim, činilo se da je i ono malo ljudi koji su se zatekli na ulicama, bilo nestalo sa vidika.

- Ja sam rođen u San Francisku - odgovori Joritomo Taiši. Glas mu je drhtao - šta je učinio Kris?

- Mnogo šta - reče Morning. - Ko ste vi?

- Ja sam mu otac - reče Joritomo Taiši. - Šta je učinio da privuče ov-

oliko policije? Ranije su dolazili samo pozornici i kucali su na vrata.

Detektiv Morning samo pogleda umorno u Joritoma Taišia. Nije mu odgovorio. Dao je znak ljudima određenim da izvrše pretres da počnu svoj posao ...

Morning i Rasel su sada već sve znali i osećali su da je istraga pri kraju. Krug se zatvorio kao klopka u koju je trebalo da upadne Kris Taiši, i tada bi se sve okončalo. Detektiv Morning je bio već smrtno umoran od svega. Sva ona višednevna napetost, od koje se branio na svakojake načine, sada ga je sustigla i osećao je da ga svaka koščica u telu boli od umora.

Kako je sve bilo jednostavno, sada, posle te čudne posete tog Marka Harisa! Pokupili su prvo Lindu Takašimu. Nije bila baš raspoložena za razgovor, ali su ipak doznali nekoliko sledećih imena. Onda su pokupili i njih, i onda su doznali još imena, i za svega četiri munjevita časa imali su gotovo celu bandu ALAMOSA. Osim Krisa Taišija, Meri Taiši, Džeka Jamata i Majkla Koga. Njih četvoror su bili u bekstvu. Uzalud su se trudili da od članova ALAMOSA doznaju gde je Kris. Konačno su zaključili da oni zaista ne znaju gde se kriju Kris i ostali. Ali, zato su prilično lako, bez mnogo natezanja, doznali najbitnije - ALAMOSI su organizovali ubistva svih dilera, a direktni počinio-

su Kris Taiši, Majkl Kogo i Džek Jamato. Saznali su i motiv - osveta zbog smrti Barotna Taišija, Krisovog brata, koji je umro od preterane upotrebe droge. Sve se savršeno uklapalo. Osim što nisu još uvek imali trag trojice ubica.

- Molim vas, recite mi šta je Kris učinio da ovoliko policije dolazi po njega?! - zavapio je Joritomo Taiši. Načas se učinilo da će kleknuti ispred detektiva Rasela.

Nadite mu advokata - reče Bil Rasel ozbiljno, ne odgovarajući na pitanje. - Trebaće mu zaista dobar advokat.

- Zaboga! Šta je učinio?! - ponovi Joritomo Taiši i okrenu se detektivu Morningu.

Klajd Morning nije bio preosetljiv čovek. Osim toga, uvek je voleo da sve stvari budu na čistini i sve karte otvorene. Prišao je Joritomu i spustio mu ruku na rame. Rekao je gotovo prijateljski:

- Za sada je samo pod sumnjom, prilično osnovano, da je učestvovao u ubistvu jedanaestoro ljudi. To su već ozbiljne stvari. Učinite kako vam je moj kolega rekao! Nađite dobrog advokata!

Joritomo Taiši oseti kako mu se krv razvodnjava. Pao je na kolena. Obnevideo je načas od užasa koji mu se useli u dušu brzinom vetra. Zaplakao je glasno, bez stida. Grcao je u suzama ...

Sa prozora kuće, stojeći između

dva policajca, gledao ga je Keno Taiši. Na starčevom licu je titrao prezriv osmeh.

* * *

Sečivo kodašija, kratkog mača, zaseče uz jedva čujan zvuk preko grla krupnog mladića koji je, sa sačmarom u ruci, stajao naslonjen na ogradu ispred garaže. Zašišta stravično kada je čovek pokušao da udahne vazduh. Zatim se srušio na tlo, a puška mu uz zveket ispade na asfalt. Tamna prilika sa mačem u ruci se povuče u senku platana koji su okružival kuću Parkovih.

Drugom telohranitelju Parkovih, koji je sedeo na stolici pored ulaznih vrata u vilu, učini se da je čuo nešto neobično iz pravca garaže. Prestao je da žvaće gumu i zaustavio je načas dah, ne bi li bolje čuo. No, kako se zvuk nije ponovio čovek se ponovo zavalio u stolicu i samo je premestio "kalašnjikov" sa jedne strane na drugu, da mu bude bliže desnoj ruci. Vilice mu se pokrenuše energično ... I, tada dolete, uz kratak zvižduk, šuriken, zabivši se u čovekovu slepoočnicu gotovo odjeknuvši. Pogođen se zgrči refleksno i zevnu. Žvakaća guma mu ispade iz već mrtvih usta ...

Jedna tamna prilika promače u tom trenutku, krećući se brzo poput vetra i uče kroz ulazna vrata vile, pritajivši se, čim je ušla, iza drape-

rija koje su se širile preko velikih prozora.

Na drugoj strani velike vile, ispred ulaza u kuhinju, stajao je još jedan od Parkovih telohranitelja, pušeći nezainteresovano. Njegov "ingram" beše spušten na sam prag kuhinjskih vrata. Desnom rukom je stezao okruglu gumu za jačanje mišića šake. Mrmljao je nekakvu pesmu, nabirući obrve pri tom, jer nije mogao da se seti svih reči. Podigao je glavu hitro kada mu se učinilo da se nešto kreće između velikih plastičnih kanti za đubre, u malom prostoru ograđenom niskim zidom.

Sagnuo se da dohvati svoj automat. Čak je i uspeo da podigne "ingram" i da ga repetira ... Ali, tada je sikhula čelična strela parajući vazduh nekakvom strašnom vrelinom koja je kao da je razdvojila čovekovu utrobu. Jer, osetio je užasan, težak bol u dijafragmi, i taj bol se širio poput užarenih krugova celim telom. Čovek je pokušao da sagne glavu i pogleda mesto odakle je dolazio bol. Međutim, strela beše nepogrešivo prošla svojim čeličnim vrhom kroz kičmu, i taj uzaludni pokret učini da se prekinu oštećeni nervi ... Čovek se ukoči, osećajući kako mu se grudi više ne pokreću, i kako mu srce više ne kuca, i kako sve tone u neku, najjednom bezbolnu, ali večnu tamu!

Prilika maskirana u crno uskoči

kroz kuhinjska vrata u dva koraka. U rukama je maskirani čovek držao moćni, crni luk, a u tobolec na leđima bilo je nekoliko čeličnih strela. Tamna prilika zastade i priкри se načas iza velikog frižidera ...

Jan Park je ležao u svojoj sobi, tek probuđen. U glavi mu je još bilo mutno od mučnog sna koji je sanjao. Sećao se sna, ponavljajući mu detalje ... Zatim je pogledao u časovnik na zidu čiji svetleći brojčanik mu reče da je već blizu osam ... Tada mu se učinilo da čuje čudan zvuk - kao da je neko disao, tu, u njegovoj sobi!

Podigao je glavu i ugledao jednu visoku, snažnu senku, oblika čoveka, kako stoji u najmračnijem uglu sobe. Senka se pokrenu ...

- Šta?! - zausti Jan Park, ali nije dobio odgovor.

Jedna moćna, nadljudska snažna ruka uhvati ga za grlo i počne da steže.

Treptaj pre nego što će Jan Park izgubiti svest oči mu se susretoše sa očima napadača - kroz prorez za oči na toj sablasnoj crnoj odeći gledale su ga nemilosrdno čeličnoplave oči, u kojima, ipak, i Jan Park je to osetio svom dušom, nije bilo smrtonosne želje. Potom je izgubio svest!

Ninda položi onesveštenog Jana Parka na postelju. Zatim koracima tihim poput mesečine, priđe vratima i oslušnu. Za svakog drugog, običnog čoveka, nikakav zvuk se ne

bi čuo. Ali, ninde hipersenzibilne uši uhvatiše vrlo tihe zvuke nečijih koraka ...

Nije morao da gleda kroz ključaonicu. Sluhom je sasvim jasno video kako u fotelji, u hodniku, ispred sobe Kolina Parka, dremaju jedan od Parkovih telohranitelja. Čovek je očito bio više nego siguran da niko ne može proći pored njegovih kolega koji su bili svuda oko kuće.

Ninda je čuo kako se neko prikada čoveku koji je dremao. I, čuo je sasvim jasno kako jedno oštro sečivo para Adamovu jabučicu na grlu dremljivog telohranitelja - potom malo krkljanja, a onda je opet načas sve bilo potpuno tiho.

Ninda pomisli: "Bio sam u pravu! Posao ljudi koji obuku crnu kožu ratnika noći nikada nije završen dok se ne završi potpuno"

Kolin Park je još uvek spavao, nakljukan tabletama za uspavlivanje. Od slučaja u luci izgubio je i ono malo sna što je uspevao da inače ulovi. Zapadao bi u nekakav čudan polusan iz kojeg se budio sav u znoju, pokušavajući da razluči da li su strahote koje je video u stvari sanjao ili su se zaista dogodile. A priviđalo mu se da mu neko čupa kostur iz kože, i da mu neko vadi oči, koje potom gledaju ostatak njegovog tela bez očiju. I još druge stravične stvari od kojih je bežao u bdenje, koje mu je iscrpljivalo telo.

Prevrtao se u snu. Sanjao je ponovo nešto užasno, ali od dejstva pilula nije bio u stanju da se probudi i prekine tja košmar. I, kada je čovek maskiran u crno od glave do pete ušao u njegovu sobu držeći u ruci голу oštricu katane, Kolin Park se još uvek okretao u postelji, znojeći se i tiho ječeći.

Čovek sa mačem pride postelji i podiže mač. Držao ga je iznad glave spavača nekoliko trenutaka, a onda ga lagano spustio pored sebe. Okrenuo se zatim, prišao prozoru i tiho zazviždao. Zatim je prišao vratima kroz koja je ušao, izašao načas u hodnik i ponovio zvižduk. Onda je ušao u sobu i stao pored postelje Kolina Parka, čekajući ...

Nekoliko trenutaka kasnije u sobu uđoše još dve maskirane prilike. Jedna od njih je u ruci držala kratki mač, a druga veliki luk.

- Ovo je oproštaj ninde - reče prilika sa katanom u ruci. - Od ovog trenutka ćemo ponovo biti samo Džek, Majkl i Kris! Osveta je ispunjena!

- Nije još - reče drugi maskirani. Ispod maske se krio Džek Jamato, stručnjak za bacanje šurikena i majstor sa kodašijem. - Ovaj je još živ.

- Iseci ga, pa da jdemo, Kris! - dodao je Majkl Kogo.

Stajali su iznad postelje. Dugačko sečivo se ne podiže. Kao da su očekivali nešto čega ni sami nisu bili svesni.

Nisu videli veliku tamnu senku koja im je prilazila sa leđa.

U tom trenutku Kolin Park se probudio!

Video je tri avetinjske prilike kako stoje pored njegovog kreveta. Jedna je držala luk, druga kratki mač, treća velikog katanu.

U magnovenju još uvek nije mogao da razluči da li je to prizor iz njegovog košmara ili stvarnost. Tek kada je iza te tri prilike u crnom ugledao četvrtu, koja je uzmahivala rukom, postade svestan da je budan.

Kolin Park vrisnu!

Tri kratka udara, brza poput svetlosti, spustiše se na vratove trojice mladića i oni se skotrljaše na pod bez svesti.

Aaaaaaaaaaaaaaah! - zaurla Kolin Park. Zgrabio je rukom pod jastuk, i izvukao odalle revolver.

Ninđa je isukao katana do tada smeštenog u korice na leđima, brže nego što je to mogla pratiti misao Kolina Parka. I, kada je Park uperio revolver u ninđu, oštrica je već sprečavala ne samo taj pokret, već sva zla koja je Kolin Park ikada imao šansu da učini na ovom svetu.

Samo nekoliko inča vrha moćnog katanu se okrvaviše krvlju iz grla Kolina Parka. Ali, i to je bilo dovoljno. Kolin Park se zavalio u postelju presečenog grla. U ruci je stezao revolver samrtničkim grčom!

Neprirodnom snagom ninđa podiže sva tri onesvešćena mladića

i ponese ih začuđujuće brzo iz sobe. Nosio ih je sa lakoćom niz stepenice i hodnike, i napustio je vilu kroz kuhinjska vrata. Udaljavao se brzo, promičući, tiši od senke, kroz park koji je okruživao vilu. Nosio je tri mladića sve dalje od mesta događaja kao da nosi tri crne lutke.

Došavši do visoke žive ograde, ninđa svalio u travu tela trojice mladića. Hitro im je svukao crne kostime, ostavljajući ih u travi. Zatim je prebacio prvo Krisa Taišija preko ograde. Za njim i Majkla Koga, a onda i Džeka Jamata.

Na drugoj strani ograde je onesvešćene mladiće prihvatao Tabasko Pit, cereći se zadovoljno. Odmah je onesveštene ubacivao kroz širom otvorena zadnja vrata kombija, koji je bio parkiran uz živu ogradu, u uskoj ulici, na mestu zaklonjenom od svih radoznalih pogleda.

Pre nego što je zatvorio vrata kombija Pit ispusti šištav zvuk, nalik na frktanje ježa. To je bio znak za Leslija, koji visokim, snažnim skokom preskoči ogradu.

Lesli je u rukama imao veliku sportsku torbu. Bio je obučen u farmerke i majicu. Osmehnuo se Pitu i rekao:

- Možemo da krenemo. Vozi u luku. Brod čeka..

- Nikada mi neće biti jasno kako uspevaš da se presvučeš tako brzo - reče Tabasko Pit.

Čas kasnije kombi je krenuo

brzo niz usku ulicu ...

* * *

Starac je klečao ispred ZUŠIJA. Bio je savršeno miran. Sumiko je stajala u drugom kraju sobe posmatrajući Kena Taišija sa razumevanjem. Bila je tiha dok se starac molio. Istovremeno, gledala je kroz prozor. Iščekivala je Lesliejev dolazak.

Molitva potraja dugo. Konačno, starac uzdahnu i ustade. Okrenuo se prema Sumiko i rekao na japanskom:

- Rekao sam svojim časnim precima sve što me je tištalo.

- Razumem vaš bol - odgovorila je Sumiko takođe na japanskom.

- Vi ste vrlo ljubazni - reče Keno Taiši. - Ali, ne verujem da možete da razumete.

Nije rekao više ništa. Prišao je prozoru i stao pored Sumiko. I on je gledao kroz prozor kao da nekoga čeka. Sumiko mu je rekla da će Leslie doći. Malo se začudila kada je starac na to odgovorio da i on želi da Leslie dođe što pre.

- Kada će se vratiti vaš sin? - upitala je Sumiko.

- Joritomo želi po svaku cenu da mom unuku obezbedi dobru odbranu pred sudom - reče starac sa izvesnim prizvukom ironije. - Traži branioca. On ne zna sve i mnogo je naivan. Amerika ga je načinila

naivnim. Da je rođen u Japanu, ne bi bio toliko lakomislen i malodušan. Onda verovatno ni njegova deca, moji unuci, ne bi morali imati takve sudbine.

- Zar niste vi došli ovamo da živite? - upita Sumiko.

- Morao sam - odgovori sa osetnom tugom Keno Taiši. - Ja sam morao da napustim Japan.

Tada oboje ugledaše kombi kako se zaustavlja pred kućom. Pit i Leslie brzo izađoše i uputiše se kući. Starac zavidnom hitrinom priskoči vratima i otvori ih. Uklonio se da Pit i Leslie mogu da uđu, a onda se naklonio Lesliju.

Lesli mu uzvрати naklonom. Starac i Leslie stadoše načas jedan prema drugom i dugo su se gledali ravno u oči.

Neka časni Keno Taiši bude miran i njegovo srce spokojno - reče Leslie na japanskom. - Sudbina njegovog unuka se promenila.

- Zar mudri stranac zna da odgovori na nepostavljena pitanja? - uzvрати starac.

- Čemu trošiti reči?! - reče Leslie mirno. Još uvek su se on i stari Japanc gledali u oči.

- Joritomo je otišao da traži advokata - prekide ih Sumiko.

Tabasko Pit je stajao sa strane, posmatrao starca ljubopitljivo i pitao se da li u toj kući imaju, u frižideru, koju konzervu piva.

Stranac rukama pokaza Lesliju

da može da sedne, ako želi. Leslie ostade na nogama. Rekao je na japanskom:

- Ovde su moji prijatelji, pred kojima nemam tajni. I vašu tajnu će čuvati, zajedno sa mnom.

- Starac je vidovit - reče starac i osmehnu se setno. - Ima li stranac oči koje ja nisam u stanju da vidim?

- Daleko vidim - odvrati Leslie. - I u budućnost ... I u prošlost!

Starac se umesto odgovora nakloni malo, kao na pozdrav. Kao da je hteo da oda počast Leslieju. Reče na iskvarenom engleskom:

- Od trenutka kada ugledah gospodina stranca, znadoh. Razumeš li više nego što mogu znati ja?

- Razumeo sam dovoljno - odgovori Leslie takođe na engleskom. - Takođe sam vrlo lako zaključio da je moguće da ste vi delimično krivi za ono što se dogodilo sa Krisom.

- Da li je Kris dobro? - upita starac.

- On i njegova dva prijatelja su na sigurnom - odgovori Leslie. - Doduše, nisu baš pri svesti, ali kada dođu biće im jasno da su na dobrom putu. Ne brinite!

- Suviše sam star da brinem - odgovori Keno Taiši na japanskom. - Osećam da časni stranac nije ono za šta se predstavljao. Još uvek mogu da razaznam ono čemu su me u mladosti naučili da razaznajem.

- Šta ćete učiniti? - upita Leslie na japanskom.

- Ono što nalaže čast i pravda - odgovori starac. - Svaka tajna to više nije ako se otkrije. Neka onda ostane tajna.

- Veoma poštujem vašu odluku, poštovani starče - reče Leslie i nakloni se. - Nosiću vas u dobroj uspomeni.

Starac se osmehnu. Tabasko Pit je sve to gledao malo začuđen. Iako je znao ponešto japanskog, nije razumeo baš sve, a kako su i starac i Leslie govorili u neakvim šiframa, mogao je mirne duše da kaže da nije razumeo ništa. Laknu mu kada Keno Taiši ponovo progovori na engleskom:

- Zahvalan sam što ste pomogli Krisu. Da li je on zaista dobro?

- Rekao sam vam već da je promenio sudbinu - odvrati Leslie mirno. - Ukrcali smo ga na jedan brod koji je pre pola časa isplovio za Jokohamu. Za nekoliko dana će biti u Japanu. U džepu nosi pismo adresirano na neke moje tamošnje prijatelje. Biće mu potrebni prijatelji u zemlji koju ne poznaje.

- Zaista sam zahvalan - ponovi stari Keno Taiši, a zatim se ponovo pokloni ponaosob i Leslieju, i Sumiko i Pitu. Potom reče vrlo ljubazno: - Sada morate izviniti mene! Moram se povući!

Izgovarajući to, starac je gledao u Lesliejeve oči. Leslie klimnu glavom lagano. Sumiko zakorači pema starcu, ali stade u pola koraka. Ona

je osećala onu nelagodnost koju Tabasko Pit nije mogao da oseti.

Gledali su kako starac uspravnim korakom odlazi iz dnevne sobe. Tabasko Pit pogleda u Leslija i pokaza palcem preko ramena u pravcu u kome je otišao starac:

- Šta je s njim?

- Biće mu dobro - odgovori Lesli pomalo natmureno. - Uskoro će mu biti sasvim dobro.

- Lesli! - uzviknu Sumiko. Ona je naslućivala ...

- Hajdemo! - reče Lesli. - Ovde više nemamo nikakvog posla.

- Već sam mislio da to nikada nećeš reći - Pit je već bio pored vrata. - Strašno sam žedan i čim stigemo kući sasuču u sebe bar pet konzervi dobrog, starog, australijskog piva!

Izašli su i smestili se u kombi. Pre nego što je Pit povezao automobil niz ulicu, Sumiko sa tugom u očima pogleda prema kući. Uzdahnula je tako snažno da je Pit pogleda radoznalo i upita:

- Zašto toliko žališ starog?

- Ništa nisi razumeo - reče Lesli.

- Bogami i nisam - reče Tabasko Pit. Već su zamicali iza ugla i kuća Taišijevih se više nije videla.

- Šta misliš, ko je mogao da nauči Krisa i onu dvojicu da rukuju onim oružjem onako spretno? Ko je mogao da ih nauči da budu ninđe, bar načas? - upita Lesli.

- Majstor - odgovori Pit prosto-

dušno. - Naučio ih je neki majstor ninducua sigurno. Drugo objašnjenje ne postoji ... Hej! Čekaj malo! Pa, je li ti to misliš da mi kažeš da je stari ...?!

- Keno Taiši je bio ninda - reče Lesli mirno. - Možda i sensei, učitelj. Pretpostavljam da je zbog nekih velikih greha morao da ode iz Japana. Bez ikakve sumnje, on je obučio Krisa i njegove drugare. Mnogo čemu ih je naučio. Seti se samo kako je umro onaj veliki gazda narko-mafije, Kurt Šternic!

- Istranžirali su ga kao kokošku - reče hladno Pit.

- U tradiciji ninducua takav način smrti je najveća uvreda za žrtvu - objasni Lesli. - To je mogao da uradi samo pravi ninda, ili neko ko je ubici otkrio neke tajne ninducua. Kada sam to doznao počeo sam da sumnjam, a kada sam se sreo sa Kenom, znao sam.

- Kako si znao? - upita Tabasko Pit.

- Osetio sam - reče jednostavno Lesli.

- Aaaaah! Osetio si! Pa da! - Pit se nasmeja samom sebi. - Uvek zaboravljam da ti to možeš ... I?

- Šta "I"?! - uzvratila Lesli.

- Šta će biti sa starim sad? - upita Tabasko Pit. Upravo se zaustavljao na jednom semaforu.

- Umreće - odgovori Lesli. - Rekao mi je da će učiniti ono što nalažu čast i pravda, a to je moglo

da znači samo jedno.

- Ne misliš valjda ...? - upita Pit.

- Da. Siroti starac će izvršiti se-puku, ritualno samoubistvo - odgovorila je Sumiko umesto Leslija.

- Zato se povukao, oprostivši se sa nama. Prethodno se dugo molio ispred ZUŠIJA, obraćajući se precima.

Na semaforu se upalilo zeleno, ali Pit kao da to nije video. Zurio je ravno ispred sebe razmišljajući o nečemu. Tiho je ponovio:

- Čast i pravda ...

- Hajde! Vozi! Zeleno je! - opomenuo ga je Lesli. - Zar nisi rekao da žuriš kući na pivo?!

Pit ubaci u brzinu i kombi brzo krete ...

KRAJ



DALMATINSKA PANČETA

I N D U S T R I J A M E S A

STREM SLD

